

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOLORES REYES

TOPRAK YIYEN

ROMAN

Can Çağdaş

Toprakyiyen, Dolores Reyes

İspanyolca aslından çeviren: Saliha Nilüfer

Cometiererra

İlk (bu çeviriye kaynak alınan) baskı: Editorial Sigilo, 2019

© 2019, Dolores Reyes

© 2019, Editorial Sigilo

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Burçin Gönül

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat Yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5104-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOLORES REYES

TOPRAKYİYEN

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Saliha Nilüfer

DOLORES REYES, 1978'de Buenos Aires'te doğdu. Öğretmen, feminist, aktivist, yedi çocuk annesi. Buenos Aires Üniversitesi'nde Klasik Edebiyat okudu. İlk romanı *Toprakıyen*'i 2019'da yayımladı.

SALİHANİLÜFER, 1972'de İstanbul'da doğdu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviri yapıyor. İlk şiirleri *kitap-lık*, *Ludingirra*, *Ağır ol Bay Düzyazı*'da yayımlandı. *Sebastian Knight Bir Endülüs Hikâyesi* (roman) 2006'da, *Yokoluş Serüveni* (şiir) 2016'da, *Ekosemelek Kuklaları İş Başında* (çocuk kitabı) ise 2018'de yayımlanmıştır. Başlıca çevirileri: *İnsanın Bir Dakikası*, *Tuhaf Zamanlar*, *Dünya ve Ben*, *Cennet Başka Yerde*, *Yasak Bölge ve Çekişme Diyarında*, *Bütün İnsanlar Yalancıdır*, *Karasevdalılar*, *Yasak Olmayan Hazlar*, *Yedi Deli Adam*, *Portekiz'e Yolculuk*.

*Melina Romero ve Araceli Ramos'un anısına.
Kadın cinayeti kurbanlarına ve kurtulmayı başaranlara.*

Sen ki dilinden yalnız ölüler için dökülür o tatlı sözler

Leopoldo Maria Panero

Bir bedenın nelere kadir olduğunu kimse bilemez.

Baruch Spinoza

“Ölüler, canlıların olduğu yerlerde ayak altında gezmez. Anlaman gerek artık bunu.”

“Umurumda değil. Annem burada kalacak, benim evimde, toprakta.”

“Hemen bırak şunu. Herkes seni bekliyor.”

Beni dinlemediler mi toprak yutuyorum.

Önceleri kendim için yutuyordum, patırtı kopsun diye, bundan rahatsız oluyor, utanıyorlardı çünkü. Toprağın pis olduğunu, karnımın kurbağa gibi şişeceğini söylüyorlardı.

“Kalk hemen, kalk da yıkan hadi!”

Sonraları konuşmak isteyenler için yutmaya başladım toprağı. Başkaları, çoktan ölmüş olanlar için.

“Mezarlıklar niye var? İnsanları gömmek için. Giyin üstünü.”

“Bana ne insanlardan! Annem bana ait. Annem burada kalacak.”

“İğrenç görünüyorsun. Saçını başını bile düzetmemişsin.”

Yatak odasına, annemin içeriden tuğla kaplamak istediği ahşap duvarlara bakıyorum. Gri sıvalı hayli yüksek tavana. Babalık canını sıktığında annemin uyumak için uzandığı odanın bir köşesine, yatağıma ve zemine.

Burada artık kimse olmayacak, diye düşünerek başımı yastığa gömüyorum. Anneciğim tarardı, keserdi saçlarımı.

“Sürükleyerek mi götürelim seni? Salak salak davranma. Ayıp ya, böyle bir günde şımarıklık ettiğin için utanmıyor musun?”

Bir hamlede kalkıyorum, saçlarım neredeyse atletimin tamamını örterek külotumun üstüne tül gibi dökülüyor. Diz çöküyorum. Ayakkabılarımı, dün bir yerlere fırlattığım pantolonumu arıyorum. Gözyaşlarımı kendime saklıyorum, geride sadece beni felç edecek bir hiddet kalsın diye.

Banyoya gitmek için odadan çıkmak gerek. Evimin içinde sinek gibi vızıldayan insanların arasından geçmek gerek. Abuk sabuk şeylerden söz edip sigara içen dedikoducu komşular.

Walter isyan etti herhalde. Kimse onu yerinden kımlıdatamıyor.

Artık ben ve annem diye bir şey yok.

Pantolonumu giyip atletimi içine sokuyorum. Düğmesini ilikleyip fermuarı çekiyorum, gözüm halamda. Acaba bir an olsun bana lanet okumaktan vazgeçecek mi diye merak ediyorum.

Ayağa kalktıysam, tüllere sarılmış bedeni taşıyan insanların ardına düştüysem bunun nedeni bıkmış olmam. Bir an önce defolup gitsinler istiyorum.

Walter gelmek istemiyor.

Fakirlerin mezarlarının olduğu bir yere, bir çukura sessiz sedasız konduğunu görmek. Ne mezar taşı ne pirinç süs var. Sazlığın arkasında, onu yutan sadece kuru bir ağız. Yarık gibi ayrılmış toprak. Bense kollarımı açarak onu durdurmaya çalışıyorum, çukurun enini bile kaplamayan şu bedenimle. Annem devriliveriyor öylece.

Azıcık gücüm bir işe yaramıyor.

Toprak babalığın indirdiği yumruklar gibi sarıyor onu, benden çalınıp götürülmüş gibi gördüğüm o bedene daha yakın olmak yere yapışmış haldeyim.

Bu arada dua edenlerin sesleri.

Ne diye? Eninde sonunda altüst olan tek şey bedeni örten toprak, o kadar...

Artık annem ve ben diye bir şey yok.

Çukurda. Üstünü örtüyorlar. Kulağım toprakta, bakıyorum. Hâlâ nefes alabiliyorum. Oysa göğüs kafesim ciğerlerimi deliyor, nefes alamıyorum gibi geliyor.

Buranın sesi giriyor kâbuslarıma, acıdan ve leş kokudan arta kalanlar gibi.

Güneş bile kafamı karıştırıyor, sıcaklığı tenimi kanatıyor. Asit dökülmüş gibi yanıyor gözlerim, ağlamamak için savaş veriyorum.

Acı; çöp ya da ateş sarısı, ya da gri, teneke grisi – acı, hasta bir gri. Asla ölmeyen tek şey sanki acı.

İstemesem de hepsi seni burada bırakıp gidecek anne. Ellerim toprağını bırakmasa da sen burada kalacaksın.

Elimden pek az şey gelir, sadece buranın toprağını yutabilir ve artık düşman olmamasını sağlayabilirim; benim de annemin de hiç adım atmadığımız bir mezarlığın yabancı toprağı bu.

O burada kalıyor, bense yanımda buranın toprağından bir parça götürüyorum, karanlıkta rüyalarımı anlamak için.

Az önce üstüne örttükleri toprağı ellerimi yaslar-ken gözümü yumuyorum ve gece oluyor benim için anne. Doldurup avuç avuç ağzıma götürüyorum. Seni yutan toprağın karanlık bir gücü var ve tadı ağaç kabuğunu andırıyor. Hoşuma gidiyor, bana gösteriyor, görme-mi sağlıyor.

Sabah mı oluyor? Hayır. Gözlerimi ve tenimi ısıtan güneş. Toprak beni zehirliyor sanki.

“Kalk Toprakyiye, hemen kalk, bırak onu artık, bırak.”

Ama gözlerim hâlâ kapalı. Durmadan toprak yutmanın verdiği mide bulantısıyla savaşıyorum. Yetmiyor bu bana, görmeden, öğrenmeden gitmeyeceğim.

Birisi, “Tabut için bile parası yok muymuş?” diyor.

Mecburen gözümü açıyorum.

Annem, paçavrayı andıran bir bezle çukura giriyorsun. Kim konuşacak artık benimle? Sensiz ben hiçim, var olmak istemiyorum. Toprak konuşur mu benimle? Evet, konuştu bile zaten:

Darbelerle sarsılıyordu. Hissedemesem de darbeleri gördüm. Oyuk açarcasına etin içine gömülen yumrukların hiddetini. Babamı görüyorum, benimkilere benzeyen ellerini, yumruklarına güç veren kollarını, ellerini kanca gibi onun kalbine, tenine gömüyor. Ve oradan nehre benzeyen bir şey başlıyor çağıldamaya.

Ölmen anne, hayatının baharında seni bizden kopardı.

“Hadi kalk Toprakyiye, kalk hemen. Bırak onu artık, bırak.”

BİRİNCİ KISIM

Walter iyiydi, halam gibi değildi. Yatağıma oturur, beni dinler, az konuşurdu. Yastığı kapıp yatağın altında sanki tahtası ve şiltesi bedenim için yapılmış bir yuvanın çatısıymışçasına uyuduğumda sinirden kudurmazdı. Orada saatlerce yanımda dururdu. Beklerdi.

Evdeki gürültülere kulak veriyor, büyüyordum.

Abim bazen babamı sorardı, “babalık” diye söz ederek. Gelip gelmediğini, karşılaşp karşılaşmadığımızı bilmek isterdi.

“Babam hakkında bir şey bilmiyorum. Toprağı sora-yım mı?”

Walter daima, “Hayır,” derdi, “sana iyi gelmiyor.”

Bir akşam halamın yemek için alışverişe gitmesini bekleyip dışarı çıktım. Yan odada Walter’i aradım. Büyük yatağı çıkarmışlardı.

Yalnızım, diye geçirdim içimden. Ya Walter’le halam bir daha geri gelmezse...

Mutfağına gidip bir bezelye konservesi açtım. İçindekileri çöpe dökmek istemediğim için masaya boşalttım. Masanın ortasındaki bezelye yığınınan yapış yapış bir sıvı aktı kenarlara. Canım yemek istedi ama hayır. Mide-min boş olması gerekiyordu. Bıçak bulmak için çekmeceyi açınca babalığın şişe açacağı gözümeye ilişti.

Toprağa soru sormak için babama ait bir şeye ihtiyacım vardı, halamla Walter onun izlerini evden ve benden silmişlerdi. Yatağı bile bırakmamışlardı. Şişe açacağını tutup bakakaldım. Sonra define bulmuşçasına sevinçle onu şortumun cebine attım.

Yalınayak, saçım darmadağınık, cebimde şişe açacağı, bir elimde boş konserve tenekesi diğerinde bıçakla dışarı çıktım.

Toprağa oturdum, elimi toprağa yasladım, bıçağı saplayıp çıkardım. Hoşuma gitti. Bir daha sapladım ama bu sefer çıkarmadım, oynatmaya, toprağı biraz kanırtmaya, bir parça yumuşatmaya çalıştım. Sertti ama bunu yapmama izin veriyordu. Gevşemeye başladığında elimi dayayıp avucumu kapadım. Avucumun içi toprak doldu. Şortumun üstüne koydum. Toprağı bıçakla ve elimle yumuşatıp orada biriktirdim. Sonra cebimden babalığın şişe açacağını çıkarıp çukura koydum. Tam ortaya bırakıp, avuç avuç toprak atıp güzelce örttüm üstünü. Ellerimi bacaklarıma ve şortuma silerek temizledim.

Oturduğumda saçlarım yere değiyordu. Saçlarım da yaşadığım bu toprakların rengindeydi.

Keşke topraktan bir böcek çıkıp bana eşlik etseydi ama olmadı. Ellerime, bacaklarıma ve bıçağa bakarak öylece bekledim. Sonra toprağı, açacağı, hepsini toparladım ve babalığın son kez bira açarkenki halini getirdim gözümün önüne.

Bunu düşünmek içimi sızlattı. Hiddetle hepsini tenekeye koydum.

Duraksayıp içeri girdim. Bezelye konservesinin suyundan bir parça yere akmıştı. Bir sandalye çekip oturdum. Bir elimde teneke duruyordu, diğeri yukarı bakıyordu. Boştaki elimle tenekeyi eğerek toprağın bir kısmını azaltmak istedim ama hem açacak hem toprak aynı anda geldi. Toprağın bir kısmı yere saçıldı. Kalanını ağzı-

ma tıktım ve babamı bir kez daha görme arzusuyla hepsini yedim. Ağzımı doldurup kapadım, yutmaya çalıştım. Elimin değdiği toprağın canlı bir şeye dönüştüğünü, içimle dost bir toprak haline geldiğini hissediyordum, yemeyi sürdürdüm. Hepsini yediğimde açacaktan başka bir şey kalmamıştı geriye. Onu da dilime sürüp temizledim.

Karnım toprakla dolduğunda gözlerimi yumdum.

Halamla Walter'in öylece durmuş bana baktıklarını görünce, "Babam hayatta," dedim. Sevineceklerini sanmıştım ama yok. Konuşmuyorlardı. Donmuş gibilerdi. Koşarak yanına gidip Walter'e sarıldım.

"Ne halt ettin seni salak!" diyen halam kolumdan çekip abimden ayırdı beni.

Halam beni geriye çekerken, "Walter, babam hayatta!" dedim.

Abim yanıma gelip elimden tuttu, beni banyoya götürdü, bacaklarımı süngerle yıkadı, sonra musluğu açık bıraktı. Kollarımı ve ellerimi yıkarken bana bir daha asla toprak yemeyeceğime dair söz verirdi.

Ben söz verince başımı okşadı. Çok mu uzun boy-luydu yoksa bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama eli başımdayken iyice ufaldığımı hissettim.

"Şimdi de dişlerini fırçala," dedi ve beni banyoda yalnız bıraktı.

Aynaya bakıp gülümsedim, dişlerimin arası toprak doluydu. Babamı sigara içerken anımsıyorum, kokusu-nu, ağzındaki koyuluğu; sanırım halamla Walter onu unutmak istiyorlardı, en iyisi buydu. Musluğu yeniden açtım, fırçayı suyun altına tuttum, bir parça da macun sıkıp ıslatarak dişlerimi fırçalamaya başladım.

Mutfağa dönünce son bir girişimde bulunmak istedim.

“Kardeşin hayatta.”

Halam dönüp bana hiddetle baktı. Kotunun cebinden sigara paketini çıkardı.

“Bana bak küçük serseri! Bir daha toprak yut da bak dilini çakmakla yakıyor muyum yakmıyor muyum!”

Öyle ödüm patladı ki bir süre toprağa basasım bile gelmedi, dışarı yalınayak çıkmaya bile çekindim. Canım toprak çekerse halam yemeği ocaktan indirir indirmez mideye yolluyordum. Hiç beklemeden. Ağzımı doldurduğum anda damağımın şişiverdiğini hissediyordum. Dilim yandığı için bardak bardak su içiyordum. Karnım dolunca toprak yeme isteğim de kayboluyordu. Ertesi gün zar zor yemek yiyip konuşuyordum.

Okulda zamanla bizimle alay etmekten vazgeçtiler. Artık çantamda defterlerimi kirleten toprak olmadığından arkamızdan gülmeyi bıraktılar. Sıramın üstünde çok sevdiğim halde bir türlü alamadığım o kurabiye kâğıtlarına sarılmış toprağı da bulmuyordum. Sadece ara sıra bakışlar ve sessizlik vardı.

Toprak yokken her şey kusursuz gidiyordu.

Ta ki Bayan Ana bir daha okula gelmez olana dek.

Onu sazlıkların arkasında aradıklarını söylüyorlardı. Bense öyle yapmamıştım.

Ben onun bahçede durup Walter'le öbür çocukları futbol oynarken seyrettiği yere bakıyordum. Bücürlerin dipteki ağaca çıkmalarından, düşüp bir yerlerini kırma-larından korkardı.

Bekledim.

Polis onu evlerin ve çalılıkların arasında, dere kenarında aramayı bıraktığında, ben durup oyunumuzu seyrettiği bahçenin kenarında, zarif ayakkabılarının bastığı toprakta aradım onu.

Artık içimden gelmiyordu ve hâlâ görüp göremeyeceğimi bilmiyordum ama onun ortada olmadığını düşünerek gezdirdim ellerimi toprakta. Onu kaybetmek istemiyordum. Bayan Ana'nın hayatta olduğunu sanıyordum. Onu gülümserken düşünüyordum. Bunun üzerine ona ait bir şeyin elime, ağzıma gelmesi için avucumu kapadım.

Beyaz okul önlüğünün zarif olduğunu söylerler, bana oldum olası bok gibi gelir. Çabuk kirlenir. Önlüğümün bilek kısmı toprak dolmuştu. Ense ve ön kısmı leş gibiydi.

Eve dönerken halamın sigaralarını ve çakmağını düşündüm. Eve vardığımda önlüğü çıkardığım gibi dertop

edip bitkilerin arasına sakladım. Halama okulda spor dersi sırasında çıkarıp kaybettiğimi söyledim.

“Bak kızım, beni yoruyorsun,” dedi. “Anneniz öldüğü, kardeşim ortada olmadığı için size bakayım diye geldim ama bana kulak astığınız yok.”

Mutfakta yemek yapmaya devam ediyordu, benimle mi konuşuyor yoksa kendi kendine mi anlamamıştım.

“Çocukları sevmem, olmadı benim.”

Sakinleşmesini bekleyerek masaya gittim ve daha fazla kulak vermedim söylediklerine. Bir süre sonra Walter gelip yanıma oturdu, yorgun olduğunda hep yaptığı gibi bacaklarını ayırdı.

Halam mutfaktan elinde bir tavayla çıktı.

Walter'e, “Tabakları al,” dedi. “Sen de üç bardakla çatal kaşık getir.”

Ayağa kalktığımızda halam bileğimi tutarak, “Bir daha sözümü dinlemezseniz son olur, anladınız mı?” dedi.

Öbür gün okulda hademe, “Sen, pencerenin yanında resim çizen, ayağa kalk!” dedi. Beni çağırması için yollamışlardı. Hiç konuşmadım. Başımın etini yiyeceklerini biliyordum. Resmi ellerimde tutup hademeyi takip ettim. Herkes bana bakıyordu.

Halam oradaydı. Ne olup bittiğine dair bir fikrim yoktu. Kayıp önlüğü sormaya gelmişti.

“Ne oldu? Niye böyle bakıyorsun bana?” diye sordum.

Bana bakmayı bıraktı çünkü resmi görünce o da müdür de beni unuttu.

Bayan Ana'nın resmiydi, yüzü tam anımsadığım gibiydi ama okuldaki hali değildi. Toprağın bana gösterdiği şekilde çizmiştim onu: Çıplak, bacakları ayırık, bir parça

yana doğru kıvrık, bu da bedenini olduğundan küçük gösteriyordu, kurbağaymış gibi. Ambarların oradaki kulübelerin önünde, PANDA KERESTEHANESİ tabelasının altında elleri arkadan bir kazığa bağlanmıştı.

Daha sonra evde, yüzüme şamarı indirmeden önce halam, “Allahın cezası, bütün okulun gözü önünde toprak yerken ne geçiyordu aklından?” dedi.

Ertesi gün Bayan Ana’nın cesedini Panda Kerestehanesi’nde bulduklarında halam gitmişti. Ne Walter ne ben bir daha ondan haber aldık.

Artık okula gitmiyordum.

Walter'in eve gelip giden arkadaşlarıyla biz bizeydik.

Günün yarısını kapının dibindeki koltukta ya da yatakta geçiriyordum. Abim kaportacıda iş tutmuştu. Bazen işe giderken koltuğa uzanmış oluyordum. Geri döndüğünde hâlâ orada ayak parmaklarıma bakarken buluyordu beni.

"Neden ben, toprak?" diye düşünüyordum.

Walter bana asla bir şey söylemiyordu. Öğle ortası gibi yiyecek bir şeyler getiriyor, sonra yine tamirhaneye gidiyordu. Okulu bıraktığım için endişeliydi ama elinden endişelenmekten başka bir şey gelmiyordu. Mahalledeki çocukların yarısı bırakmıştı zaten. Bense ne çalışıyordum ne de hamile kalmıştım. Bütün yaptığım yatıp uzanmak ve bilmediğim bir şeyin bizi ele geçirmesine engel olacakmış gibi yalancıkdan evi süpürmekti.

Yalnızca Walter'in arkadaşları geliyordu ziyaretimize.

İşe girişinin beşinci ayında abim bir PlayStation alınca evimiz hafta sonları yolgeçen hanı oldu: arkadaşlar, PlayStation ve pizza. Televizyonumuz zaten vardı ama kablo TV bağlantısını kesmişlerdi. Yeniden bağlatmadık, sırf PlayStation için kullanıyorduk.

Oğlanların tek derdi vardı; o da futbol. Maç günleri

çocuklar Hernán'ın oraya giderlerdi, ben de yalnız kalırdım. Hernán, abimin arkadaşları içinde beni umursayan tek kişiydi. Bana kopya CD'lerle müzik getirmeye başlamıştı, onları da PlayStation'a takıp dinliyorduk. Ben ona "merhaba" ya da "teşekkürler" dışında pek bir şey söylemezdim, o da birkaç kez bana, "Müzik varsa asla yalnız değilsindir," demişti.

Uyumakta zorlanıyordum. Hiçbir şey yapmadığımdan gün ortasında birkaç kez uyuyakalıyor, gece olunca da bir sağa bir sola dönüp gözlerim cin gibi açık düşünüyordum.

Buzdolabından aldığım biraları açıp içiyordum. Babalıktan bana kalan yegâne şey olan şişe açacağını daima ceplerimden birinde tutuyordum. Bira her yanıma, özellikle de zihnimi örten bir battaniye gibiydi.

Babalığı sadece rüyalarımda görüyordum. Uyanıp bir daha uyuyamayınca bana getirdikleri müzikleri döne döne dinliyordum. Bir tomar CD'm olmuştu. Yarısı "derleme"ydi, kapaklarında tangalı kadın resimleri vardı. O kapaklara öylece bakarken, diğerlerini PlayStation'da çalışıyordum. Daha çok hoşuma gidiyordu ötekiler. Bira bitip müzik devam ederken uyuyakalıyordum.

Walter'in haberi yoktu çünkü onlarla beraberken hiç bira içmiyordum. Ama bir sabah beni ayağımın dibinde boş şişelerle koltukta uyuyakalmış buldu. Kızmadı.

"Seni hep yalnız bırakıyorum," diyerek yanıma oturdu.

Başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

Uyandığımda hâlâ başım dönüyordu, sendeleyerek banyoya gittim, kusasım vardı, midem buruluyordu.

Bir süre konuştuk. O akşam neler yaptığını anlattı bana, bense anlatacak bir şeyim olmadığını hissettim ama Walter'in yanımda olması hoşuma gidiyordu.

Ailem yoktu, bir tek Walter vardı.

Birkaç saattir kanepede oturuyorduk ki bir el çırpma sesi duyduk. Arazinin bitimindeki parmaklıkların arkasından birisi sesleniyordu. Çok iyi göremediğimizden ikimiz birlikte çıktık. Dışarı yalınayak çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Toprağın soğukluğu, ayaklarımın altındaki nem, yüz kere yüzüme su çarpmaktan daha iyi geldi.

El çırpın kadın yaklaştığımızda, “Bir şey istemeye geldim,” dedi.

Bu ses bir yudum bira etkisi yaptı, başım yine çatlayacak gibi ağrımaya başladı, abimle bakıştık. İkimiz de harekete geçmiyorduk, kadınsa gidecek gibi durmuyordu. Düzgün giyimli biriydi.

Walter’e, “Kapıyı aç,” dediğimde abim kilidi açmak için öne atıldı.

“Ne istemeye?” diye sordum kadına.

“Yardım, sizden yardım istemeye geldim.”

İçeri girdik. Ev iğrenç durumdaydı. Ancak bir hayvan ini bu kadar karanlık olabilirdi ama kadının gözü benden başka bir şey görmüyordu. Konuşmadan oturdu. Orada olması, yakınıımızda bulunması yapmaya niyetlendiği şeyin önemli bir kısmıymış gibi öylece oturdu.

Abim mutfığa gidip mate çayı için su kaynatırken kadın, “Fal bakıyormuşsun ha?” dedi.

Bunu bir sırmış gibi fısıltıyla söylemişti.

“Hayır.”

“Bana yalan söyleme. Fal bakmıyor musun?”

Amma kalın kafalı bir karı, diye geçirdim içimden. Kendisi hoşuma gitmemiştii ama sorusu düşündürdü. Yaptığım şey asla fal bakmak gibi gelmemiştii bana. Fal bakmak garip bir şeydi, örneğin piyangoda çıkacak sayıyı bileceğine inanmak filan gibi. Gözlerini yumup da toprakta yatan çıplak bir bedenle karşılaşmanın bununla ne alakası vardı.

“Hayır. Önceleri bakınca görürdüm ama artık görmüyorum.”

“Denedin mi hiç?”

Tam bu sırada Walter geri geldiğinden kadını yanıtlamadım. Bizi nereden duymuştu? Ama kadının susmaya niyeti yoktu. Yardımımıza ihtiyacı olduğunu söyledi, buralarda fal bakabilen birinin yaşadığını duymuştu, parası vardı ve iyi ödeme yapacaktı.

“Paraya ihtiyacımız yok,” dedim.

“Ama benim sana ihtiyacım var.”

O sırada kapıyı iterek Hernán içeri girdi. Parmaklığın kilidini takmadığımızdan çat kapı dalmıştı. Yanında yeni bir CD vardı. Kadının fal bakma konusunu duyacak diye telaşlandım.

Donup kalmıştım, Walter de benzer bir hisse kapılmış olacak ki kadını sepetlemeye girişti.

Kadın gitmeden önce eğilip koltuğun oraya atılmış şişeleri düzeltti, “Kızım madem sırf zevkten bunca çerçöpü yutuyorsun, ne olur birisi ihtiyaç duyunca toprak yesen?”

Arkasına tekme atmak geldi içimden ama kımıldamadım. Hernán kadının yüzüne bile bakmadı. Araziyi geçip gittiğini görünce derin bir nefes aldım, ağır ağır bıraktım nefesimi, yanı sıra her şeyi koyuvererek, içim boşaldı. Walter kilidi yerine takınca tekrar nefes aldım.

Hernán PlayStation’a bir CD takmıştı. Müzik başladı.

Kadın benimle konuşmak için Walter'in çıkmasını beklemiş, sessiz sedasız ve yalnız başına. Hiç kımıldamadan. Oğlunu arayan bir kadın güvercin avlayan kedi gibi görünmezleşebilir.

Onu anlıyordum, birini arıyordu.

Birini arayan insanlarda bir şey olduğunu fark etmeye başladım; bedenlerinde, gözlerinin, ağızlarının yakınlarında acı, kin ve bekleyiş karışımı bir iz, bir şey vardı. Geri dönmeyen o insanların yuvalandığı kırık dökük bir yer.

Kadına kapıyı açtım, içeri girdi. Karşıma oturdu. Masaya yuvarlak bir teneke kap koyarak gözlerini bana dikti. Gözünü kırpmıyordu. Ne vardı ki içinde acaba? Mangır mı? Çikolata mı? Sosyetikler bunu yapabilir gibi geliyordu, içine tonla para ve çikolata koydukları bir kutuyu burnuna dayayarak sana istemediğin halde evet de-
dirtebilirlerdi.

Bu kadını sevmemiştim hiç.

Konuşmaya başladı. Kocasının başta bunu dert etmediğini söyledi, çocuk bir parça geç kalmış, ortadan kaybolmuş ne çıkardı ki. Daha önce Ian iki yaşındayken, henüz yürümezken de aynısı olmuştu, şimdiyse on altı-
sındaydı ve eve dönmemişti.

Dünyanın bütün çikolatalarını da verse onu dinlemek istemiyordum. Ama devam etti: Kendisini öldürmelerini yeğlerdi, çocuğunu doğururken çektiğinden daha çok sancı çekiyordu.

“Biliyor musun,” dedi, “oğlum Ian’ın asla kimseye bir kötülüğü dokunmamıştır. İstese de yapamazdı zaten.”

Hiç susmayacağından korkarak sözünü kestim.

“Ne var tenekede?”

“Toprak.”

İstemediğim halde kapağını açtı, açmasıyla toprağın anısı ağızımı sulandırdı. İçindeki koyu renk toprağın ışıltısını gördüm ve kelimeler olmadan içimden bir şey ona yanıt verdi.

Ben istemesem de bedenim istiyordu. Sanki her şey ondan ibaretmiş gibi toprağa dokundum. Masadan kalkmadan tenekeyi önüme çektim.

“Arkanı dön, bakamazsın,” dedim.

Pek hoşlanmadı bundan. Biraz bekledi, düşündü, sonra ayağa kalkıp sandalyesini çevirdi. Casusluk yapmaya yeltenmedi.

Toprağı tenekeden alıp ağızıma attım.

Ev siyah bir tülle örtülmüşçesine karardı. Toprağın etrafımıza yaydığı gece bizi yutmasın diye ışığı yakmak geldi içimden. Her yer o kadar karanlıktı, güneşin hiçbir şekilde sızmadığı öyle derin bir kuyuydu ki bundan hayırlı bir şey çıkmayacaktı. Korkuyla durup vazgeçmek ve gözlerimi açmak üzereyken karanlıkta ilerlemeye başladım, sanki birisi peş peşe mumlar yakıyordu, derken gözlerim karanlığa alıştı.

Pek az görüyordum ama gayet iyi duyuyordum, onun sesiydi. Kadının. “Ian,” diyordu. Bağırıyordu. Birkaç kez çocuğa seslendikten sonra en aydınlık yerde, ışığın tam ortasında sekiz yaşlarındaki oğlan belirdi.

Haylaz bir çocuk değildi. Gariban görünümlü tuhaf

bir çocuktu, bedeninden çıkan ışık cılız, hüznü ve hastalıklıydı. Kadın herhangi bir yanıt beklemeden, "İan," diye tekrar ediyordu.

Hiddetle çocuğun elinden tutup çekiştirmeye başlamıştı. Çocuğu daha net görmeye çalıştıysam da olmadı. Kadının yanında bir adam belirdi ve şöyle dedi:

"Buldun mu?"

"Evet, çişe giderken bile yalnız bırakamıyorum," dedi kadın.

"Neredeydi?"

"Doğum günü partisinin arka tarafında. Tek başına."

"Kim götürdü onu?"

"Ben götürdüm, beş dakika beni bekleyebilir sanmıştım."

Bu bir sırmışçasına, adamın duymak istemediği bir sırmışçasına sessizleştiler. Bakıştılar. Sonra adam, "Niye yalnız bıraktın ki onu?" diye sordu.

"Herhalde tuvalete birlikte girecek halim yok. On bir yaşında artık!"

"Kırk bir olsa ne çıkar? Yaşının bir anlamı var sanki," dedi adam ve ikisi yeniden sustular. Ian'dan çıkan ışık onların bedenlerini de cılız gösteriyordu sanki.

Sonra adam öfkeleni, gücünü toplar gibi oldu:

"Bana bahane sıralama. Senin umurunda değil mi o?"

Çocuk ikisinin arasındaydı. Yana doğru hareket ediyordu. Onları dinlemiyordu bile, yukarı, ileri bakıyordu. Neye baktığını görmeye çalıştım ama bir şey göremedim.

Çocukcağız karşılarında değilmişçesine aralarında konuşuyorlardı. Daha net görmeye çalıştım ama hepsi kayboldu. Sesler giderek kısıldı. Onlara kulak vermeye çalışmaktan, toprağın bana göstermeyi istemediği şeyi görmeye çalışmaktan yorulmuştum.

Gözlerimi açtım.

Evim kayıp çocuğun etrafındaki geceden bile karanlıktı.

“İşe yaramıyor,” dedim kadına. “Oğlunuzu göremedim bile. Sizi gördüm hanımefendi. Durmadan Ian’ı neden yalnız bıraktığınızı soran bir adam gördüm.”

Kadın iyice üzüldü. Bir darbeyle kendine gelmişçesine, “Babası o,” dedi.

“Neyse işte, ikinizi gördüm hanımefendi. Çocuğu kaçırdım.”

Kadın başını eğerek sessiz sedasız ağladı. Sonra çantasını açtı, gözünü kurulamak için bir şey çıkaracak sandım, bir tomar parayla bir deste fotoğraf çıkardı. Fotoğrafları banknotların üstüne koydu, koca bir tomardı, hepsini bana doğru itti. Bücürün fotoğrafları. En üstteki fotoğraflara bakınca çocuğun yine aynı dalgın surat ifadesiyle daha büyük halini gördüm.

“Böyle olmuyor bu iş hanımefendi,” dedim.

“Tamam,” dedi başını kaldırarak, “Nasıl oluyorsa öyle yapalım o zaman.”

Hernán motosikletin üstünde gülüyordu.

“O kadar uzakta değil yahu! Nasıl oldu da daha önce gitmedin ki?”

Yanıt vermedim, sanki bakkala bile çıktığım vardı da.

“Yaklaştık, otoyola geldik sayılır.”

İşte orayı biliyordum. 8. otoyol. Bir-iki yıl önce açılan o fuarları da biliyordum aslında ama hiç gitmemiştim.

“Hangisine gidelim, Mega’ya mı Fericrazy’ye mi?”

Güldüm.

“Ne bileyim? Sen en çok hangisini seviyorsan ona.”

Otoyola bakan kocaman tabelada “Mega” yazıyordu; ardındaysa motosikletler, arabalar ve insanlarla dolu bir otopark alanı görünüyordu. Otoyol bombok durumdaydı. Suya, çamura, çerçöpe bulaşmamak için epey çabaladık.

“Şuna gidelim,” dedi ve otobüslerin durup içinden güler yüzlü ailelerin indiği yeri gösterdi.

Girişe olabildiğince yakın park edip indik. Hernán bana bir şey söylemek istiyordu ama öyle gürültü vardı ki onu duyamıyordum.

“İçeri,” dedim ve yürümeye koyulduk.

Devasa bir hangardı. Zemin betonu. Gerçek bitki yoktu, sadece birkaç berbat yapma bitki vardı. Toprak-

tan asla bu kadar uzak kalmadığım hissine kapıldım. Hoşuma gitmedi.

Çantamı açıp oyun yaparcasına sadece bir saniyeliliğine içindekileri Hernán'a gösterdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı: "Nereden buldun kız bu kadar parayı?"

"Buldum işte. Ne yapacaksın?" dedim gülererek.

"Kızım silahlı soyguna filan karışmadın ya!"

Gülmekten altımıza ettik ikimiz de.

Beş yüzlük banknotları havada sallayarak, "Şimdi ezeceğiz işte," dedim. Hernán da güldü.

"Hem de nasıl!" dedi ve göz kırptı.

Yürüdük. Yan yana dört sıra seyyar tezgâh vardı. Araları insan doluydu. Herkes mutlu görünüyordu. Bir köşede meydanlarda olduğu gibi şekerleme satılıyordu: karamelli fıstık, patlamış mısır, çikolatalı fıstık. Bir pamuk şeker kaptım, beş yüzlük banknotla ödemeye çalıştım. Tezgâhtaki kadın bozukluğu olmadığını söyledi. Hernán bir yirmilik çıkarıp verdi. Benimkini kaldırdım.

"Bana pahalıya patlayacaksın kızım," dedi ve elimi tuttu.

Tuhaf geldiyse de hoşuma gitti.

Sıska bir adamın şişeleri plastik bardaklara doldurduğu bir bira tezgâhına gittik. Eller bir litrelik bardakları almak üzere uzanıyordu. "İki tane," dedim ve ödedim. Para üstünü cebime koydum ve yürümeye devam ettik. Bir elimde pamuk şeker, öbüründe bir litre bira vardı. Büyükçe bir tezgâhın başında durduk. Önünden ve yanından film şeritleri sarkıyordu. İnsanlar CD ve DVD kutularının başındaydı. Filmlerin zarfları, Yerli, Vizyon, Komedi, XXX, Korku diye sınıflandırılmıştı.

Hernán kutuları gösterip, "Sana hep bunlardan getiriyorum işte," dedi. Birasından büyük bir yudum aldı. Birinci kutu "Derleme"ydi, üstünde kırmızı tangalı, Noel baba şapkalı bir kız resmi vardı. Diğerinde "Latin" yazı-

yordu. O kutuyu karıştırmaya başladım. Zarfların etiketlerine bakarak biraz kurcaladım kutuyu. Üçünü kenara ayırdım. Hernán şarkı listesine de bakmamı istedi. Bakıp güldük.

“Ağzın yapış yapış pembe şeker olmuş,” dediğinde birayı kafamın içinde hissettim. Parmaklarımdan da şikâyet etmesin diye yaladım onları.

“Gel,” dedi ve yaklaştı. Uzun bir öpücük verdi, şekerli dudaklarıyla karışık bira tadını, hoşuma giden yumuşak dilini hissettim. Devam etmek isterdim ama Hernán ayrıldı.

“İyisi mi CD'lere bakalım, abin beni öldürmesin.”

Güldük. Walter mi? Ona neydi ki sanki?

Beş CD seçtik, Hernán da bir korku filmi ekledi. Akşam geç vakit, kimse olmazsa, birlikte PlayStation'da izleyebiliriz dedi. Bir şey yesek iyi olacağını söyledim. CD'leri ödedik, torbayla çantama koydum ve en dipteki tezgâhlara gittik. Hernán tüm birasını içmişti. Benimki daha yarısındaydı, ona uzattım.

İki çizburger ve kızarmış patates ısmarladım. Çok beklememiz gerekmedi. İki kişilik bir masaya oturup ellerimizi yağlayarak yedik. Burada bira yoktu, sadece gazlı içecek sattıklarından bir şey almadık. Bardağımda kalanla idare ettik.

Hernán iki saniye ağzı boş kaldığında, “Patatesler acayip lezzetli,” dedi. “Senin eve gidelim mi?”

Başım la onayladım. Zaten başka nereye gidecektik ki? Ama aklıma abim geldi. Hernán'la birlikte olduğumu haber bile vermemiştim.

“Önce Walter'e bir hediye alalım ama,” dedim, hemen heveslendi.

Hamburger kokusu üstümüzden mi geliyordu yoksa dumanı etrafa mı sinmişti emin olamadım. “Mega” denen büyük hangar penceresizdi, içeri girilen yerden

çıkılıyordu. Yemek kokusu giysilerimizden, tezgâhlardaki askılardan sarkan giysilerden tütüyordu. Walter'e bir şey götürürken bunun da bir kısmını yanımızda götürecektik. Bu fikir hoşuma gitti.

Abim yayık yayık gülüşünü bastıramadan, “Parayı nereden buldun ki?” diye sordu.

“Tamam da beğendin mi?”

Ceketi kaldırıp tuttu ve hayalet görmüş gibi baktı. Ölçüsünü anlamak için Hernán’a denettiğim geldi aklıma ve güldüm. Filmi izleyemeyecektik. Başka gün artık.

“Çalıştım Walter,” dedim fırsatı değerlendirip. Abim sessiz kaldığından devam ettim, “Geçen gün gelen hanıma yardım ettim. Bana para ödedi.”

Bir an Walter’in beni dinlemediğini sandım: Ne konuşuyor ne kımıldıyor ne bakıyordu, öfkeli filan da değildi. Hiç tepki vermedi. Sonra başını kaldırıp, “Emin misin kardeşim?” dedi, “Bunu sırf para için yaparsan olmaz.”

“Bir şey olmaz,” dedim düşünmeden. “Eminim.”

Abim yanıma gelip yanağımdan öptü. Sonra ceketin harika bir hediye olduğunu söyleyip nereden aldığımı sordu. Güldüm.

“Sürpriz bu Walter.”

Ceketin günlük bir giysi olmadığını, özel olduğunu, dolayısıyla saklayacağını söyleyerek odasına götürdü.

Masada aynı teneke kap, aynı ciddi kadın, bu kez işe yarayacak toprağı getirdiğini söyledi.

“İyi de ne yapayım?” dedim. Canım her Allahın günü toprak yemek istemiyordu ki.

Arkamı döndüm. Oyalandım biraz. Çaydanlığı ocağı koymak için mutfağı doğru hareketlendim, oysa bir süre daha mate içmeyeceğimi biliyordum. Keşke, bugün olmaz diyebilseydim.

“Mate içer misiniz?”

Kadın başıyla onayladı, bıkkınlıkla mutfağı gidip ocağı yaktım.

Geri döndüm. Ona bakmıyordum.

“Karnım ağrıyor.”

“Dün gelmedim,” dedi kadın, biraz acıdım ona.

“İlan’la ilgili yeni bir şey öğrendiniz mi?”

“Polis artık aramayı bıraktı.”

Şimdi baktım. Çok çirkin kulakları vardı, boynu ve çenesi sarkmış, kırışmaya başlamıştı. Ama kolları sıkıydı. Tenekesini önüme çekmemi bekleyerek dimdik, sağlam oturuyordu. Oğlunu bulana kadar vazgeçmeyeceğı belliydi. Onu bir parça sevmeye başlamıştım.

Walter odasından çıktı. Kadını otururken görünce sessizce çıkıp gitti. Selam bile vermemişti. Gıcık oluyordum böyle yapmasına.

Bazen abim bir daha ortalıkta görünmezse evin bütün toprağını yutup onu temellerinden sarsabilirmişim gibime geliyordu.

“Hadi söyle,” diyerek tenekeyi bana doğru ittirdi.

Doğru düzgün toprak getirmiş olsun bari, dedim içimden ama söylemedim. O kadar hödük değildim.

Kadının getirdiği topraktan biraz yutarken ufaklığı düşünceğime Hernán’ın önceki günkü öpücüğünü, pamuk şekeri ve biraları düşündüm.

Gözümü yumdum ve onu gördüm.

Eskide kalmış bir geceye dönmüş gibiydim. Yaşanıp bitmiş, artık var olmayan ve ancak buradan, bu andan görülebilen, benim zihnimde beliren bir geceye.

Çocuğun da hali perişan görünüyordu. İlaç almışa benziyordu. Adam onu itekledi. Ian’ın suratı her zamanki gibiydi, ağlamıyordu ama korkmuş bir hali vardı. Yeşil önlüklü adam ona bakıyordu. Adamı tanıyordum. Hiç hoşlanmamıştım. Ufaklığa ölçüp biçer gibi bakıyordu. Ian zar zor ayakta duruyordu. Gözünü yumduğunda başı sağa sola sallanıyordu. Gözlerini açmak ve dik durabilmek için silkeleniyordu. Hava tuhaf bir şeye dönüşmüş gibiydi.

Ian düştü. Bedeni yerdeydi şimdi. Adam arkasını dönerek onun yanına çöktü, çocuğunsa düşmenin ve yere çarpmanın etkisiyle başı kanıyordu.

Adam babasıydı. Önceden oğluna dik dik bakıyordu ama şimdi çocuğun bedeni harap halde yerde uzanmışken, sanki yokmuş gibi davranıyordu. Önlüğünün cebinden çakmağını çıkarıp bir sigara yaktı. Önce sigarasına baktı, sonra bakışlarını uzaklara, dumanın ilerisine, görmediğim bir noktaya sabitledi. Bir süre usul usul sigara içti.

Derken ayağa kalktı.

Bir arabaya doğru yürüdü. Plakayı okumak istedimse de beceremedim. Arka kapıyı açıp siyah torbalar çıkardı.

Birkaç dakika bir şeyler daha arandı, bulamayınca vazgeçti. Ian'ın olduğu yere döndü, onu kaldırdı, elinde torbalar ve kucağında Ian'la oradan uzaklaşmaya başladı. Upuzun çalılıkların arasında kayboldu. Takip etmeye çalıştım ama beceremedim. Göremedim onları, hareket etmem çok zordu. Ne kadar uğraştımsa da bir milim kılmıdayamadım. Felç inmiş gibi öylece kaldım. Heykel gibi hissediyordum. Bu pisliğin içine batmış gibi. Toprak bulmak için aşağı baktım ama ayakkabılarımın gömüldüğü pislikten başka bir şey yoktu. Oğlunun bedenini çalıp götüren adamı görmeye çalışarak ileri baktım. Ama çöpler dağ gibiydi. Koku burnumu sızlattı, içime işledi, adeta kafamın içinde vızıldayan, dışarı çıkmaya çalışan, bu sırada canımı yakan öfkeli arılar varmış gibi.

Gözümü açtım, o koku hâlâ canımı acıtıyordu. Yolun kenarında yığılmış köpek ölülerinin kokusunu andırıyordu.

Kadına, sıkı sıkı çantasına yapışmış güçlü kollarına baktım.

Konuşmamı bekliyordu. Bense kokunun çekip gidecek beni rahat bırakmasını.

Söylemek zorunda olduğum şeyden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum.

Hernán geldiğinde hâlâ yüzümü yıkıyordum. Ben ki asla ağlamam, ellerimi soğuk suyun altına soktum yeniden. Gözlerim cayır cayır, ellerim alev alevdi ama en kötüsü bedenimin içindeki lan'dı. Hâlâ konuşmak istiyordu.

Hernán müzik açtı, şarkıda sürekli *suç suç suçlu* diye tekrar ediliyordu, neden bilmem bu da ağlama isteği uyandırdı. Havluyla kurulanıp aynaya baktım. Eskiden asla ağlamazdım. Toprağın bana hâlâ göstermeye çalıştıklarını görmemek için gözümü yummamaya çalıştım. Gözlerimden yaşlar süzölmeye devam etti. Kadını düşündüm, inşallah bir daha gelmez dedim. Görmemi istemiş, sonra da bununla başa çıkamamıştı.

Bir suçlu gibi çaldın kalbimi, diyordu dinlemek istemediğim şarkı. Midemdeki toprak altüst oluyordu. Bir annenin karnındaki çocuk gibi karnıma mıhlanmış bu gariban çocuk.

Onu başımdan atmam gerekiyordu. Musluğu sonuna kadar açtım ki suyun güröltüsü akıp giderken onu da götürsün.

Klozete yaklaştım, öğürene dek parmağımı boğazıma soktum. Biraz daha ittim. Acıdı. Kustum.

Unuttum, çünkü unutabilirdim. Asla anne olmayacaktım. İstemiyordum.

Aynaya bakmadan tekrar musluğa gittim. Suyun altına önce ellerimi, sonra kollarımı sokup çıkardım. Yüzümü yıkadım, kavrulan gözlerimi ancak soğuk suyun altında kapatabiliyordum. Su iyileştiriyordu beni. Sakinleştireliyordu. Başımı kaldırdım, musluğu kapadım, bir havlu alıp adeta yanık bir teni silercesine ağır ağır kuruladım. Dışarı çıktım.

Hernán yüzünde hortlak görmüş gibi bir ifadeyle neyim olduğunu sordu.

“Hiç,” diye yanıtladım, “bok gibi uyudum.”

Karşılık vermedi. Kesin bana inanmamıştı ama bir şey söylemedi.

Suç suç suçlu şarkısı bitiyordu, düşündüm de, o gün içimden müzik dinlemek gelmiyordu. Hernán’a kıyamıyordum ama yok. PlayStation’ın başına gidip düğmeye bastım.

Gözlerini fal taşı gibi açarak, “Gideyim istersen,” dedi.

Aldırış etmedim. PlayStation’ın hemen yanında abimin oyun yığınınına bakıp aralarından bir zarf seçerek, “Bugün iyisi mi bana oyun oynamayı öğret,” dedim.

Ekranı 1. *Raunt*, *Dövüş* yazısı çıkınca başladım.

Hernán böyle gülmeye devam edersem dövüşmeyeceğini söyleyince gülmemi bastırmaya çalıştım. Onu yenmek istiyordum. İlk başta olabildiğince kuvvetli basmaya çalıştım düğmelere. Ama karakterim siper alacağına geriye doğru sıçrayınca Hernán gülmekten altına etti.

“Hareket listesine dikkat etsene,” dedi.

Zerrece bilmiyordum neden söz ettiğini.

“Hangi hareket listesi?”

“Bu raund’u bitir de sana göstereyim.”

Sheeva’ya karşı savaşıyordum. Kopkoyu teni, karşısında bir halt edemediğim son derece kaslı altı kolu vardı.

Mortal Kombat oyununun bütün diş karakterlerinde olduğu gibi korsesinden memeleri görünüyordu. Oyunda eril bir karakter olan Sub-Zero'yu seçmiştim. Bir video oyununda bile olsa öyle kocaman göğüslerim var diye endişelenmek işime gelmiyordu. Ben tahta göğüslüyüm.

Sheeva'yı alt ettikten sonra Hernán, "Bana versene," dedi. "Bak şimdi."

Bir düğmeye basmasıyla ekranda bazı özel hareketler belirdi. İleri - ileri - yumruk. İleri - ileri - tekme. Bu şekilde bir sürü kombinasyon. Hepsinin altında da öldürücü son vuruş hareketleri.

Dövüşe geri döndüm. Bu kez Raiden'in karşısındaydım. Birkaç tekme attıktan sonra beni gene yere devirdi. Özel hareketleri kullanmayı denedim. Sub-Zero'nun ellerini beş saniye içinde buzla doldurup rakibine fırlatıp onu dondurması çok hoşuma gitti. Fırsat bu fırsat, Raiden'e yakından hücum ettim, gövdesi geriye savruldu ve yere çakıldı.

Raiden yeniden hücumla geçmek üzere ayağa kalkınca ben de başlatma düğmesine bastım.

"Oyunu durmadan yeniden başlatırsan olmaz ama," dedi Hernán. Bana hareketler listesini kullanmamı söylediğini anımsattım. Başlatma düğmesine basıp oyunu durdururken, "Daha doğru düzgün kapamadım olayı," dedim.

"Amma mızıkçısın kız," dedi ve güldük.

"Tamam, tamam bu son, söz," dedim ama yalandı bu elbette.

"Ya ya tabii," dedi Hernán ve o da güldü. "Kazanmayı çok istiyorsun ama oyunu öğrenmeye niyetin yok."

Haklı olduğunu kabul etmemek için kızmış gibi yaptım. Hareketler listesine devam ettim. Joystick'lerden biriyle çalıştım ve sanki kapmaya başladım gibi geldi. Hazırdım, başlatma düğmesine bastım. Raiden'in karşısına çıkıp kombo çektim. Bu sefer işe yaramıştı. Dö-

vüŖte iŖi bitmek üzereydi, ekranda *BİTİR İŖİNİ* yazısı belirdi. Raiden ekranın ortasına sağa sola yalpaladı ve nihayet öldürebildim onu.

Annem öldüğünde Walter'le halamın da ölebileceğini düşündüğüm bir zaman olmuştu. Halam umurumda değildi de abimin öldüğünü düşünmek fena ağzıma sıcıyordu. Saatlerce odaya kapanıp ağlıyordum. Sonra ben de ölebilirim diye düşündüm, hatta bunun nasıl olabileceğini görmeye çalıştım ama beceremedim. Kendimi ölürken gözümün önüne getiremediğimden, onun yerine, bacağını sürükleyen bir diŖi köpek düşündüm. Omurgasındaki tümör nedeniyle hasta olmuştu, onu sarkmış bacağıyla yoldan, bizim mahalleden, evimin kapısının önünden geçerken, bacağı giderek daha çok sancırken hayalimde canlandırmaya çalıştım. Genç kızların memeleri gibi büyüyecekti tümör. Gitgide zayıflayan köpeğin yemek yiyecek, kımıldayacak hali kalmayacaktı. Araziyi çevreleyen parmaklıklara yaslanmış acı çekerken gözümün önüne geldi, bedeninde ölümü gördüm.

Raiden ölmüştü ve ben deli gibi zıpladım. Hernán da öyle. Kucaklaştık. Tam dudağımdan öpecekken Walter içeri girdi.

PlayStation'da oyun oynamaya başlayalı iki hafta oldu. İlk başta müzikle oyun arasında tercih yapmakta zorlandım. Sonra kesin bir karar verdim: Gündüz oyun, uyumaya giderken de müzik.

Pazar günüydü. Walter çalışmıyordu. Mutluydum, ilk kez onlarla birlikte oyun oynamama izin vermişti. Aklımdan hareketlerin listesini geçiriyordum. Sub-Zero, Sonya ve Raiden'inkileri gayet iyi kapmıştım. Diğerleriniyse şöyle böyle.

Eve girenler doğruca buzdolabına gidip birkaç bira bırakıyordu. Her gelenin yaptığı şeydi bu. Sonra odaya girip kendilerine bir yer buluyorlardı. Artık tek kişiye bile yer kalmamıştı. Yatağa, yerlere, abimin taburesine oturmuşlardı, ayakta bira içiyorlardı, oda tıklım tıklımdı.

"Yastığıma kışını dayayanı vururum ha," dedi Walter.

Hernán henüz gelmemişti. Önce bir şey olmamış gibi yaptımsa da gelmesini istiyordum. İki hafta boyunca o kadar çalışmıştık, bugün ortalıktan toz olmak neyin nesiydi?

Neyse ki sonunda geldi. Herkese selam verip elindeki paketi gösterdi.

"Girişte duruyordu. Gülle gibi ağır."

Kapının yakınlarında yerde oturan abim, "Universal Kilisesi'nin gazetesi herhalde," dedi.

Hernán yatağa yanaştı, yanıma gelmek için birilerinin üstünden atlaması gerekmişti.

“Dikkat et!” diyerek bana uzattı.

Hepsi bana bakıyordu, bense önemsizmiş gibi yapmaya çalıştım.

Walter, “Bu ne şimdi?” diye sordu.

Yanıtlamadım onu. Yataktan kalktım, yerde oturanların bacaklarının üstünden atlayıp dışarı çıktım. Hernán yerime geçti.

Odaların hepsinde arkadaşlar olduğundan banyoya girdim. Abim de arkamdan gelip bana baktı. Ne kadar kalın olduğunu göstermek için paketi kaldırdım. Walter açmamı söyleyip kapıyı kapattı. Kimse girmesin diye de arkasına yaslandı.

Paket ellerimin arasındaydı. Altına bir ağırlık koydukları ve açılmasını diye dikkatle bağladıkları belliydi. İpi dişimle çözdüm, aynada ipi dişlerkenki halime elimde olmadan gözüm takıldı. Hoşuma gitmedi. Ağzımı kapadım. Saçımı başımı toparlayıp kendime çekidüzen verdim. İpi tamamen çıkarıp yeniden aynaya baktım.

Zarfı açınca içinden bir gazete çıktı. Gazeteyi karıştırdım, ta ki haberin olduğu, üstüne kırmızı keçeli kalemle “TEŞEKKÜRLER” yazılmış sayfaya denk gelene kadar: “Özel eğitime ihtiyaç duyan gencin ölümüyle ilgili tek zanlı kaçak veteriner.” Gördüğüm adamdı bu. Üstünde yeşil önlüğü yoktu. Gazetede ki fotoğrafta çok daha gençti, Ian’ın babası olmadan çok önce çekilmişti fotoğraf.

Gazetenin arasında tomarla para vardı. Ben saymak istemeyince abim uzanıp aldı.

Bense adamın fotoğrafına bakakalmıştım. Gazetede isminin de verileceğini biliyordum ama bunu öğrenmek istemiyordum. Fotoğrafa yakından baktım, gözlerinde bir şeyler aradım ama altı üstü hiçbir şey söylemeyen bir çift gözdü. Baba olmadan önce bu adamın nasıl biri ol-

duğunu hatırlayan birileri var mıydı? Baba olduktan sonrasını ben görmüştüm.

Walter ağır ağır saydı paraları. Bitirdiğinde, “Off ya, bir sürü. PlayStation 4 almamıza bile yeter,” dediyse de ne o ne ben güldük.

Gazetede Ian’ın da siyah beyaz fotoğrafı vardı. O da gülmüyor ve yukarı bakıyordu. Düşündüm de orada onunla olup nereye baktığını izleyebilseydim, çocuk hiçliğe bakıyor olmaz ya da en azından benim göremediğim bir hiçliğe bakıyor olmazdı. Fotoğrafın altında, “Cesedin bulunduğu yer...” yazıyordu. Okumaya devam etmek istemedim.

Gazeteyi katlayıp Walter’e verdim.

Birkaç gün sonra telefonsuz kaldık.

Hiç aramadık yokluğunu. Bazen düşünüyorum da, abimle yakın olduğumuz sürece her şeye ayak uydurabiliyor, hiçbir şeyin yokluğunu hissetmiyoruz.

Niye hissedecektik zaten; ne biz birilerini arıyorduk ne de birileri bizi. Arkadaşlar zaten eve uğruyordu; başkalarıysa yaklaşmıyordu bile. Paket geldikten sonraki hafta telefon birkaç kez çalmıştı, birimiz açtığında, "Var ya, sıçtın seni orospu!" demişti karşıdaki.

Dolayısıyla bundan bıkip usanan abim bıçakla kabloyu kesti, telefon mefeon yoktu artık.

İlk birkaç gün Walter tamirhaneye gitmeyip benimle kaldı.

Daha beter oldu.

Abim cep telefonlarından, giriş kapısının önünden gelip geçen arabalardan, hatta inime yaklaşan birkaç hayaletten bile nem kapıyordu. Her yeri sıkı sıkı örttü. Güpegündüz evin içinde karanlıkta biz bize kaldık.

Hernán'ın gelmesini istiyordum ama geldiğinde Walter yanıımızdan bir milim kıpırdamıyor, baş başa tek kelime etmemize izin vermiyordu. Hernán da bir sürü şeyi yalayıp yuttuktan sonra bir bahanesini bulup toz oluyordu.

Bir gece havada korkunç bir gerilim hâkimdi. Kapıyı açıp yere oturdum, dışarı çıkmadım. Walter bir şey söylemedi.

Dışarıda berbat bir fırtına kopuyordu, ağlamaya başladım. Abim yanıma oturdu. En son ne zaman yağmuru seyretmiştik anımsamıyordum, beraber hiç seyretmemiş de olabilirdik. Göğe baktım, sonra da toprağa düşen damlalara. Yağmur her şeyi yıkayıp götürür gibiydi.

Ertesi gün cumaydı, ev oğlanlarla dolup taşıtı.

Hernán erken damladı, gergindi, artık o da abime katlanamıyordu, bunu fark etmek canımı sıktı. Arkadaş olmaya devam etsinler istiyordum.

Oğlanlar geldikçe abim her zamanki haline döndü.

Birkaç saatliğine dünya âlemi unuttuk gitti.

Hiçbir şeyi umursamayan, tek derdi yenmek olan haytalar gibi oyun oynadık.

Derken saat bire doğru bir oğlan çıkıp geldi. Kapıda bir arabanın beklediğini söyledi. Walter dışarı çıkmamamızı, içeride kalmamızı söyleyecek diye beklerken Hernán'la ikisi önceden sözleşmiş gibi ne olup bittiğine bakmaya gittiler. Geri kalan bizler de oyunu bırakıp odadan çıkarak kapıya kadar onları izledik. İki dakikaya kalmadan bağırışmalar duyuldu. Bir şey görünmüyordu, sonunda hepimiz evden çıktık.

Bakmak için yaklaşıırken, "Hayır, sen kal!" diye bağırdı abim. İçeri yöneldim.

O zamana kadar sadece Hernán'la ona bakıyordum, başımı çevirip arabanın içine de baktım. Onu gördüm. Geceydi, üstünde yeşil önlük yoktu ama oydu. Gözlerini gördüm. Oğlu bakışlarını otuz saniye bile odaklayamazken adam bakışlarını üstümüze sabitlemekte hiç zorlanmıyordu. Bütün vücudumu saran ürperti nedeniyle orada, evin arazisinde felç inmiş gibi kalakalmıştım. İçeri girmek istedimse de yapamadım.

Ben ona neremle bakıyordum acaba? Gördüğüm görüntüyü düşündüm, onu şu an baktığım gözlerimle mi yoksa bedenimin farklı bir yeriyle mi görmüştüm?

Benden gözlerini ayırmadan arabayı çalıştırıp bir silah çıkardı. Hiç zaman yoktu. Tek bildiğim beni öldürmesine göz yummayacağımdı. Arkamı döndüm ve ilk silah seslerini duydum, sonra arabanın gürültüsünü, nefes alıp verişlerimi, yerinden fırlayacak gibi atan kalbimi, yeni yeni tepki veren bedenimi.

Mermilerden biri çatımızdaki su deposuna isabet etti, çatıya su akmaya başladı. Abim tuttu beni. Karanlıktı. Pek bir şey görünmüyordu, benim de ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Buzlarımız çözülüyormuşçasına ağır ağır kıınıldamaya başladık.

Yola doğru baktım. Araba çoktan gitmişti, yine de bakmak istedim.

Doğru düzgün nişan mı alamamış yoksa niyeti mi bizi öldürmek değildi bilmiyorum ama hiçbirimize isabet etmemişti kurşun.

Walter, "Geçti, bitti artık," dedi, adamın gittiğini, arabayı gayet iyi anımsadığını, polise anlatacağını, dışarı çıkmamamı, oyuna geri dönmemi, müzik dinlememi, her şeyi kendisinin halledeceğini söyledi. Hernán abim gibi davranmadı. Çıtı çıkmıyordu ve yanıma gelmedi.

Walter eve girene kadar kolumdan tuttu, girerken kapıda bir kurşun deliğı gördük. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Gün doğarken uyuyakaldım. Walter'in gittiğini duymadım, bu fikir zerrece hoşumuza gitmese de karakola uğrayıp suç duyurusunda bulunacaktı.

Baygın gibi uyumuşum, üstümden tır geçmiş gibi bir hisle epey geç kalktım. Suyumuz yoktu ve abim hurdacıların oraya gidip yeni bir su deposu almak için arkadaşlardan yardım istedi. Hepsi de tamam dedi; almasına,

getirmesine yardım edeceklerini, endişelenmemesini söylediler. Ama sıra yalnız kalmamam için birinin benimle kalmasına gelince kimsenin çıtı çıkmadı. O zaman abim de cebinden bir tomar para çıkarıp verdi, bunun üzerine halledeceklerini, arkadaşların ne güne durduğunu, çabucak gidip geleceklerini ve hemen su deposunu değiştirmeye yardım edeceklerini söylediler bir kez daha.

Onlar gidince Walter bana bakıp, "Yine baş başa kaldık kardeşim. Kimseyi suçlayamam gerçi," dedi.

Bir şey söylemedim. Ben de bir şey beklemiyordum.

Suç onlarda değilse kimdeydi o zaman? Bedenimde mi? Bedenimin gördükleri karşısında elimden bir şey gelmezdi.

Tuvalete gidip çişimi yaptım, aynaya bakmaktan kaçınarak yüzümü yıkadım.

Çıktığımda yine Walter'le yalnızdık. Yeniden su ısıtmaya koyulmuştu. Çaba göstermeye çalışıyordu. Konuşmasak da haklıydı sanırım, yalnız kalmamızın benim gördüklerimle ilgisi vardı.

Hernán sabah gitmişti. Giderken joystick'ini bile götürmemişti. Ne bir öpücük ne hoşça kal ne bir şey. Sokağa bakarak sigara tütürürken Hernán'ın müziğinin bu kapıdan bir daha girmesini beklememem gerektiğini anlamıştım.

İKİNCİ KISIM

Önceki gün yağan yağmurla oluşan su birikintileri ve çamur güneşte kurudu, artık orada olmayanların bıraktığı ayak izleri bir kez daha silindi topraktan; annemin, babalığın, halamın, Hernán'ın ayak izleri Florensia'nın bedeninden geriye sadece iskeletinin kaldığı, ne yeşilliklerin ne gün ışığının olduğu toprağın altında, hiçbir şartta yuvalarını yapmaktan vazgeçmeyen karınca sürüleri gibi sıralandılar.

Toprağı ot bürümüştü. Dalları dört yana taşan defne çalısı canının istediği gibi her yöne boy atmıştı. Yeter ki güneş alsın, durmadan büyüyüp serpilen, arazimin parmaklıklarını kartondan yapılmışçasına çepeçevre saran bin bir filizi vardı.

Ne olduğunu bilmediğim bir bitki evin yandaki sac duvarına yapışmış, onu iyice paslandırarak iç duvarda rutubet lekesi yapmıştı. Kullanılmayan demiryolunun çevresindeki tüm arazilerde olduğu gibi çarkıfelek yukarı tırmanıyordu. Çiçeklendiğinde, taçyapraklarının ortasındaki artı şekli, yapışkan tüyleriyle nemine çarpılıp üşüşen arılarla dolardı.

Saçlarım böyle uzamaya devam ederse, diye düşündüm, ben de o güçlü köklere sahip bitkinin kızı olacağım, defnenin kızı.

Kimse beni zamanında oradan çekip almadığı için şimdi girişteki basamakların birinde bacaklarıma sarılmış oturuyordum.

Birisi parmaklıkların arkasından bir kâğıt fırlattı, gözümle takip ettim onu. Ne ellerini çırpmaya ne seslenmeye cesareti vardı demek, ismimi söylemeye bile korkuyordu. Rüzgâr kâğıdı büyüyen otların arasından sürükleyince üstündeki "Tanrı seni kolluyor" yazısını okudum ve onu uzaklara, yalınayak bastığım en son yer olan tellerin ardına götürsün istedim. Artık bana, "Kızım ayakların kirleniyor," diyen sesler yoktu.

Okul arkadaşım Florensia'nın annesi ikimizin bir daha buluşmasını yasaklarken, "Senin parmaklarında ve dişlerinin arasında çamur var," demişti.

Buraya ayak basmaktan ödü patlayan başkaları da vardı. Bir şişenin içinde ölülerinin toprağını bırakıyorlardı. Yanına bir kart ve şişenin boğazına asılmış bir isim ilâştirerek. Şişeleri alıp toprakta boy veren bitkilerin arasına yerleştiriyordum. Güneşte ısıldıyorlardı. Yağmur çok yağdığında içlerine su dolup taşıyor, onların toprağıyla benimki karışıyordu.

Her şişe konuşabilen bir parça toprak demekti.

Florensia'nın annesi Marta ise içeri kadar girmişti. En son görüştüğümüzden bu yana epey zaman geçmişti. Babasının evi gibi rahatça girmişti arazime. "Danışma" dediği şey için para teklif etmişti.

"Olmaz Marta. Nasıl para alayım senden?"

Eve girerken, Florensia'nın bana gelmesine artık izin vermediğinde onu ne kadar özlediğimi filân söylemedim, yabanarısını andıran cıvı cıvı sarışın kızının kiliseye gitmesine çok önem veriyordu o zaman.

Gözlerini görmüştüm. Marta ağlamıştı, gözlerinin altı torba torbaydı.

İçeri girip oturduk, kocaman kalçasını misafir odasındaki koltuğa koydu, yutmam için buraya kadar getir-

diğı toprağı uzattı ve ısrarla, sabırsızca, "Ne görüyorsun, ne görüyorsun?" diye sordu.

Yoldan tam gaz geçen bir arabadan müzik sesi geldi: *Pamuk kalpli kızım, yoktur kimsede onun kalbi gibisi.* Bense, arazimdeki bitkilerin kökleri gibi toprağın altında yatan Florensia'yı, çürüyen vücudundan daha iyi durumdaki elbisesini ve bedeninin girintilerinde inatla gezinen karıncaları düşünüyordum.

O gün Marta iyice sinirimi bozdu, azıcık susmadı ki kadın. Kızını herkesten daha değerli buluyordu, çünkü kilisedeki alçıdan bebek İsa sayılmazsa mahalledeki tek sarışın Florensia'ydı.

"Ne görüyorsun? Ne görüyorsun?"

Ağzımı açmak için gücümü toplamam gerekti.

"Sakin ol Marta, çok parlak ışıklar görüyorum."

Gözüm kapalıyken hiç ağlamamıştım daha önce. Florensia'nın hastalıklı bir kalp gibi her yerini kurtlar sarmıştı, saçları kafatasından çıkan bir örümcek ağını andırıyordu.

"Sakin ol Marta, görünce gözüm acıyor. O iyi. Florensia'nın saçlarından güneş ışığı yansıyor."

Marta derin bir nefes alınca göğsü bir anda kalçasından daha geniş oldu.

Ellerime sıkı sıkı yapışarak, "Tamam ama kızım açsana gözlerini. Niye ağlıyorsun?" dedi. Sıcak ellerini hissettirdim ama açmadım gözlerimi. Acaba Florensia üşüyor mudur, şimdi toprağın altındaki hali, yıllar önce bu kadının karnında oluşurken yüzdüğü zamanlardan çok farklı, diye geçirdim içimden.

Florensia'nın annesi elimi bırakmıyordu. Bu kez topraktan tiksiniyor, tırnaklarımın arasındaki çamuru görmüyordu bile.

"Eminim kızım döndüğünde seni görmeye gelecektir."

“Sakin ol artık Marta. Artık ona göz kulak olman bile gerekmiyor. Florensia hep güzeldi. Tanrı onu seviyor.”

Ona veda ederken parmaklıkların yanına kadar yalınayak gittim, bir süre öylece kalıp bitkilerin arasında gizlenmiş şişelere baktım. Bazıları epeydir oradaydı; onları getirip bırakanların acıları ve kaybolanın –biri hariç hepsi ölmüştü– nerede olduğunu bilme arzusu hariç her şeyi silen, harfleri, sayıları, telefon numaralarını silikleştiren zaman ve su nedeniyle yere gömülü, toprağa çakılı hale gelmişlerdi.

Evi bilmem. Ama tüm bunların altındaki toprak benimdi.

O akşam rüyamda Bayan Ana'yı gördüm. İlk kez mi görüyordum yoksa öbürlerini unutmuş muydum bilmiyorum, daha önce onu gördüğümü anımsamıyordum.

Aradan yıllar geçmiş, ben çok büyümüşüm ama o gece onu her zamanki gibi benden çok uzun boylu haliyle gördüm. Tepeden tepeden bakarak bana sınıftaki diğer kızları sordu. Ona birisine bakkalda rastladığımı, diğerleriyle de artık görüşmediğimden Walter'den öğrendiğim dedikoduları söyledim. Kavrulmuş ay çekirdeği yerken Bayan Ana bana Florensia hariç tek tek hepsini sordu. Biliyordu çünkü. Candela'yı hamile gördüğümü, Sofi'nin de okul çıkışı motorla çalışan bir tiple eve gittiğini anlattım.

"Abime bakarsan yakında bebeği olacakmış," dedim ve Bayan Ana koyu bir sessizliğe gömüldü.

Bana biraz daha ay çekirdeği ikram etti, ağzıma atıp kabuklarını tükürdüm. Bundan hoşlanmıyordu hiç. Önceden de hoşlanmazdı; ay çekirdeği kabuklarıyla her yeri pislettiğimizi söylerdi.

"Ben de isterdim," dedi sonra Bayan Ana.

"Onları görmeyi mi?" diye sordum.

Uzakta bir yere doğru bakakaldı, derin bir nefes aldı, sonra, "Ben de vaktiyle hamile kalmayı isterdim. Çocuğum olsun isterdim. Sizler gibi bir kızım," dedi.

Bana bakıyordu. Gözümü kaçırdım.

“Ben aklımı kaçırmadım. Kayboluyorlar,” dedim ve bir avuç dolusu çekirdeği bir çırpıda ağzıma tıktım.

Bayan Ana bana bakakaldı. Çekirdek torbası boşaldıkça sanki onun da içinde bir şey bitiyordu.

Sonra bir daha konuşmadık.

Bira içme isteğiyle gözümü açtım.

EsPRI son derece basitti ama bu esPrlere hiç kafam basmıyordu benim.

Walter, “Elli bitim var. Gazyağı süreceğim,” dedi.

Abimin, kafasındaki bitlerin elli adet olduğunu nereden bildiğini düşündüm.

Sonra arkadaşlarıyla gülüşürken aynısını biralar için de söyleyince ben de getirilenleri saydım. Beş, on iki, en fazla yirmi civarı filandı ama asla elli bira olmuyordu. Bir an kafama dank eder gibi oldu, “elli” değil “belli” di-yordu ama anladıktan sonra da komik gelmedi.

Dışarıdaki parmaklıkları açıp da yine birinin arazi-me bir şişe bıraktığını fark edince abimle arkadaşlarının yaptığı bu esPRI aklıma gelmişti. Kolumun altında ek-mek, iki kutu bira ve Walter’in sevdiği sosisler vardı. O tamirhaneden dönmeden hazırlamak istediğim için ale-lacele bakkala gidip dönmüştüm.

Parmaklıkların kilidini takarken yeni bir şişe bulma-nın hiç sırası olmadığını, yine de onu orada bırakamaya-cağımı düşündüm; henüz benden haberi olmayan kom-şuların, elimi uzatıp parmaklıkların arasından şişeyi alır-ken beni görmesini ya da şişeyi bırakan çaresiz yüzü gö-zünün önüne getirmesini istemiyordum çünkü. Şişeyi durduğu yerden almama rağmen bugün toprak yemek

hiç ama hiç içimden gelmiyordu. Uzun süredir “belli” şişelerden ibaretti onlar benim için, sayamayacağım, saymak istemediğim, beni bıktıracak kadar çok sayıda şişe.

Sosisi kaynar suda gereğinden uzun süre bırakırsanız şişip lezzetini kaybeder ve patlamış sucuk boyutuna gelir. Bizim için fark etmiyordu, abimle bolca mayonez ve sandviç ekmeğiyle aynı şekilde yerdik ama ne onun hoşuna giderdi ne benim. O gün işte başım da sanki öyleydi; patlamasına ramak kalmış bir et parçası gibi.

Şişeyi yanıma çektim. Mesajı okumamaya çalıştım, yazıların Çince olmasını diledim, bir fotoğraf olmasın diye dua ettim. Yarisına kadar toprak dolu, dar, mavi bir şişeydi. Diz çöküp şişeye dokundum, cam avucumu acıttı. Eğilip torbayı taktığım kolumla aldım.

Bazen bana öyle geliyor ki bu şişelerin yükü topluca birleşip evimi alabildiğine nefret ettiğim bir şeye, tanımadığım insanların mezarlığına, asla görmediğim bedenlerden söz eden bir toprak parçasına dönüştürüyor. Öte yandan annem ölülerin yattığı söylenen o yerde yalnız. Hiç gitmeyeceğim onu görmeye. Walter'i bilmiyorum. Bazen istiyor, sonra vazgeçiyorum. Çocukluğumda annemi götürdüklerinden beri hiç gitmedim oraya.

Elimde şişeyle eve yürüdüm. Bunu istiyor muydum istemiyor muydum, açayım mı açmayayım mı, onu bırakan para isteyeyim mi yoksa hiç aramayayım mı diye düşünerek kararsızlıkla şişeye baktım. Tek istediğim abimle küçük misafir odasında sosis yemek, o ânın hiç bitmemesi ve yerken Walter'in üstüne başına ketçap buluşturmamasıydı.

Evin anahtarı şortumun cebindeydi. Bugün şişe işine girmek, insanları aramak, toprak yutmak istemiyordum. Neyseki kimse görmemişti beni. Her zamanki gibi bitkileri budamak gerektiğini düşünerek evin etrafından dolandım, tek yapacağım ellerimle lezzetli bir şey ye-

mek. Böylece bulaşık da çıkmıyor. Sonra da Walter'le çene çalmak.

Bitkilerin arasına çöktüm, kocaman yaprakları ayırıp şişeyi diğerlerine arkadaşlık etsin diye orada bıraktım. Bir sürü mavi şişe vardı. Her mavi birbirinden farklıydı, her şişedeki toprağın tadı diğerinden farklıydı. İnsan annesini, çocuğunu, kardeşini aynı şekilde özlemezdi. Yan yana dizilmiş parlak mezarları andırıyorlardı. Başlangıçta onları sayıyor, şefkatle yerleştiriyor, toprağının tadına bakmaya karar vermeden önce arada sırada okşuyordum. Genellikle böyleydi ama bugün hepsinden nefret ediyordum. Hiç olmadığı kadar ağır geliyorlardı bana. Topluca beni tüketiyorlardı. Bütün şişelerin üstüne yığıldığını hissettim. Bu kadar çok insan kaybolabildiğine göre dünya daima sandığımdan daha büyük bir yerdi demek.

Geldiğim yolu geri yürüyüp eve girdim. Müzik açtım, mutfığa gidip ocağı yaktım. Tencereyi bulup su doldurdum, şişenin içindeki her kimse ölmesinin an meselesi olabileceğini aklımdan savuşturmaya çalışıyordum. Tek tek, sırayla sosisleri suyun altında kalacak şekilde dizerek tencereyi ocağa koydum.

Birkaç dakikaya Walter geldi.

Ekmeğin kenarlarından mayonez akıta akıta sosisli sandviçlerimizi yedik, olması gerektiği gibi öbür elimizde soğuk bira vardı. Abim neşeliydi, ruh hali bana da bulaştı. Nedenini sormadım. Havadan sudan sohbet ettik. Çoğunlukla Walter konuştu – bazen sersemin teki gibi ağzında yemek varken. Bense dinledim ve onunla güldüm.

Epey sonra yanağımdan öpüp tamirhaneye gitti. Akşama kadar da gelmedi.

Kapıyı kapayıp kendimi misafir odasındaki koltuğa bıraktım: Aynı koltukta ertesi gün, sonraki gün ve daha

sonraki elli gün boyunca kesinlikle insanları ağırlayacağım; toprak yutacağım, bana filancanın sağı olup olmadığını, nefes alıp almadığını, ne kadar zamanı kaldığını, akciğerlerinin neden söndüğünü ya da kim tarafından kaçırıldığını soracaklar... Şu ansa tek istediğim uyumak.

Parmaklıklara yaslanmış duruyordu. Duruşu bu kadar genç biri için fazla hüznüydü. Düzgünce taranmış saçları, kusursuz giysisi adeta sigara reklamlarındaki adamlarinki gibiydi.

Birinin parmaklıklara vurduğunu duymuş ama henüz yataktan kalkmadığımdan bakmakta gecikmiştim.

Artık vormuyordu. Ya yorulmuş ya da birinin dışarı çıkacağından umudunu kesmişti. Öylece bekliyordu.

Beni görünce sırtını parmaklıklardan ayırdı. Konuşmadan baktım ona, ağzımdan tek hece bile çıkmadı.

Aslında günler önce de geldiğini ama arabadan inmeye cesaret edemediğini, ancak bu sabah kapıya kadar gelebildiğini söyledi.

Sonra sustu, onu tepeden tırnağa süzme fırsatı verdi bu bana.

Birini aradığı için burada beklediğini söyledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Aslında tek dileğim uymaya devam etmektir. Walter evde mi yoksa çoktan tamirhaneye mi gitti, ondan bile haberim yoktu.

Tam kaldırımdan ihtiyar bir kadın geçerken adam, "Yardıma ihtiyacım var," dedi. İhtiyar kadın pazar arabasını yere dayayıp bana baktı, mahalleden biriydi.

Kapıyı açıp arkamı döndüm, adamın arkamdan geldiğini hissedince, "Kapıyı kapa," diye seslendim.

Onu görmelerini istemiyordum. Saçım başım böyle darmadağınırken hakkımda dedikodu etmelerini hiç istemiyordum. Hortlak gibi görünüyordum herhalde.

Korkmuyordum. Koltuğa oturduğunda anlaşıldı ki korkan biri varsa oydu. O da benim gibi uykusuzdu.

“Çok uykusuzum. Ne istiyorsun?” dedim.

Şimdi bakışlarını aşağı, ellerine yöneltmişti. “Birini arıyorum,” dedi.

Walter’den on yaş büyük bir adam gibi duruyordu ama gömlek ve ayakkabıları pahalı görünüyordu.

Yüzündeki üzüntülü ifadeyle bana ve abime benziyordu. İçinden sözcükleri çıkartmak kendisine büyük bir çabaya mal oluyormuşçasına ağır ağır konuşmasıyla da.

Esnememi bastırarak, “Kimi arıyorsun?” diye sordum. Uykusuzluktan gözümde bir damla yaş geldi.

Sessiz kaldı. Daha sabahın körü olmasına rağmen bir şişe bira içip yatmaya gitmek istiyordum.

Dosdoğru yüzüme bakarak, “Sana ismini söylesem ne fark edecek, senin için bir anlamı yok,” dedi.

“Sabahın bu saatinde dikkatimi toplayamıyorum ah-bap ama beş dakika verirsen seni dinleyeceğim,” dedim.

Buzdolabını açtım. Neredeyse bomboştu. Sadece Walter’in bir önceki gün getirdiği tavuktan kalan buz gibi artıklar vardı. Derin bir nefes aldım. Hiç yolu yoktu, toprak yutma havamda değildim. Dolabı kapatıp çaydanlığı aradım, su doldurup ocağı yaktım. Su ısınırken mate bardağını çıkardım. Mate içer miydi bu adam? Neden umurumdaysa bu. Şu an benim için tek önemli şey günün geri kalanında sakın sakın uyuyamayacak olma-ktı. Bunu engellemek için ne yapabilirdim ki?

Su hazırды, ocağı söndürdüm, çaydanlığı, mate bardağını, hepsini aldım ve koltuğun önüne koydum. Yorgun, zamanından önce çökmüş birine benziyordu.

“İçer misin?”

“Olur tabii.”

Mate bardağındaki çayın yapraklarını madeni ka-
mısla biraz karıştırıp ortadaki boşluğa kaynar suyu dök-
tüm. Uzattım, aldı. Bitirdiğinde elinde mate bardağıyla
öylece durup anlatmaya başladı. Uzun bir aradan sonra
teyzesi gelmiş, aslında onu büyüten de teyzesiymiş, gö-
rüşmeyeli yıllar olmuş.

“Öz annem bütün gün çalışır, eve geldiğinde de sı-
zardı. Bunca zamandan sonra teyzem çıkageldi. Onu ne-
redeyse tanıyamadım.”

Mate bardağını bana uzattı. Kendiminkini demledim.

“İlk bakışta tanıyamadım onu, uzun uzun baktım.
Beni görmeye eve değil karakola gelmişti.”

“Karakol” lafını duyunca mate az kalsın boğazıma
kaçıyordu. Neye bulaşıyordum acaba? İyi olup olmadığı
sordu, duymazdan geldim. Fark etmiş miydi bilmi-
yorum ama bir şey demedi. Konuşmaya devam etmek
için başımla bir hareket yapmamı bekledi.

“Teyzemi sakinleştirip olanları anlattırmakta epey
zorlandım. Kuzenim Maria altı gündür kayıpmış. Hem-
şirelik kursuna gitmek için çıkmış, bir daha dönmemiş.
Afallayıp kaldım, ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bile-
medim.”

Adam bir süre sessiz kaldı. Yanıt beklercesine bana
bakıyordu ama konuşmadım.

Sonra teyzesinin, meslektaşlarını suçlamaya başladı-
ğını anlattı; polisin olaya duyarsız kaldığını, kızını ara-
madığını düşünüyormuş. Başta ona pek kulak asmamış-
tı. Kuzeni Maria’yı düşünüyordu, tanımadığı bir kızdı o,
sadece hayal meyal küçüklüğünü anımsıyordu, uzun
süredir görüşmediği uzak bir kuzendi. Öte yandan, ne
şekilde olursa olsun yardımını isteyen teyzesinin yalva-
rışları onu kendine getirmişti. Maria hemşire olmak isti-
yordu. Ona yardım edecekti.

Konuşmasını dinlemiş, bir karşılık vermemiştim. Kayıp bir kızı herhangi bir kız olduğu için değil de akraba olduğu için aramaya kalkışmasına öfkelenmiştim. Emniyet görevlilerinin işi bu değil miydi?

Teyzesi karakoldan ayrıldıktan sonra María'yı aramaya koyulduğunu söyledi.

"Polis olduğum için kolay olacak sandım ama bir sürü şey geldi başıma."

Yeniden mate bardağını uzattım. Çok şey söyledi gibime geliyordu. Daha fazla dinleyesim yoktu onu ama adam devam etti.

"Sonunda anladım ki bu işte yalnızım."

Ceketinden bir fotoğraf çıkardı. Bana uzatmak istediye de elinde tutup oturduğu yerden göstermesini istedim.

Ona acıdım ama böyleydi bu iş, herkes yalnız arardı aradığını.

Önce elindeki fotoğrafa, sonra ona baktım. Kızın gülümsemesi ve adamın tavrındaki bir şey bana bu kez farklı olabileceğini düşündürdü, bir kez olsun zamanında yetişebilirdim. Florensia'daki gibi olmasını istemiyordum. Annesi gözlerini üzerime sabitleyince yalan söylemeye karar vermiştim. Bundayla tüm suç bana aitti. Belki de bu aynasızla işler başka türlü olabilirdi.

Öbür polislerin, "Tamam ya, dönecektir, sevgilisiyle filan gitmiştir," dedikleri geldi gözümün önüne, ona ve hepsine karşı öfkeyle doldum.

Fotoğrafı elinde tutarken onu başımdan atmak için aklıma fahiş bir para istemek geldiyse de sonra kızı hatırladım.

Gözümü kırpmadan, "Parayla oluyor bu," dedim.

Madem polise arasın ve hiçbir şey yapmasın diye para veriliyordu, bana niye verilmeyecekti?

Sessiz kaldı. Bana bakıyordu. Sanki yüzü kötücül bir şeyle gölgelenmişti şimdi.

“Yarın getiririm parayı, teyzemin oraya gidelim mi ne dersin?”

“Devriye arabasına binmem,” dedim.

Güldü. Beyaz düzgün dişleri hoşuma gittiye de mahallemdeki oğlanlardan farkı yoktu, ciddi bir ifadeyle bakmaya devam ettim.

“Ben bisikletle giderim,” dedim.

Başını hayır anlamında salladı. O zaman şöyle dedim:

“Tamam, o zaman şöyle yapalım. Yarın buluşalım ama bana sadece ondan söz edeceksin. Karakolu filan ağzına almak yok.”

Gülümseyerek başını salladı ve “Yarın seni alırım. Arabamla geleceğim, bu arada adım Ezequiel,” dedi.

Aynasız çekip gidince banyoya gittim. Evde kimse olmadığı halde aynaya bakmak için kapıyı kapadım. Ben de değişiyordum. Önümüzdeki günlerin hareketli olacağını biliyordum. Yüzümü o anki haliyle anımsamak istiyordum, olur da değişirse, gelen karmaşada kaybolup giderse diye. Sonra ışığı söndürdüm, banyodan çıktım ve yatağa girip uyumaya devam ettim.

“Yarın seni alırım, arabamla geleceğim.”

Uyandığımda ilk aklıma gelen bu cümleydi. Hep-sinden kötüsü aynasızın arabasına binecek olmaktı. Kalkıp banyoya gittim, kadın botlarına takıldı ayağım. Walter bir kız getirmişti akşam. Kapısı kapalıydı, tamirhane-ye mi gitti yoksa hâlâ uyuyor muydu, bilmiyordum. Meşgul olması daha iyiydi: Olacaklardan söz etmemiş-tim. Botları düzeltip yan yana koydum. Ayaklarımı yanı-na koydum. Boyu bana uyuyordu. Hiç böyle botlarım olmamıştı daha önce.

Yalınayak çıkmayacağına göre kız hâlâ abimin oda-sında takılıyordu.

Ayağımla botları kenara itip banyoya yürüdüm. Çişi-mi yaparken Walter banyo yapmış mı tıraş olmuş mu fi-lan diye baktım ama yok. Bir tek aynasız geldiğinde ikisi-nin ortalıkta belirmesi eksikti. Yüzümü yıkadım, dişimi fırçaladım. Banyo havlusu yoktu, demek ki abim almıştı.

Ellerimi silkeleyip saçımda gezdirdim. Gürültü yap-mamaya çalışarak üstümü değiştirmek için odama gittim. Adamı dışarıda bekleyecektim, kapının önünde, böylece içeri girmek zorunda kalmazdı. Pantolonum neredeydi? Şortla gidemezdim ki. Dolabıma bakındım ama yoktu, sadece birkaç çorap ve şortlar vardı. Yerde bir yığın kirli

giysi duruyordu. Bir ara yıkamam gerekiyordu. Belki koltukta filan bir pantolon bulabilirdim. Genellikle PlayStation'da müzik çalarken orada uyuyakalıyordum. Walter'in gelip müziği kapamasına sinir oluyordum, gelir gelmez ya kapıyor ya sesini kısıyordu. Sonra da sabahın üçünde dördünde uyanıyordum ve güneş doğana kadar gözüme bir daha uyku girmiyordu. Hele çatıdaki kediler kavgaya tutuştuysa bin beterd. Uyumak için tek çare müziği açmaktı.

Misafir odasındaki koltuğun altında bir kot pantolon buldum. Yeterince temizdi neyse. Koltuğun altında bir de boş bira şişesi vardı, onu bıraktım. Pantolonu silkeleyip giydim. Ayakkabılarımı, cep telefonumu ve sırt çantamı aradım. Karnım açtı ama bir şey yiyecek zaman yoktu.

Arazime çıktığımda güneş tatlı tatlı ışıldıyordu. Her şeyi daha da yeşil hale getirmişti. Hoşuma gitti. Bir an açlığı unuttum. Sadece toprak değil bitkiler de nefis kokuyordu. Koku bedenime nüfuz etsin diye derin derin nefes aldım. Uyanmam için bu yeterliydi. Parmaklıklara yaklaştım. Aynasızın arabasını bilmiyordum ki, niye baktımsa dışarı kim bilir. Parmaklıkların kilidi sırtıma batıp beni rahatsız edince öne kaykıldım mecburen. Eve o kadar çok baktım ki oradan ayrılmanın benim için ne kadar zor olacağını fark ettim. Neden bilmiyordum, aya gidiyor değildim ya. Altı üstü kızcağızın kaybolduğu eve gidip dönecektim.

"Maria yok. María yok," dedim yüksek sesle ve arkamı döndüm.

Kaldırıma da güneş vuruyordu. Parmaklıkların yanından koşarak bir kedi arkasından da dilleri dışarıda onu kovalayan iki köpek geçti.

"Hoşt! Sizi kuduzlar!"

Köpekler yollarına devam etti, kedi her zamanki gibi çatıma çıktı. Köpekler köşedeki çöpleri eşelemeye koyuldu.

Saati gelmiş olmalıydı. Anahtarı kilide sokup açtım parmaklığı. Arkamdan kapatıp anahtarları çantama koydum.

Birkaç dakikaya geldi.

Arabasına bindim, gri araba yeni kokuyordu, yola koyuldu. Bana isminin Ezequiel olduğunu söylemişti. Arabayı sürüşünü izledim, onu ismiyle düşünmek zor geliyordu. Benim için bir aynasızdı. O da birkaç kez bana baktı, rahatsızdı, ne diyeceğini bilemez bir hali vardı. Dışarıda güneş ıslı ıslıldı. Bir köşe başında oğlanın teki çamur birikintisinin üstünden atlamaya çalışırken iyi hesap edemeyip iki ayağıyla kirli suya girdi. Biraz arkasından gelen annesi başına tokadı indirince ufaklık ağlamaya başladı. Onlara bakınca tokattan acıyan başını, kirli suyla ıslanmış ayaklarını ve berbat zıplayışın yarattığı öfkeyi düşündüm. Arabanın içinde hissettiğim buydu.

Aynasız bunu fark etmişçesine, "Müzik açmak ister misin?" dedi.

Vücudumu dikleştirip radyoyu açtım. Radyo istasyonlarını aradım, başta düzgün bir şey çıkmadı, sonra Gilda'nın bir şarkısı çıktı. Annem severdi onu. Bana bir zamanlar anaokulu öğretmenini olduğundan söz ederdi hep. Gözlerimi yumdum ve annemi evin içinde müzik mırıldanırken hayal ettim. Onu sadece müzik çaldığında, babalığın evde olmadığı akşamlarda neşeli görürdüm. İsteksizce yaptığım bu araba yolculuğunda annem bir anaokulu öğretmenin sesiyle belirmiş, kırmızı dudaklarında bir gülümsemeyle şarkı söyleyip yolu biraz çekilir kalmıştı.

Şarkı bitince aynasız, "Teşekkürler," dedi. Gözümü açmak zorunda kaldım ve gülümsedim.

"Niye? Sen de mi Gilda'yı seversin?"

"Benimle oraya kadar gittiğin için," dedi.

Artık o kadar da aynasız gibi görünmüyordu gözüme. Biraz çabalayıp onu Ezequiel olarak düşünmeye çalıştım. İsmi buydu.

“Açım,” dedim. “Ama şimdi bir şey yiyemem.”

Yanıt vermedi, sürmeye devam etti. Aklı başka bir yerde, söylediğime aldırış etmedi sandım ama kısa süre sonra kaldırım kenarında arabayı durdurup, “Görüyor musun?” dedi.

Arabanın yanında, dışarıdaki bir şeyi gösteriyordu. Eğilip tabelayı okudum: IZGARA - MAKARNA - KIZARMIŞ PATATES. Adama doğru eğilince başımı döndüren bir parfüm kokusu geldi burnuma. Kullandığı deodoran mıydı yoksa saçına sürdüğü bir şey mi bilmem ama o kadar hoşuma gitti ki gülümsedim.

“Sen işini hallet, sonra buraya uğrarız, acelemiz yok,” dedi. Ezequiel de gülümsüyordu.

Yeniden arabayı çalıştırdı. Ayaklarım ıslakmış gibi hissetmiyordum artık.

María'nın evi hoştu. Daha doğrusu her halükârda benimkinden güzeldi. Nerede olduğumuzu bilmediğim gibi sormak da istemiyordum. Ezequiel ve teyzesi bir şey söylememi beklercesine bakıyordu bana, bense ne diyeceğimi bilemeden pencereden dışarı sarkmış, toprağa, yeşilliklere bakıyordum.

Çok geçmeden kadın, kızının hemşirelik okulundaki derslerine çalışırken dışarıda mate içmeyi çok sevdiğini söyledi. Ağladı ağlayacak gibiydi. Ezequiel'e onunla kalmasını söyleyip dışarı çıktım. Kapı açıldı, sadece sinekliği itmem yeterliydi, ağırdı, zorlandım biraz.

Benimkinden daha küçük bir araziydi ama hiçbir şeyin özgürce boy atmasına izin verilmemişti. Yabani otların olmadığı çimenler kısaydı, çiçek tarhlarında ve saksılardaki bitkiler taş çatlasa diz boyundaydı. Ne olduğunu bilemeden bir şey ararcasına evin etrafında dolanmaya başladım.

Sinekliğin açılıp kapandığını hissettim. Ardından Ezequiel ve teyzesini gördüm, bana doğru geliyorlardı.

"Gel göstereyim sana," dedi kadın ve ekledi, "İşte orası, mate içip ders çalışırken orada otururdu."

Arazinin diğer kısımlarından farklı olmayan bir bölümünü gösterdi, sadece kesilmiş bir ağaç kütüğü vardı

ve çimenler biraz daha uzundu. Kütüğü kenara çekince altundan bir-iki tespihböceğiyle bir çıyan çıktı. Kütüğün toprağa gömülmüş nemli kısmı ters çevrilmiş, güneşe bakıyordu şimdi. İç kısmında böcekler vardı, aniden gelen bu ışıkla afallayıp hareketsiz kalmışlardı.

Altaysa yeşilliklerin olmadığı tertemiz toprak vardı.

Gitmelerini istedim ve bekledim. Birilerinin beni artık toprak yerken görmesini istemiyordum. Sinekliğin kapanma sesini duyana kadar kıınıldamadım. Yalnız kaldığıma göre ayakkabılarımı çıkarabilir, elimi toprakta gezdirebilir, onu yeniden bacaklarıımın arasında hissedebilirdim. Bir anlığına da olsa bedenimi onunkine geri döndürebilirdim. Ezequiel'in gösterdiği María'nın fotoğrafını gözümü yummadan hayalimde canlandırdım. Siyah saçlı güzel bir kızdı. Gülüşü daha da güzelleştiriyordu onu. Böyle güzel bir kızın kendilerine bakmasından mutlu olacak hastaları düşündüm.

Toprak başta soğuktur ama önce avucuma sonra ağzıma alınca ısınır. Bir parça alıp ağzıma götürdüm. Yuttum. Toprağın ısınışını, içimi kavurmasını hissederken gözlerimi yumdum ve biraz daha yedim. Toprak María'nın bedenine ulaşabilmek için gereken zehirdi, benim de oraya gitmem gerekiyordu.

Gözümü açmadan yere uzandım. Şekillerin o karanlıkta belirdiğini öğrenmişim. Onları görmeye, karnımdan gelen sancı da dahil başka bir şeyi düşünmemeye çalıştım. Bir ışıltı dışında bir şey görmedim önce, dikkatle bakınca kömür gibi bir çift göz haline geldi ışıltı. Çok geçmeden, gece çökmüş gibi hayatımda gördüğüm en koyu karanlığın içinden çıkıp gelen María'nın yüzünü, omuzlarını, saçlarını seçebildim.

Neyse ki toprak bedenini sarmıyordu. Bu hoşuma gitti. Onu daha genç gösteren açık renk bir elbise vardı üstünde. Bir yere uzanmıştı ve hayattaydı.

Ama bir şey vardı, esirlik. Maria'nın olduğu yere ışık rahatça girmiyordu. Nefes alıp veriyordu ama korkuyla. Hiç gülümser gibi bir hali yoktu. Omuzlarında başlayan elbise onu tutsak eden örtülerin arasında kayboluyordu.

Maria bana bakıyordu. Yüzünde hüznü bir imdat yakarışı vardı. Kömür gözlerinden acı akıyordu.

Ona bakarken yeniden karın ağrımı anımsadım ama kendime dönmek istemiyordum. Yerini saptayabilmek için üstüne sabitlemişim bakışlarımı, oysa onun dışında kalan her yer kapkaranlıktı. Maria'nın bana baktığı yatağın arkasındaki duvarda okuyamadığım bir yazı vardı. Okuyabilir miydim? Hayır, rüyalarda yapamam bunu. Harfler tuhaflaşıyordu. Durdukları yerde durmuyorlardı. Bir kelimeyi anlasam da diğeri değişip oynaklaşıyordu. Rüyalarda okumak neredeyse imkânsızdı benim için.

Bedeniyle böyle birden yüz yüze gelmek kalbimi sıkıştırdı. Adeta tekme yiyormuşum gibi canımı acıtan bir korkuyla, bana bakan gözlerinin bu odanın ötesinde tam nerede olduğunu görmek için kıvıldamıyordum. Acı yeniden geri döndü, bedenimin ait olmadığı o yere geri döndüm. Kalamazdım burada, canım acıyordu, havasız kalmıştım. Maria'nın ne kadar yakınında olsam da işe yaramıyordu.

İşte şimdi gitmek istediğimde bir kez daha ona toslardım. Uzaklaşmak, ona bakmak istiyordum ve onu hissediyordum. Hayatta olduğunu biliyor, bu yüzden ağrıyı umursamıyordum. Ondan kendimi koparmak için tüm gücümü topladım, gözlerine bakmayı bıraktım; hem geriye doğru hareket edebilmek hem de bu kez okumaya yeltenmediğim o yazının olduğu duvardan uzaklaşmak için. Cep telefonu ile bir fotoğraf çektiğini fark ettim ve ancak o zaman İSA'NIN YOLUNDA HAÇINI TAŞI yazısını gördüm, ânında bir kapı aralandı. Korkunç bir dehşete kapıldım. En son gördüğüm buydu.

Gözümü açtım.

O kapalı yerde sanki günlerdir kalan benmişim gibi boğuluyordum görüntüden çıktığımda.

Ayağa kalkmak için çaba sarf ettim. Susamıştım. Gırtlığım kupkuruydu. Ağzım kuruydu. Başım dönüyordu. Susuzluk beni sersemletmişti.

Geldiğini görünce Ezequiel'e, "Su," dedim. Kadın da arkasıındaydı.

"Su!" dedim yeniden. Ağzım dilim kupkuruydu. "María hayatta."

Beni tuvalete götürdüler. Kapıyı kapatmalarını istedim. Bayan Ana'nın bize göz kulak olduğu zamanlarda, okulda teneffüslerde, bahçedeki musluktan akan dünyanın en lezzetli suyundan kana kana içercesine içtim.

Sonra aynaya baktım. Bildiğim şeydi karşımda gördüğüm: "Ben onun gibiyim," dedim kendi kendime. "Adını ve hayatta olduğunu biliyorum. Onu bulmak istiyorum. María'ya benziyorum ben. Dudaklarımda, saçlarımda, tenimin renginde o ve toprak var: Gözleri benim tenimde bir sancı. Onun orada sağ, bir başına karanlıklar içinde terk edilmesine izin vermeyeceğim."

“Bolca kızarmış patates ve... dana şinitzel var değil mi?”

İsmarladığım yemek doğum günlerimin vazgeçilmezi, en sevdiğim yemektir. Yataktan kalkar, zılgıt yemek için ayağıma bir şey geçirir, anneme bakmak için odadan çıkardım.

Muslukta koyu renk patates yığınının üstünde suyu açık bulurdum. Akan suyla toprak çamura döner, bulanık su mutfağın lavabosundan akıp giderdi. O zamanlar Tramontina marka patates soyacağıyla patates soymayı öğrenmiştim ama doğum günlerimde elimi sürmezdim. Annem, “Ben hazırlarım,” diyerek koluyla beni biraz kenara itelerdi ama çok geçmeden yine yanında biterdim. Kesilip doğranmalarını, kızarmalarını izlemeyi severdim. Kızartma kokusunu da.

Herkese birer dilim dana şinitzel. Bazen babalık akşam yemeğine gelmez, annem onun şinitzelini iki yaprak kâğıt havluya sarıp bekletirdi ama patatesleri değil. “Öyle yaparsam bir boka benzemez,” der, Walter’le ben gülmekten yerlere yatarız. Dünyanın en güzel doğum günleriydi onlar.

Ezequiel bilmem ne etiyle salata istedi. Salata mı? İşte bu komiğime gitti. Burada yok yokken adam tutup marul istemişti.

Bize bakan benden taş çatlasın birkaç yaş büyük pırasa saçlı garson kız, “İçecek olarak?” diye sordu, yüzünü kaldırmadan elindeki küçük deftere not alıyordu.

Ezequiel hayatımda içmediğim bir bira ısmarladı. Tuhaf bir markanın koyu renk biralarından. Göz açıp kapayınca kadar getirdiler, buz gibiydi. Orada olmak, toprağın hüznünden bira ve patatesle silkinmek bana iyi gelmişti.

Ezequiel bardağın yarısına geldiğinde, “Geri dönmemiz gerek biliyorsun değil mi?” dedi.

Başımı evet anlamında salladım. Gayet iyi biliyordum bunu. María hayattaydı ama yerini bulmak için ne yapmak gerektiğini bilmiyordum. Açık gözlerindeki o dehşetin bana geri dönmesi için yeniden toprak yutma gerek yoktu. Toprağı hâlâ içimdeydi, bedenimde.

Ağına kadar dolu parlak metal bir tepside kızarmış patates getirdiklerinde, “Şimdi yorgunluk çöktü,” dedim.

“Evet, anlıyorum bunu. Yiyelim de seni eve bırakayım.”

Elimi uzatıp bir patates aldım. Peçeteye sarılı çatal bıçak getirmişlerdi. Ama elimle yemek istiyordum. Elim patates kuyusuna daldırmak. Sıcaktılar ama elimi yakacak kadar değil. Birini aldım, ısırdım ve kalın doğranmış o patateslerin lezzetini, içlerinde püre varmış gibi nasıl da yumuşak olduklarını hatırladım. Duman çıkarırken bir daha ısırdım.

Böyle kendimden geçmiş haldeyken Ezequiel, “Yarın gelir seni alırım. Arabayla gelirim,” dedi.

Bakmak istemedim. Elim uzatıp patatesleri yemeye devam ettim.

O akşam bir kez daha rüyamda Bayan Ana'yı gördüm. İçinde bir şey sönmüştü sanki, kızgın bile değildi. Yalnızdı, üzüntüsü capcanlıydı. Yürüyüp ona doğru yaklaştım, Bayan Ana beni gördüğünde bir şey yeniden alevlendi sanki.

"Biliyor musun burada yalnızım. Hiçbir yere gide miyorum," dedi.

María'nın görüntüsünün tam aksiydi. Kimselerin olmadığı devasa bir mekândaydı. Daima sadece Bayan Ana vardı orada.

Önlüğünü artık kullanmadığı için mi bilmiyorum, eskisine göre çok daha zayıf görünüyordu.

Koku nedeniyle kusacağım sandım ve Bayan Ana bana acıyarak baktı.

"Miden bulanıyorsa nedeni burası değil karnındaki toprak," dedi.

Yanıt vermedim ama mideme, gırtlığıma, bedenime bir zarar gelmeden ne kadar toprak yutabileceğimi merak ettim.

Uyanmam gerektiğini düşünsem de Bayan Ana'yı yalnız bırakmak istemiyordum.

"Gitmem gerek, özür dilerim," dedim.

Bayan Ana buna da öfkelenmedi. Yaklaşmam için kollarını açtı ve bana sarılırken, “Biliyorum, biliyorum. Hadi acele et Toprakyyen. María hâlâ hayatta,” dedi.

Onu bekliyordum.

Güneş yeni doğmuştu, bense çoktan kalkmış onu bekliyordum.

Walter botlu kızla yine odasına kapanmıştı. İkisi geleli birkaç saat oluyordu. Başımı çıkarıp bakmamıştım. İki sefer üst üste aynı manitayla geldiğine göre kötü çarpılmış olmalıydı.

Dışarıda günün ilk ışıkları yeni yeni görünür, birazı odama sızarken onu bekliyordum. Ezequiel'in bu kadar erken gelmeyeceğini bilsem de ne yapacağımızı düşünmek için kalkmıştım. María'nın evine gitmekten, toprak yutmaktan ve –umarım– kızı bulmaktan başka ikimiz beraber bir şey yapacak mıyız diye merak ediyordum. Gülünç geldi bu. Niye düşündümse...

Uyumaya devam edemediğime göre bari duş alayım diye kalktım. Tuvalet gittim. Yine büyük havlular yoktu. Abimle kız evdeki bütün havluları kaçırıp ne yapıyor olabilirdi ki? Evden gitmeden arazide bir süre yalınayak yürüme fikri hoşuma gitti, çıkıp havluları arayacaktım. Nereden geldiyse aklıma, belki de geri dönemeyebilirim diye düşündüm.

Çamaşırların asılı olduğu yere gitmek için evin kenarından dolanmam gerekiyordu. Birkaç adım attım. Sa-

bah sabah çimenleri hissetmek ayaklarımın asla buradan bütünüyle uzaklaşmama izin vermeyeceğini düşündürdü. Zemin giderek daha çok nemleniyordu. Ayak parmaklarımla çimeni biraz kenara çekip altına baktım. Toprak da nemliydi. Dokundum. Biraz sonra başka bir kadının toprağını yutmam gerekecekti. Onun için bir süre kendiminkine baktım öylece. Kafamı kaldırdığımda onu gördüm.

Daha saat dokuz bile değildi ve kaldırımda duruyordu. Ezequiel hayranlık uyandıran bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bense yalınayak, saçım başım darmadağınık ve neredeyse hiç uyumamış halimle kim bilir ne berbat durumdaydım. Hemen eve girip dış kilidin anahtarını aldım. Ayakkabılarımı giymeyi düşündüm ama ayaklarım zaten kirlenmişti... O halde olduğum gibi kapıyı açmam gerekiyordu Ezequiel'e.

Parmaklığı açarken, "Affedersin," dedi.

Peşimden eve geldi. İçeri girmeden yanından biraz ayrılıp ipten elime geçirdiğim ilk havluyu çekip döndüm. İçeri girdikten sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi sessiz kaldı. Koltuğa oturmasını söyleyip mate teklif ettim. Oturdu, ilk seferkinden daha rahatsız görünüyordu, aynı zamanda içinden geçen bir şeyi söyleyemiyormuş gibi bir havası vardı. Böyle acı çeken haliyle hiç de aynasız gibi görünmüyordu gözüme. Erkeğin tekiydi işte.

"Ben de tam banyoya giriyordum," dedim. Sıcak su dolu çaydanlığı ve mate bardağını sandalyeye koyup banyoya girdim.

Ezequiel beni beklediğinden banyoda sıcak su bitene kadar oyalanamazdım. Oysa böylesi hoşuma giderdi. Saçımı ıslatıp şampuanla köpürtecek kadar bol sıcak su. Üstümden akması. Durulanmadan evvel şampuanın bedenimden süzülmesi ve kokusunu duymak. Saçımı burnuma tuttum. Sonra omzumu kokladım. En sevdiğim ye-

rimdir. İki dakika daha suyun altında kaldım. Saç kremini almak için eğildim, şişeyi elime alınca baktım neredeyse bitmiş. Krem olmadan saçımı imkânı yok tarayamazdım. Botlu kızı düşünüp Walter'i boğmak geldi içimden: Abim hayatta kullanmazdı saç kremi filan. Şişenin kapağını tamamen çıkarıp, içini su doldurup iyice çalkaladım, başımı suyun altından çekip hepsini başıma döktüm. Özellikle uçlarına gelmesine uğraştım. Sabunlandım. Ne su tam sıcaktı ne duşta yeterince mutlu olmuştum. Sabun üstümden aktıktan, su iyice ılıklaştıktan sonra bir süre daha suyun altında kalıp çıktım. Dışarıdan kurtardığım, vücudumu zorbela saran küçücük havluyla kurulandım. Saçım hâlâ ıslaktı. Havluyu musluğun altına sokup iyice ıslattıktan sonra aynanın yanındaki çengele astım. Saç kreminin tepesini çıkarıp lavaboya bıraktım. Walter ne demek istediğini anlayacaktı. Giyinip çıktım banyodan.

Ezequiel put gibi duruyordu. Mate bile demleme-miştir diye düşünürken baktım çaydanlıktaki suyu yarılamış. Kızla abimden ses seda yoktu. Oturup mate içtim. Vücudum tam kurumadığından, saçımdan tişörtüme sular damladığından, bir adamın karşısında tişörtümün ıslanmasından rahatsız oldum.

Ayağa kalkıp, "Gidelim," dedim.

"Henüz erken ama biraz gezebiliriz."

Önüme, tişörtümün ıslak kısmına bakıp hızlıca gözünü kaçırdığını fark ettim. Arkaya doğru gerinip saçımı ensemin üstünde topuz yaptım. Çaydanlıkla mate bardağını mutfığa koyup ıslak tişörtün üstüne giyecek bir şey bulmak için odaya yönelmişken yolumun üstünde düğmeleri ve kırmızı çizgileri acayip gözümü alan ince bir siyah kışlık mont bulup üstüme geçirdim.

Ezequiel'e dönerek, "Hazırım," dedim.

Topraktan önce bir şey yemek istemiyordum. Oturacak bir yer bulmak için etrafa bakınarak geziyorduk arabayla.

"Tatlı?" dedi Ezequiel, yüzümdeki yayık gülümsemeye engel olamadım.

Süt reçelini düşününce ağzımın suyu aktı. Hoş, Ezequiel ve parfümü de aynı etkiyi yapıyordu. O arabayı sürerken derin derin nefes alıyordum. Bayılıyordum buna. Ona bakmamaya, bakışlarımla yolu takip etmeye çalıştım ama parfümü her koşulda burnuma geliyordu.

"Az kaldı," dedi.

Gözümü yumdum ve Ezequiel arabayı durdurur durduramaz açtım. Eve geldiğimizi sanmıştım ama sarıya boyanmış dev gibi bir pastanenin önünde fren yapmıştı. Ezequiel indi, arabanın önüne geçti, içeride oturmaya devam ettiğimi görünce peşinden gitmem için işaret etti.

İçeri girdik. Birbirinden leziz şeylere baktım hangisini seçeceğimi bilemeden. Görevli ne istediğimizi sorunca Ezequiel bana bakıp, "Ne istersin?" dediğinde içinde süt reçeli ve çikolata olan herhangi bir şey, diye düşünerek gülmemi bastırdım.

Bir sürü çörek seçtim, özellikle de yediğinizde suratınızı palyaçoğa çeviren pudra şekerlilerden. Bu yiyeceklerin beni en az birkaç gün idare edeceğine emindim.

Ezequiel kasada oturan, aldıklarımızı üzerinde etmek resmi olan bir torbaya dolduran iri yarı bir adama yaptı ödemeyi.

Dışarıda torbayı bana verdi. Canım fena halde pake-ti açmak istiyordu. Arabaya bindiğimizde dönüşte yemek üzere onu arkaya koyacağını söyledi. Dikkatle yerleştirdi. Toprağa filan değil, bir alkolik gibi çöreklerle gitmişti aklım şimdi. On beş dakikaya kalmadan María'nın evine gelmiştik bile.

Adını bilmiyordum. Benim için sadece María'nın annesi, Ezequiel'in teyzesiydi. Gözüne hiç uyku girmediğini söyledi, anlıyordum onu. Başkaları için toprak yemeye başlayalı ben de asla eskisi gibi uyuyamaz olmuştum. Geçen gün buzdolabından çıkardığım iki biranın biri koltuğun yanında yarım kalmıştı. Sadece PlayStation'dan çıkan müziği düşünmeye çalışarak bira içmiştim. Bira'nın zihnimi boşaltmasını istiyordum. Eli kolu bağlı hapsedilmiş María'yı düşünmemeyi. Bir ara uyuyakalmışım.

Şimdi işte annesi oradaydı, bana yaklaştırmaya çalışıyordu. Bir şey söylemek istediğini anlamıştım ama dinlemek gelmiyordu içimden. Her şeyi toprağa saklıyordum. Yine de önüme oturdu ve ellerimi tuttu.

"Kızım," dedi, bir şey isteyecekmiş gibi, daha çok ağzından çıkanlarla değil gözleriyle: "Kızım..."

Başımı hayır anlamında salladım. Konuşmaya devam etmedi. Gözleriyse...

"Hayır, böyle olmuyor bu iş," dedim, ona bakmama ya çalışarak, akıp geçen, deriyi zımparalayarak geride acı bırakan kupkuru zamanı, herhangi bir kadının ağzından "kızım" sözü çıkmadan, öksüz geçen yıllarımı düşünmemeye çalışarak. "Buraya kızınızın toprağını yemeye geldim," dedim, ayağa kalktım ve yalnız başıma açık havaya çıktım.

Bana yeni gözler, sadece benim gördüğüm görüntüler veren toprağı okşadım. Kaçırılan bedenlerin haberinin ne kadar acı verdiğini biliyordum.

Toprağı okşadım, avucumu kapadım, Maria'nın ve onca kızın, başka bir kadının bedeninden olma sevgili kızların gittiği yere açılan anahtarı elimde tutarak ayağa kalktım. Toprağı tutup yuttum, biraz daha, biraz daha, yeni gözlerim ortaya çıksın ve görebileyim diye.

Oradaydı. Maria'nın gözündeki morluk benim kalbimde öfke ve alevdi. Saf üzüntüden ibaret o yüzde dün olmayan bir darbeydi bu. Toprakla sarhoş olmuşçasına yemeye devam ettim. Görmem gerekiyordu. Maria oradaydı ve tam tahmin ettiğim gibi umudunu kaybetmişti. Onu sakinleştirmeye çalıştım. Kollarından sıkıca bağlanmıştı, işe yaramayan iki kol. Gencecik yaşta, belki daha on yedisinde, bu leş yatağı bağlanmıştı. Yatak duvara çarpıyor, Maria bir türlü çözmeyi başaramadığı paçavraları, onu bağlayan zincirleri çekip duruyordu.

Kız için hapse dönüşmüş bu çukurun duvarında siyah harflerle yazılmış o yazı... Bir kez daha. Kımıldıyorlardı, okuyamıyordum. Çömeldim ama tutabileceğim toprak yoktu artık. Bedenimi sağa doğru yatırıp yumak gibi kıvrılıp Maria'ya ve arkasındaki duvara, karanlıktaki kelimelere baktım. Artık onu bağlayan iplerle mücadele etmiyordu. Bir fotoğrafmışçasına net bir biçimde İSA'NIN YOLUNDA HAÇINI TAŞI yazısını okudum.

Yatağın yanındaki kapı açıldı ve çıkardığı ses kanımızı dondurdu. Bağlı olmayan sadece iri gözlerdi, bana bakarak onlar anlatıyordu korkuyu, darbeleri ve kaçma isteğini. Elimden geldiğince odaya giren adama baktım. Odanın kapısından giren ışık ikimizin de gözünü alev gibi yakıyordu. Ama onu görmem gerekiyordu. Gözüm yanmasına rağmen buna karşı direndim, görebildim onu. Alnına bir tutam beyaz saç düşmüştü, ihtiyar bir adam-

dı. Sıska kollarında hâlâ güç vardı. Meydanda dilenen yaşlıları andıran ihtiyarın tekiydi, María'yı sarsarak, "Sessiz ol kadın!" dedi.

Onu ağlarken görmeye dayanamadım. Adamı ısır-
mak isterdim ama onu da yapamadım. Duvarın üstün-
deki harfler silinip üzerime çöken gecenin içinde kara
kelebekler haline gelirken var gücümle dizlerimi sıktım.
İhtiyar bana doğru yürüyordu. Görmüş müydü yoksa
beni? Hayır. Korkudan ödüm patlamıştı, sonrasında o
afallama ve acı daima karnımda kalacaktı.

Gitmem gerekiyordu.

İstemesem de çıktım, gece gibi karanlıktım, zihnim-
de kara bir kelebeğin ödünc kanat çırpınışları vardı:
İSA'NIN YOLUNDA HAÇINI TAŞI.

Cebimdeki paranın beni mutlu etmesine imkân yoktu. Var gücümle denemiş, yine de çuvallamıştım. María bu akşam öldürülebilirdi. Annesi sadece, “Yine gel,” demiş, ona yaklaştığımda toprak bulaşmış ellerime bir tomar para tutuşturmuştu.

Arabadaydık, tek kelime etmiyorduk. Ezequiel de üzgün görünüyordu. İkimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Ellerime bakıyordum. Koşa koşa çıkıp gitmek istediğimden yıkamamıştım. Ağlamamak için kendimi zor tuttuğumdan evden dışarı fırlamıştım. Lastikle bağlanmış para tomarını çıkarıp baktım ve annemi hatırladım. Yemek saatinde paraya el sürdük mü delirirdi: “Gidin şu pis ellerinizi yıkayın,” derdi, “mikrop içindedir onlar.”

Ellerim dünyanın tüm paralarından daha kirliydi artık. Parmaklarımı öyle bir araladım ki paraların kayıp bacağıma düşmesine ramak kaldı.

Ezequiel bana bakarak, “Kendine bir şeyler alırsın,” dedi.

Yanıt vermedim.

“Sen kazandın bunu. Daima istediğin bir şey al, kendin için.”

Yanıt yerine başımı çevirip dışarı baktım, sanki böylelikle arabadan, o günden, kirli ellerimden, bedenimden

ve toprağın büyüünden silkinip kurtulabilmem mümkünmüş gibi.

Kendim için bir şey, diye düşündüm. Üzerimdeki Walter'in kız arkadaşının montuna baktım. Evde bazı eşyalar bulunuyordu, kullanıyorduk işte, hepsi o. Asla bana ait bir şeyler olmamıştı.

Çok geçmeden çarşaf ve havlu satılan bir dükkânın önünden geçtik.

Dükkânı görünce alçak sesle, "Burası," dedim ama duymayıp geçti. "Burası," diye tekrarladım bağırarak.

Arabadan inip oraya yürüdüm. Neredeyse öğle olmuştu. Güneşin önünü bulutlar kaplamış, hava biraz soğumuştur. Mont insanı hiç ısıtmayan ince kumaştandı, sırf gösterişten ibaretti. Cam kapıyı açıp içeri girdim.

Tezgâhın arkasındaki kızın benimle pek ilgilenesi yoktu.

"Vitrinde hoşunuza giden bir şey mi gördünüz?" diye sordu.

Vitrine bakmamıştım ki.

"Bana göre, büyük bir havlu istiyorum."

Uzaylı görmüş gibi baktı bana, dükkânın arka bölümüne giderek elinde bir yığınla geri döndü.

"Havlularımız," dedi.

Tezgâha pembe bir havlu bıraktı, ellemedim, haki renk bir başkasını koydu, o daha kötüydü. Sonuncusu şarap rengiydi. Elimi üstünde gezdirdim, kaliteli bir havluydu. Kaldırıp tarttım. Vücudumun etrafına sarıp denedim.

Hangisi daha kötüydü, toprak dolu ellerim mi yoksa cebimden çıkardığım lastikle tutturulmuş banknot tomarı mı, bilmiyorum, bir nevi tiksintiyle, "Yanında bu da hediye," dedi. Hediyesi çok da umurumda değildi ama "Tamam," dedim, kız da kafama yatan bir fiyat söyledi. Para tomarını açıp saymaya başladım. Topraklı ellerime bakıyordu ama utanmadım. Bir an önce ödeyip çıkmak isti-

yordum. Saymayı bitirince parayı kıza uzattım, hepsini alıp tekrar dükkânın arkasına gitti ve pembe fiyonklu büyük bir torbayla geri geldi. Evimde olmak, sıcak suyla güzelce yıkanıp çamuru ve hüznü bedenimden arındırmak ve bana ait olacak şu havluya sarınmak istiyordum.

Ezequiel dışarıda bekliyordu. Torbaya bakıp gülümsemi, neyse ki bir şey söylemedi. Arabaya doğru yürümeye koyulduk. Başım önde yürüyordum ama o anda bir şey dikkatimi çekti.

Başımı kaldırır kaldırmaz "Demirci" yazısını okudum, sonra da "Francisco" ismini ve bir telefon numarasını, hepsi gri bir duvara yaslanmış parmaklığa çarpık çurpuk demirden harf ve sayılarla yazılmıştı. Kuru betondan gri bir evdi ama demir onu diğerlerinden farklı kılıyordu. Bir anlığına kıvılcımlar yüzüne gelmesin diye başını bütünüyle örten o kasklardan giymiş, kaynak makinesiyle çalışan bir adam geldi gözümün önüne. Parmaklıkların üstünde duvara asılı, demirin tüm haşinliğiyle yazılmış bir mesaj daha vardı: İSA'NIN YOLUNDA HAÇINI TAŞI.

Yüreğime bir yumru oturdu. Adeta güçlü bir adamın görünmez eli beni gırtlaklamak üzere boğazıma sarılmış gibi hissettim.

Kaldırımında öylece durup evin ön cephesini tümüyle inceledim. Tekrar okudum:

İSA'NIN YOLUNDA HAÇINI TAŞI.

Dilimi yutmuşum gibi kelimeler içime hapsolmuştu.

Güçlü metalle gri duvarın birleşim yerinde bir kapı aralandı. O kadar eski bir ahşaptı ki zar zor aralanıyordu. Kapıyı iten el görüldü, içeridekinin çıkmasına yetecek kadar açılmıştı kapı. İçeriden çıkan adam elindeki metal parçayı garaja benzeyen bir yerin girişine kadar sürükledi. Oydu. Metal parçayı bıraktıktan sonra harcadığı enerjiyi toplamak için durdu, gözlerini kaldırdı ve bizi gördü.

Aramızda demir parmaklık vardı, yine de önce bana sonra Ezequiel'e baktı. Ona belli belirsiz gülümsedi, hemen arkasını döndü, geldiği kapıdan girip içeri kapandı. Ahşap kapı ağır bir sarsıntıyla örtüldü. Metal parçanın üstünden bir şey, belki fiyatı sarkıyordu ama okuyamadım. Bakışlarım kapıya sabitlenmişti. Başka bir işle uğraşmak için adamın gene çıkacağını sanıyordum. Onu tekrar göreceğimi düşününce içimi telaş kapladı.

Her şey bir rüyaymış gibi son derece imkânsız geliyordu. Parmaklıkların arasından kapıya bakmayı bırakıp Ezequiel'e döndüm. Kolumu kaldırıp kapıyı işaret ettim, ancak o zaman kelimeler ağzımdan döküldü:

“Orada, María içeride.”

Silahlı olduğu hiç aklıma gelmemiştii, son gördüğüm, Ezequiel'in bir elinde silahıyla cep telefonuyla konuştuğuydu. Demek kaç gündür, belinde soğuk demirle gezen bu adamın arabasında geziyordum. Havlu torbasını nasıl sıkmışsam fiyongu yere düştü. Üstüne bastım, ayakkabımın çamuru pembe fiyongu kil rengine buladı. Ezequiel'e bakarken geri geri birkaç adım attım. Bana bakmıyordu, sanki aradığı şeyi verdikten sonra onun için görünmez hale gelmiştim. Üstelik de bir genç kıızı kaçıran ihtiyar bir adamın evinin önünde.

Birkaç adım daha geri giderek kaldırımdan indim. Evime dönmek istiyordum. Ezequiel hararetle telefonla konuşuyordu. Cep telefonunu tutan elini silahı tutan eliyle aynı rahatlıkla hareket ettiriyordu.

Kendi mahallemden dışarı adım atmadığımdan eve nasıl döneceğimi bilmiyordum. Tanımadığım bir kıza, silahlı bir adama yardım etmek için evimden alınıp getirilmiştim. Arkamı dönüp yürümeye başladım. Giderek hızlanıyordum. Ezequiel'in arkamdan seslendiğini duyunca koşmaya başladım. Bulunduğumuz köşeden María'nın evine gelene kadar bir sokak boyunca seslenmelerine aldırmadım. Ne Ezequiel'i ne başka aynasızları ne de olacakları düşünüyordum. Aklımdaki tek şey evim ve geri dönmekti.

María'nın annesi kapıyı açar açmaz karşısında beni kan ter içinde nefes nefese görünce üstüme geldi. Korkuttu beni. Ağzımı açtım. Konuşmaya, bir şeyler söylemeye, imkânsız olanı açıklamaya çalıştım ama gerek kalmadı. Son hız sokaktan geçen devriye arabalarının sirenleri bir türlü çıkamayan sesimi bastırdı. Saniyeler içinde María'nın annesi beni bıraktı; bir şeyler söyleyeyim diye beni sarsmaktan vazgeçmiş, sokağa fırladığı gibi devriye arabalarının ardından koşmaya başlamıştı.

Komşuların kapıları da birer ikişer açıldı. Neler olup bittiğine bakmak için çıktılar. Bense kadının açık bıraktığı kapıdan içeri girdim.

Ezequiel geldiğinde gece olmuştu. Yüzüne bir yumruk yemişti. Kanamış, çoktan kurumuştur. María'nın annesi yoktu yanında, yalnızdı. Orada saatlerdir bekliyordum. Gerginlikten oturamamıştım bile. Başım çatlıyor, midem alev alev yanıyordu. Sessizce yaklaştı bana, bu kadar yanıma yanaşmasına şaşırdım. Sarıldı. Vücudunu hissedince çarpılmış gibi oldum.

"Teşekkürler," dedi Ezequiel, "Maria hayattaymış."

Uzun süre öylece sarılıp kaldı. Ne kımlıdayabiliyor ne bir şey söyleyebiliyordum. İstemiyordum da. Her şey böyle mükemmeldi. Bu kucaklaşma bedeni iyileştiriyordu. Başımın ağrısı da midemin kavrulması da geçmişti. Korkmuyordum. Hem de hiç. Ne kadar kaldık öyle bilmiyorum. Ezequiel bir kez daha teşekkür etti, beni bırakmadan önce saçımı kokladı gibime geldi. Neden bilmem, o an tek düşündüğüm abimden çok da büyük olmadığıydı. Herhalde aynı yaşıydılar.

"Evine dönelim. Bırakayım seni," dedi. Mutfığa gidip havluların olduğu torbamı aldım.

Kesintisiz uyuyabildiğim akşamlarda Bayan Ana geri dönüyordu.

Rüyamda Bayan Ana'nın bedeni, onu buldukları tabelanın altında, kemiklerin un ufak olurken çıkardığı iğrenç ışıkla elektriklenmiş toprakta çürüyordu; yol ortasında ezilmiş bir köpek cesedi gibi. Oysa kemikleri küçük ev hayvanlarınıninki gibi uysal değildi, peşime düşüyor, adalet arayan birinin yıkıcı enerjisiyle öfke kusuyordu.

O gece rüyamda Bayan Ana'yı neden o halde, kalınlarından parıltılar çıkan bir ölü gibi gördüğümü bilmiyorum, polis cesedini ben küçükken bulup götürmüştü.

Gözlerimi ovuşturdum.

Ana yine karşımdaydı.

"Unuttun mu beni yoksa? Tatlım, bir daha ne zaman benim toprağımdan yutacaksın?"

Nerede olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen Bayan Ana'nın bedeninin bulunduğu yerdeki topraktan yemek hiç içimden gelmiyordu. Onu kusursuz haliyle anımsamak istiyordum; bir daha asla geri gelmeyecek o güneşli günlerde kurusun diye evimin bahçesinde ipe astığım beyaz önlük kadar kusursuz haliyle.

Ana ağzını açtı. Zamanın etkisi yüzüne sinmişti. Ölü-
müne sebep olanlara karşı hissettiği büyük öfke içimi
sızlattı, beni gecemin karanlığına itti, uykuya hapsetti.

“Buradayım Toprakyyien, aşağıda. Ne zaman benim
için toprak yutacaksın?”

On gün sonra María'nın annesi evime geldi. Ne abim ne de ara sıra uğrayıp María'dan haberler getiren, kızın iyileştiğini, eskisi kadar üzgün olmadığını, hemşirelik okuluna yeniden başlayacağını filan anlatan Ezequiel yanımdaydı. Ezequiel bana ihtiyar adamla ilgili de haberler vermişti; komşular evini yakmaya yeltenmişti. Walter'in kızla yalnızdık, ders çalışmadığında o da benim gibi boş oturuyordu. Bazen benimle PlayStation oynamak ister mi diye sormayı düşünüyor, sonra çekinip vazgeçiyordum. Böylece müzik koyuyordum, o da dinlemek için yanıma geliyordu. Kalan zamanlarda siyah bir dosyadan Liquid marka kalemle yazılmış yazıları okuyup kısık sesle tekrarlıyordu. Kapağındaki *Yaşasın Kan-kalar* yazısını her gördüğümde epey arkadaşı olmalı, diye düşünüyordum.

Bir keresinde ne okuduğunu sorduğumda önceki yıldan kalan tarih dersinin telafi sınavına çalıştığını söyledi. Bir parçasını bana da okudu. Bir dolu şey okudu, konuşurken sesini dinlemek hoşuma gittiğinden dinledim onu. Walter'in kızının en az öbürü kadar ince bir montu daha vardı. Giyince benim gibi iliklerine kadar donuyordu herhalde ama ona yakıştığı kesindi. İri dalgalı uzun saçları koyu renk kumaşla ve kırmızı dudakları-

la kusursuz biçimde bütünleşiyordu; tarihte bazı halkların savaşa gidip öldürölmedikleri sürece asla topraklarından ayrılmadığından söz ediyordu o dudaklar.

Saçının arkası düğmük olmaya başlamıştı. Daha geçen haftadan fark etmiştim, şimdiyse düğüm kocaman olmuştu. Şampuanımız kalmamıştı, günlerdir başımızı beyaz çamaşır sabunuyla yıkıyorduk.

Walter'in onunla odaya kapanmalarını, alt alta üst üste yuvarlanırken saçlarının mindere sürtünüp böyle mahvolduğunu düşündüm. Benim saçım zaten hiç muhteşem değildi. Yemek için öteberi almaya çıkacağımı söyledim. Walter'in kız koltukta oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı, dosyası kucağında, başı önünde, çalışması gereken konulara dalıp gitmişti.

Elimdeki torbada hamburger köfteleri, ekmek ve Walter'in kıza hediye etmek için bir saç kremiyle geri döndüğümde María'nın annesi bahçe parmaklıklarının dışında bekliyordu. Yanında kızı yoktu, yalnızdı. Neyse dedim içimden, böylesi daha iyi. Başımla selam verdim, kadın göz kırparak karşılık verdi. Kilidi açıp parmaklığı ittim, birlikte eve girdik. Walter'in kız koltukta dertop olup uyuyakalmıştı. Dosya belinin yanına doğru kaymıştı.

"Al," dedim yüksek sesle.

Gözünü açınca bana iki yüz pesoya patlayan kocaman saç kremi şişesini eline tutuşturdum. Hamburger köftesiyle ekmek torbasını misafir odasına, masaya koydum. Kız şampuanı alınca gülümsedi ama bir şey söylemedi. Montunun cebinden bir paket çıkarıp koltuktan kalkmadan sigara yaktı. Burada benimle kalması hoşuma gitmişti. İçeri giren kadın benim narkotik şebekesinin ya da kaçakçılık ağının bir elemanı olduğumu filan söyleseydi de istifini bozmaz, aldırış etmeden sigaranın dumanından çıkan şekilleri izlemeye, yanımda durmaya devam ederdi.

Kadınsa kapının yanında hâlâ ayaktaydı ve “Teşekkürler,” dedi sadece. Bu kadar sakinken başka biri gibiydi. İçimden bir ses yeniden uykularının normale döndüğünü söylüyordu. Cüzdanından bir tomar para çıkarıp bana uzattı, bu kez öncekine kıyasla daha azdı. Maria’yı kurtardıkları sırada evlerinde beklerken geçirdiğim zamanı anımsadım. Her şey yerli yerinde ve tertemizdi, kızının yüzlerce fotoğrafının durduğu yemek odasındaki yemek masası hariç. Bu kez parayı geri çevirdim. Kadın ısrar etmeden cüzdana geri koydu. Başka yapacak bir şey aklına gelmediğinden gene teşekkür etti. Ona elimi uzattım, tuttuğunda ağlamasına ramak kaldığını hissettim. Üzgündüm. Onun için mi, Maria’ya yapılanlar nedeniyle mi, annem, Florensia, Walter’in kızı ya da kendim için mi, bilmiyorum. Hepimiz için. Yere göğe sığmayan, onulmaz bir keder yüzünden.

Parmaklıklara kadar geçirdim onu. Öpüşmek için zorladım kendimi, pek çokları gibi geri dönmemesine evin önündeki kaldırımdan uzaklaşıp gidişini izledim.

Bayan Ana benim için güzeller güzeliydi. Daha önce çıplak kadın bedeni görmemiştim. Ölü kadın bedeniye, evet.

Ama ben büyümeyi sürdürürken Bayan Ana olduğu yerde sayıyordu, çok geçmeden aramızdaki yaş farkı azaldı.

Bazen oturur konuşurduk.

Ona asla, "Seni kaçıran kimdi?" diye sormadım çünkü Ana rüyamda sağ olmasına rağmen bu konuda bir şey söylediği anda rüyamda da ölür diye korkuyordum.

Ama bir keresinde yanımda oturmuş konuşurken, çömelip onun altındaki topraktan avucuma alıp bir parçasını ağzıma attım. Dehşetle baktı bana. Bunu bir daha yapmamamı, yasak olduğunu söyledi. Her zaman bu şekilde konuşurdu bizimle. "Ağaca çıkmak yasak, düşersiniz." "Koşmak yasak, çarpışırsınız."

Güldüm. Sonra rüyalarımda toprak yutup normalde gördüğümünden çok daha azını görünce Ana'nın haklı olduğunu anladım, neden olmasın? Belki de daha iyiydi böylesi, yasağın bir sebebi vardı.

Üstünde bir kart ve telefon numarası olan tuhaf bir şişe vardı. Güpegündüz, hava ıslıl ıslıl güneşli olmasına rağmen şişeyi alıp kartı okuyunca uzun bir geceyi düşündürdü bu bana. Girişteki parmaklıkların hemen dibinde, birkaç gün önce belirmişti. Şeffaf, içindeki suyla toprağın rengini olduğu gibi gösteren şişelerdendi.

Öbür şişelerin ve bitkilerin arasında bahçede bırakmak istemedim onu. Odama götürüp yatağa koydum. Çalkalayıp suyun yukarı çıkmasını, toprağın dibe çökmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Nesneler kendi yolunu bulsun diye onları sırayla fırlatma oyunuydu bir nevi. Kolay bir şeydi. Benim hiç alışık olmadığım bir şey.

Öte yandan kartın üstünde bir kızın ismi vardı, isim demek bir hikâye demektir ve hikâyenin o kadar da hoşuma gitmeyeceğini adım gibi biliyordum. Şişeyi bahçeye bırakmazsam bir aşamada olaya el atmam gerekecekti: Kapağını açmam, tadına bakmam, birine aracılık eden o kişiye mecburen telefon açmam da gerekecekti. Sonra elbette şişeyi atabilir, dışarı bırakabilirdim. Ama kızın adı oradaydı. Birinin koyduğu bir isimdi ve onu unutmuyordum.

Şişeyi bir hafta odada tuttum, sonunda bu işi bir an evvel bitirmenin, toprağı yutmanın ve ne olacağına bak-

manın en iyisi olduğuna karar verdim. Bir şey olmayabilirdi de. Var olan çok az toprak dibe çökmüştü, gerisi suydı. Görmek için su da yuttuğumu kim söylemişti ki onlara? Bir bu eksikti.

Şişeyi bir parça çalkaladım, kapağını açtım ve gözümü yumup midem bulanarak, bir isimden puslu bir yüze ulaşmayı bekleyerek yuttum.

Sulara doğru koşturan mutlu bir kız gördüm. Etrafta kum olmadığına göre deniz değildi. Dere kenarındaki gibi evler, çiftlikler, civarda bir köy de yoktu. Bolca yeşilliğin arasından genç kızın yüzünde gülümsemeyle suya girdiğini gördüm. Ama gülüşü bulutlandı, bedeni sarhoş gibi suya batarken çaresizce çırpındı. Geri dönmek istiyordu. Elleri, kolları, bacakları sudan kurtulmak için çırpınıyordu. Havaydı kaybolan ve oydu, kızdı geriye kalan suyun dibinde, ona dokunmamla hepsi silindi gitti gözümün önünden. Yeniden gözlerimi açmadan önce –çünkü yanıyordu– gecenin ve suyun dibinin ne kadar benzer olduklarını düşündüm.

Telefonun ucundaki delikanlı, "Beni arayacağını düşünmemiştim," dedi.

"Nerede?" diye sordum.

Bunu beklemiyordu sanki, suskun bekledi, sonra evinin Congreso'da olduğunu söyleyerek devam etti, isterse gelip beni alabileceğini, çok uzun bir mesafe olmadığını... Sözünü kestim.

"Sevgilini diyorum, nerede kaldı?" Yanıt vermeyince ekledim: "Ayrıca evimden bir yere kımıldamıyorum."

Hızlı davranmıştı, en fazla iki saat sürdü gelmesi. Misafir odasındaki kanepeye oturup olanları anlattı.

"Tigre'de, Paraná de las Palmas ve Paraná Mini nehirlerinin orada."

Üç yazdır oraya gittiklerini, orayı çok iyi bildiklerini, artık kendi evleri bellediklerini, başlarına ne geldiyse bu yüzden geldiğini, sevgilisinin nehre atladıktan sonra bir daha çıkmadığını söyledi. Kız zamanı gelince taşınıp orada yaşamak istiyormuş. Nehrin ne kadar güzel olduğundan, yatağının çok geniş olması nedeniyle ağaçların suda boy attıklarından söz etti. Adanın tek tük sakinleri, polis ve su altı taktik kuvvetleri aramıştı onu.

Delikanlı yüzümde hiçbir şey anlamadığımı ele veren bir ifade görmüş olacak ki, taktik kuvvetlerinin su

altı arama kurtarma ekipleri olduğunu, suyun altında insanları görerek değil dokunarak aradıklarını açıkladı. Suyu atlar, gülümserken gördüğüm o kızın orasına burasına sağ bir bedenden çıkan ellerin dokunacak olması fikri üzücü geldi bana. Bu yüzden oraya gitmem gerekiyordu, getirilen toprakla suyu yutmuştum. Bir şişe daha gelse de farklı olmayacaktı.

“Sevgilinin suya atladığı yeri görmem gerek. Abimin motosikleti var, beni götürebilir.”

“Motorla gidilmez. Orası bir ada, yolun bir kısmında tekneye binmek gerek.”

Koltukta oturuşumu dikleştirip vücudumu geriye yaslayarak sessizce baktım ona. Bu kadar çabuk evet dediğime pişman olmuştum. Bunu tahmin etmiş olacak ki, “Söz ettiğim tekne toplu taşıma aracı, bir sürü insan biniyor, yalnız olman gerekmiyor,” diye belirtti.

Delikanlı bir saat daha kalıp bana bir şeyler anlattı, ikna etmek için uğraştı. Sonra ziyaretin bir işe yaramadığını sanarak neredeyse boynu bükük çıkıp gitti.

Arkasından bir-iki alet edevatı almak için abim damladı, beni yalnız başıma, bir bacağımı koltuğun kenarından sarkıtmış, çıplak ayağımı seyrederken görünce öyle sere serpe uzanmış ne yaptığımı sordu. Nehrin birini geri vermesi için ne yapmak gerektiğini bilmediğimden bu halde olduğumu söyledim. Toprağın bana söylediğiyle ona erişemiyordum. Walter bana bakıp niye Ma'e'lere¹ gitmediğimi sordu. Sonra tamirhaneye gitti.

Walter'in söylediğinin o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşündüm. Sorup öğrenmek bana iyi gelebilir-

1. Portekizce “mãe de Santo” (“aziz annesi”) ifadesinden İspanyolcaya geçen, Afro-Brezilya dinlerinde büyük saygı gören rahibeleri tanımlamak için kullanılan kelime. (Ç.N.)

di. Koltuğun ayağında, cep telefonumun yanında duran şişeye baktım, güler yüzlü kızı yeniden görmek için gözümü yumdum. Geri dönmesi için ne yapabilirdim?

Cep telefonumu alıp Ezequiel'i aradım.

Her yeri bembeyaz bir evdi.

Kıpkırmızı boyanmış dudaklar, "Değiştir şu suratını kızım," dedi, sanki *santería*¹ mekânlarında rastlanan figürlerden biri çıplak ayak bana doğru yürüyordu. "Sen de bir cadısın."

Sonra güldü. Elli yaşlarında, siyah saçlı, sağlam, iri yapılı bir kadındı; korkunç bir güç sağda solda rahatça gezmek için onun o dayanıklı bedenine ihtiyaç duyuyordu sanki. Boynundaki rengârenk boncuklu kolye beyaz elbisesini tam ortadan ikiye bölercesine aşağı sarkıyordu. Neredeyse benimki kadar uzun saçları dolgun kalçalarının hareketiyle uyumlu biçimde hareket ediyordu.

İçeride mumlardan ve tütsü benzeri şeylerden çıkan dumandan göz gözü görmüyordu. Kapı arkamdan kapandı. Duvarlardan birindeki resimde sırtı dönük kadınlar suya doğru ilerliyor, uzaklaşıyor, adımları kumda yaldızlı ayak izleri bırakıyordu. Tanrıçaları andırıyorlardı, bu hoşuma gitmişti. Onları seyre daldım ve neden bilmem kendi vücudumu düşündüm, o elbiseleri üstümde

1. Afro-Amerikan dinlerinden, kaynağı Amerika'ya getirilen köleler ve esasen Küba olmakla birlikte Güney Amerika'nın muhtelif ülkelerinde rastlanan, Yoruba diniyle Katolik inançların karışımı melez bir dinsel pratik. (Ç.N.)

hayal ettim. Komiğime gitti bu. Çıta gibi halimle ben kimdim, bu tanrıçalar kimdi...

Kimseyi görmediğim ve duymadığım halde kadının yalnız olmadığını biliyordum. Korktuğumu belli etmeye çalıştım.

"Eskiden her akşam okul çıkışı yaptığım gibi onu aramak yerine artık nehrin akıntısını seyrediyorum," diyen delikanlının sesi geldi kulağıma yine.

Gücümü toplayıp kadının yüzüne baktım. Kadınsa gülümseyerek şöyle dedi:

"Ben Mae Sandra, niye gelmiştin?"

Delikanlı yolu tarif etti. Ezequiel'le konuşmasını, oraya nasıl gidileceğini açıklamasını, hiç duymadığım bir dolu yerin adını sayıp dökmesini dinledim. Bittiğinde Ezequiel arabaya binmemizi işaret etti. Delikanlıya veda edip yola koyulduk.

"Tigre": Gittiğimiz yer burasıydı, ismi hoşuma gitmişti. Öte yandan "ada" kelimesini zerrece sevmemiştım: Oraya varmak için mutlaka başkalarına ihtiyacınız vardı.

Şehri konuşmadan geçip anayola çıktık. Ezequiel'in gerginliğini fark ettiği belliydi, istersem müzik açabileceğimi söyledi, bugün ne istersem katlanabileceğini söyleyince güldüm.

"Ne istersem mi?"

Cumbia müziği çalan bir istasyon açtım, numara yapmaya çalışsa da müziğin ona işkence gibi geldiği fark ediliyordu. Pencereden bakmaya başladım. Uyku bastırmıştı ama gözümü yoldan ayıramıyordum.

Mae, "Gitmen gerek çünkü nehir beden istiyor," demişti. "Yolculuk iyi olacak ama varış öyle olmayacak. Karşı güçler seni orada istemiyor. Seni bekliyorlar ama sakın ol. Başaracaksın."

Mae bana baktığında gözlerinde bir şey görmüştüm,

artık gülmüyordu. Sessiz kaldığı bu süre hiç hoşuma gitmemişti. İçimde bir şey aradığını hissediyordum. Sonra elini başıma koymuştu, geri kaykılmışım kaçınmak istercesine. Yavru bir hayvanı kıştırırcasına avucunun içinde kıştırırmıştı başımı, kımıldayamıyordum. Ne kadar bilmiyorum ama bir süre sonra bırakmıştı, pek gülmüyordu. Kelimeler olmadan geçen bu süre bana uzun bir zaman dilimi gibi gelmişti, öyle yorgundum ki, oysa çok zaman olmamıştı, neler olup bittiğini de anlamamıştım. Ama belliydi bir şey olduğu.

Ezequiel sessiz, konuşmadan önüne bakarak sürüyordu. Hızımız arttıkça iyice uyku bastırdı. Koltuğu yatırıp geri kaykıldım. Sadece arabanın tavanını, küçük camı ve göğü, uzaklarda ağır ağır hareket eden birkaç parça bulutu görüyordum.

Mae'nin dediği gibi yukarıdan da bir şey bizi izliyor mu diye merak ettim.

Bir ara uyuyakalmışım.

Uyandığımda Ezequiel pencereyi açmış, sigara içiyordu. Fark etmem zaman aldı. Araba duruyordu. Camı indirdim. İçeri ıslak toprak benzeri kesif bir koku girdi. Ya da daha çok nehir kokusu. Arabadan inip tekneye binmemiz gerekiyordu.

Çıktık. Ezequiel arabayı kilitleyip nehre baktı. Kıyıdan esen buz gibi rüzgâr bizi fırlatacak gibiydi. Dudaklarını sızlatıyordu insanın. Her koşulda sudan gözünü almak imkânsızdı.

Tekne hayalimdeki gibi değildi. Daha çok La Salada pazarına giden kaçak otobüslerin birini suya salmışlar gibiydi. Ezequiel bana seslendi. Binmemiz gerekiyordu artık. Tekne kalkmak için bizi bekliyordu. İyi, beklesin işte, umurumda değil, diye düşünmeme rağmen bindik, pencerenin yanına karşı karşıya oturduk. Tekne insan doluydu, çok geçmeden yola çıktık.

Yeşili severdim ama bu kadarı aşırı yoruyordu. Yanından geçtiğimiz adacıklara bakmaya çalıştımsa da gözüm Ezequiel'e kayıyordu. Gözünde güneş gözlüğü vardı. O manzarayı izlerken ben de onu izledim. Saçlarına, güneş gözlüğüne, burnuna, ağzına, boynuna, hatta üstündeki gömleğe baktım. Bayılıyordum. Ne kadar salağım diye geçirdim içimden. Mae'ye, "Bu oğlan ne iş?" diye sormam gerekirdi. Kendi kendime güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu. Omuz silkip biraz daha öne kaykıldım. Koyu renk camların arkasındaki gözlerine ve dudaklarındaki kocaman gülümsemeye baktım. Yolculuğun geri kalanında bakiştık. Beni arabasıyla götürdüğü zaman sürdüğü parfümün kokusu geldi burnuma. Ağzım sulandı.

İneceğimiz adaya yarım saat sonra geldik.

Ezequiel, "Geldik," diyerek yerinden kalktı.

Tahta iskelelerin üstünden yürüyüp yeniden toprağa bastık. Ayağımın altında sağlam toprağı hissettiğim için memnundum. Tekne kıyından ayrıldı, baş başa kalmıştık. Ezequiel uzaklaştı, nereye gittiğini fark etmedim, nehrin kenarında öylece dalıp gitmiştim, sanki bakarak bir şey öğrenmem mümkünmüş gibi. Herhangi bir şeye bakışlarımı sabitleyemeden baktım. Nehir her an değişiyordu.

Birinin seslendiğini fark ettim. Ezequiel'di bu, el sallıyordu, bense suya dönerek adanın bittiği yere yürüdüm. Otlarla kaplanmış kopkoyu toprak solucanımsı köklerle karışmış halde sadece kıyının kenarında görülebiliyordu. Tuhaf görünse de onun tadına bakmayacağımı bilmek üzdü. Bunun için gelmemiştim. Burada olanları zaten biliyordum.

Kızın nehre atladığı yeri hayal etmeye çalışarak ilerlediğim sırada Ezequiel büyük yapraklı bitkilerin ve ağaçların arasındaki bir düzlükten seslenmeye, el kol ha-

reketi yapmaya devam ettiğinden ona doğru yürüdüm. Dalları, çalılıkları kenara çekerek ona yaklaştıkça kulübeler belirdi. Dev gibi kazıkların tepesine yerleştirilmişlerdi. Nehrin kenarında yaşayanların sadece en seçkinler olduğunu anımsattı bu bana.

Yanına gidince önünde durdum, bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Yüzme biliyor musun?" diye sordum.

Ezequiel gülümsedi. Aynasız okulunda mecburi ders olduğundan yüzme bildiğini söyledi. "Aynasız" kelimesini benim için kullanmış olması hoşuma gitmişti. Baş başıyken hiç de aynasızları andırmadığını düşündüm.

Bir süredir kızın sevgilisi delikanlıyı bekliyorduk, hâlâ ortalarda yoktu. Kızın tam olarak nehre atladığı yeri göstermesine ihtiyacım vardı.

Ezequiel bir şey yokmuş gibi davransa da peş peşe sigara yakıyordu. Hava kararırken böceklerin sesi daha çok duyulur oldu, hava soğumaya başladı.

Kulübenin etrafındaki ahşap zemine oturduk. Ezequiel bir kez daha kızın sevgilisinin her an damlayabileceğini söyledi. Ona yanıt vermedim ama içimden bir his geceyi orada geçireceğimizi söylüyordu. O saatten sonra delikanlının gelmesi mümkün değildi. Bira çekti canım. Ezequiel'e bir bira alabilir mi diye sordum, aklından aynı şeyin geçtiğini ama olmaz deyip savuşturduğunu söyledi.

"Olmaz mı? Ben bira istiyorum," diye karşılık verdim. Son derece afallamış bir ifadeyle, daha önce görmediğim bir gülümsemeyle gözümün içine bakarak hemen gidip alacağını söyledi.

Bir süre ahşaba uzanıp göğü ve ağaçları seyrederek, dört yanımızı saran böceklere kulak kabartarak boş boş durdum. Ahşaptan beyaz ayakkabıma doğru ilerleyen antenleri gözümle takip ettim, böcekleri sevmiyordum. Tişörtümün yakasını kaldırıp kokladım. İşte bunu seviyordum. Sabah banyo yapıp yeni giysiler giymiştim.

Üşüyüp içeri girdim. Yatak, odanın tam ortasında-
dı. Üstüne güzel nevresimler serili, kılıfsız yerinden kal-
dırılınca altında tarçın rengi bir battaniyenin görüldüğü
kocaman bir yataktı. Ucuna oturup Ezequiel'in elinde
birayla kapıdan girmesini bekledim. Bacak bacak üstüne
atıp ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye koyuldum.

Geri geldiğinde önce başımı okşadı. Ona doğru git-
tim.

"Kibarlık taslama," dedim, ikimiz de güldük.

Ezequiel montunu yatağın yanındaki bir sandalyeye
bıraktı. Bira şişesini uzattı, içmek için oturup çıplak vücu-
dumu battaniyeyle örttüm. Bakıştık. Gülmek istemiyor-
dum. Onun için bu kadar kolay olmasını istemiyordum.
Gömleğinin üstündeki kazağı çıkarıp yeniden yaklaştı.
Birayı uzattım ona. Büyük bir yudum alıp şişeyi yatağın
başucundaki komodine koydu. Bunu yaparken şişe lam-
baya hafifçe çarptı ve odayı aydınlatan yegâne ışık göz
kırptı. Tam o anda Ezequiel'in başımın arkasından kavra-
yan elini ve bira tadındaki öpücüğünü hissettim.

Eliyle saçımı tutup beni kendine doğru bastırırken
çıplak belimi vücuduna çekti. Eli sert gibi gelmişti, belki
de dudaklarının yumuşaklığı ve alkol nedeniyle. Bütün
bedeni var gücüyle beni kendine çekiyordu. Ona doğru
bıraktım kendimi. Elbiseleri soğuktu. Tangamı bile çı-
karmıştım, onun gömleğini çıkarmaya çalıştımsa da bu
pozisyonda imkânsızdı.

Dudaklarımız ayrıldı. Biraz daha güldük.

Ezequiel çabucak gömleğini çıkarıp eliyle yine ense
kökümü yakaladı. Dirseklerimin üstüne yaslanarak biraz
uzandım, yeniden güldü. Öbür eliyle kemerini açtı, fer-
muarını indirip pantolonunu çıkardı. Diğer eli ensemden
duruyordu. Hareket edemiyordum. Üstüme çıktı. Aleti-

ni çamaşırından çıkarıp ağzıma yaklaştırdı. Diliyle öpüşür gibi tatlı bir öpücük kondurdum. Çamaşırını tamamen indirdim. Teni hoşuma gitmişti. Aleti ağzımın içinde derinlere giderken dudaklarımla bastırdım. Emerken Ezequiel bana baktı. Ben de ona. İki eliyle tuttu başımı. Bir süre bastırdı, sonra aletini ağzımdan çıkardı, elleri kalçamı aradı. Beni kendisine çekti.

Uzanıp bacaklarımı açtım. Ezequiel ancak bir avuç içi büyüklüğündeki memelerimi öptü. Ağzını mememden ayırmadan elini kukuma götürdü. Okşadı. Alev alev yanan parmaklarını hissettim. Islandım. Biraz daha devam etti, sonra elini yeniden kalçalarımın altına götürdü.

Biri ıslak diğeri kuru elleriyle beni sımsıkı tutuyordu. İçime girdiğinde onu görmek istiyordum. Üzerimdeyken sırtını okşamak istiyordum. Ezequiel gözlerime bakmak için durdu. Sonra gözleri kapandı, benimkiler de. İttiğini, içime girdiğini, üstüme abandığını, elleriyle kalçamı sıkıca kavrayıp yeniden ittiğini görmedim.

Gözlerimiz kapalı, Ezequiel'in kalçamın başladığı yerden elini ayırıp ağzıma koyduğunu hissettim, bedenimin kontrolü kaybetmişçesine sarsılarak gidip gelmesini dinledim. Kalbimin deli gibi attığını hissettim, kendimi var gücümle ona bastırdım. İçimde bir şey patladı, dilimde gezen parmağında tenimin tadını aldım.

Daha erkendi ama hava aydınlanalı epey olmuş, güneş doğmuştu.

Herkes bana bu adaların güzelliğinden söz etmişti, yeşilliklerden, nehrin muazzamlığından. Bana göreyse burası hapis gibi kokuyordu. Kirli, çürük su kokusu.

Nehir kızı sarıp sarmalamış, geri vermek istemiyordu. Gecenin böcekleri gizlediği gibi gizliyordu onu.

Kızın tam olarak nereden nehre atladığını artık öğrenmiştik. Sevgilisi sabah erkenden, ilk tekneyle gelmişti. Gelip bize yeri göstermiş, elinden geldiğince çabuk, orada bir dakika daha kalmaya tahammülü yokmuşçasına çekip gitmişti.

Yeniden baş başaydık; Ezequiel, ben ve nehir. Şimdi üçümüz aynı tarafta, olanları adım adım inceliyorduk.

Dün gece Ezequiel, "Seni seviyorum," demişti. Saçlarım yüzüme dağılmıştı, aleti içimdeydi, bir cevap vermemiştim.

Şimdiyse adanın kıyısında yürürken kızı düşünüyordum. Ezequiel geride kalmıştı, beni kendi halime bırakmak istercesine uzaktan sessizce izliyordu.

Adımlarımı hızlandırdım. İşlerin kötü gitmesini beklemiyordum. Sonrasını düşünmüyordum.

Mae Sandra, "Bu sadece bir değiş tokuş," demişti.

Arkamı döndüm, ona baktım, bende gördüğü bir şey harekete geçerek peşimden gelmeye yöneltti onu.

“Bu sadece bir değıştokuş, evet öyle ama bu boktan nehir çiçek istemiyor, kan da istemiyor, mum da. Başka bir şey istiyor.”

Düşününce çok korkutuyordu beni, onun için düşünmedim. Bıraktım bedenim rehberlik etsin. Tek umudum Ezequiel’in sahiden yüzme biliyor olmasıydı.

Bir değıştokuş. Kızdan kalanları geri almak, büfeye gidip para vererek karşılığında bir şey almak gibi olacaktı.

Öfkelendim.

Ezequiel’in arkamdan geldiğine emin olmak istercesine son kez dönüp baktım arkama, sonra bir daha düşünmedim. Koştum, zıpladım ve nehre atladım.

Transa geçmiş gibiydim, bir şey beni aldı götürdü. Ne kadar sürdüğünü, tam olarak ne olduğunu anlamadım çünkü suyun dibinde uyuyakalmak gibiydi. Orada uyumak, tatlı suyun bedenime bir uyuşturucu gibi girdiğini hissetmek hoşuma gitmişti ama biri beni çıkardı.

Uyandığımda yataktaydım. Kendi yatağım, kulübedeki yatak ya da tanıdığım bir yer değildi. Ezequiel benimleydi. İlk başta onunla konuşmadım, ona bakmadım bile ama orada olduğunu biliyordum. Kokusu geliyordu. Gürültü çıkarmamaya çalışarak hareket ettiğini hissedebiliyordum. Herhangi bir aynasız değil, bana göz kulak olan bir aynasızdı.

Gözlerim kapalı sessiz kaldım. Çarşaf lar sertti, zihnimden bile daha fazla uyuşmuş olan bacaklarımı zımpara kâğıdı gibi acıtıyordu. Suyun altında olmak hiç yaramamıştı. Henüz kimsenin benimle konuşmasını istemiyordum. Göz kapaklarımın arasından ışığı hissettim. Hastaların tepesine konan ışıktandı.

Bu boktan yerden gitmek istiyordum.

Ezequiel beni çıkarmış, kurtarmıştı. Sudaki kıza ne olduğunu bilmek istiyordum şimdi. Bir haber var mıydı? Ama gözlerimi açasım yoktu, aynı şekilde ağzımı da. Başımın içinde hâlâ çok acı veren suyun ve soğğun uğultusu vardı.

Gözümü açtım, gene ışık geldi. Ezequiel bana baktı, yanıma geldi, elini koluma koydu. İyi olduğumu, bu korkunç yerden gitmemizin iyi olacağını, eve dönmek istediğimi ama her şeyden öte onu sevdiğimi söylemek istesem de ağzımdan tek kelime çıkmadı.

“Geçti hepsi,” diye sakinleştirdi beni. “Kızın cesedi bu sabah bulundu. Suda boğulmuş.”

O “boğulmuş” der demez soğuk geri geldi.

Artık konuşmak için uğraşmadım. Bıraktım kendimi, başım yastığa gömüldü. Gözlerimi yumdum. Boğulmuş. Hepsi doğrudu. Bu bana pek az geldi. Öfkelendim. Boğulmuş.

Rüyamda toprağını yediğimden beri Ana bir garipti. Bana güvenmiyordu. Onunla her zamanki gibi konuşmaya çalışıyordum ama aynı değildi. Sessizlik oluyordu. Sürekli ne yaptığımı bakıyor, yeniden toprak yememden korktuğu için beni kontrol ediyor gibime geliyordu.

Bir keresinde, "Nehre atladığını biliyorum, bu yasaktır," dedi.

Sinirlenmişti sanki. Bir şey söylememi bekledi, ben de ne diyeceğimi bilemediğimden sessizce yere diktim bakışlarımı.

Üstüme geldi, elimden tutup beni çekiştirerek bambaşka bir yere götürdü. İlk başta o yolu tanıyamadım, ta ki PANDA KERESTEHANESİ tabelasını görene dek.

Çıplak bedeninin kazıklara gerilmiş kurbağa gibi ayırık biçimde toprakta bulunduğu o yerde kalacağımızı sandım ama hayır. Birkaç metre ilerideki barakaya doğru devam ettik.

Bir kapı vardı, korkuyla içimden kapalı olmasını istedim. Ana itince açıldı.

İçeri girmek istemiyordum. Daha önce rüyamda bu kadar korktuğum olmamıştı. Uyanmak istedim ama beceremedim.

Ana ecinni gibiydi. Bırakması için yalvardımsa da

eke çeke kapının önüne getirdi beni. İçeri bakmamı istedi, ben de başımı uzattım. Bıçak tutan bir el gördüm. Yüreğim ağızıma geldi. Öyle titriyordum ki kapının pervazına tutunmam gerekti. Gözümü yum mama rağmen damarları kabarık bir erkek eli gördüm, abime bıçak doğrultmuştu.

Ağlamaya başladım. Hepsini sona erdiresin diye Ana'ya yalvarmak istedim ama konuşamıyordum. Bir saniye daha orada kalırsam Walter'i bıaklayacaklarmış gibime geldi.

"Panda Amca'ya gelmek yasaktır anladın mı?"

Uyandığımda bileklerim kelepçe takılmış gibi acıyordu.

Tren istasyonuna kadar olan yedi bloğun henüz ilkinin yürümekteydim. Vakit çok erkendi. İnsanların içeri almayı unuttuğu ipe asılı çamaşırlara sabah rutubeti sinmişti. Annem bu kadar erken saatte yolda yürümemizi istemezdi. Akşamdan kalmaların dönüş saatleriydi, beterin beteri olurdu bu tipler.

Üzerinde güleç bir ufaklığın fotokopiyle çoğaltılmış resimli kayıp ilanının bulunduğu bir şişe almıştım önceki gün. İlanın tepesinde "Dypi" yazıyordu, bir adres ve telefon vardı, onu görenlerin olup olmadığı soruluyordu. Gülümsemesiyle ilgili bir şey bana hâlâ sağ olduğunu söylüyordu, bu yüzden toprak yemek yerine onu görmeye gitmeyi tercih ettim.

Evden çıktığımda hava yağacağa benzemiyordu. Tek damla düşmemişti ama gökyüzü giderek karardı. Adımlarımı hızlandırıp köşeye kadar geldim. Sadece bir blok kalmıştı, çapraz sokağa sapıp oradan da dik kesen sokağa girecektim. Paralel olana da girebilirdim, kestirme olduğundan daha kısa sürüyordu ama hoşuma gitmiyordu bu sokak: Horoz ölülerini attıkları bir sokaktı.

Horozlar aklıma kazınıyordu. İlk başlarda kırmızı mum ve mısırla beraber, her şeyiyle uluorta, köşe başlarına koyuyorlardı, sonra yeterince saklamayan siyah nay-

lonlara sarmaya başladılar, her şey görünüyordu: Kuru pençeleri ya da torbadan çıkmış, sürüklenen sardunya yapraklarını andıran ibikleri.

Çapraz sokağa girince ortalık canlandı ve sonunda floş ağaçlı bloğa geldi sıra. Floş ağaçları çocukluk anılarını canlandırdı gözümün önünde, fırtınanın ardından, parıldayan pembe çiçeklerin toprağı halı gibi örttüğü, abimle bana çok güzel görünen çamurda oynadığımız o zamanları...

Geçide geldiğimde yağmur fena bastırdı. Nemli toprak kokusunu içime çekerek adımlarımı hızlandırdım. Tortilla tezgâhını geçtim; tezgâh, sehparlar ve bir bank sokak lambasına zincirlenmişti, yağmurlu günlerde kurulmazdı. Elimden geldiğince hızlı yürümeme rağmen yetişemedim. Jeton düştü: Ne kadar koşarsam koşayım trene yetişemeyecektim.

Geçitte durdum. Yağan yağmur hoş bir tül perdeyi andırıyordu. Rayların öbür tarafından, tülün arasından bir oğlanın yanında azman bir köpekle yaklaştığını gördüm. Yalnızdık, bir tarafta köpeğiyle o, diğer tarafta ben. Tren geçmeye başladı. Vagonların arasındaki göz açıp kapayıncaya kadarki sürede görmeye devam ediyordum onları. Oğlanın çaresizlik içinde köpeğe seslendiğini fark ettim. Köpek biraz ilerlemişti ve trenin altına girecek gibi duruyordu, oğlansa bağırarak onu geri getirmeye çalışıyordu ama köpeğin zerrece umurunda değildi.

Geçmez herhalde, diye düşündüm. Geçmemesi gerektiğini biliyordur herhalde.

Bir vagon daha ve köpek hâlâ geçmeye niyetli görünüyordu. Oğlan trene değmeyecek şekilde olabildiğince yaklaştı ona. Köpek hâlâ durulmamıştı, en uygun ânı kolluyordu.

Geçmeyecektir herhalde, diye geçirdim içimden.

Ama bir vagon daha geçer geçmez hayvan büyük bir aralık fark etti ve atladı.

Sanırım tren ona çarptığında henüz sadece yarı bedenini öne doğru çıkarmıştı. Tek bir haykırıyla öldü. Tren, rayların sağına doğru birkaç metre savurmuştu onu.

Trenin gitmesini bekleyip karşıya geçtim. Oğlan, boynu baykuş gibi tamamen dönmüş halde taşların arasına düşen hayvanın yanına çömelmişti. Kan yoktu ama tüyleri tiftik tiftik olmuştu. Güzel bir köpek olmalıydı.

“Neden ölmek istedin?” diye soruyordu durmadan çocuk.

Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki, o haliyle oğlanın gelen başka bir treni görmeyeceğinden korktum. Gitmem gerekiyordu. Zamanım yoktu.

“Ahbap, tamam, olan oldu, tren çarptı,” dedim, kalkması için son bir çaba göstermek isteyerek ama çocuk hiç duymadı bile:

“Neden ölmek istedin?”

Yağmurun altında yürümeye devam ettim, artık iliklerime kadar ıslanmıştım. Bilet gişesine geldim. Gişenin penceresinin yanındaki duvara Dypi'nin fotoğrafı yapıştırılmıştı, o kadar çok gülüyordu ki suratında, dudaklarının kenarında kat kat çizgiler oluşmuştu. Gişedeki adam uyuyordu ve uyanmaya niyeti yoktu. Bilet almam ben de, diye düşünerek perona yürüdüm.

Yolculuğun tek güzel tarafı trenin yarı yarıya boş olması, oturacak yer bulabilmemdi. Başımı pencereye yaslayıp istasyonları gösteren haritayı kontrol ettim. Her istasyonun arasındaki zamanı ölçerek yolculuğun ne kadar süreceğini hesapladım. Telefonumun alarmini kurup uyudum.

Ama uyumak da dinlendiremedi. Rüyamda evin kapısını açıp birkaç adım attıktan sonra kaldırımın kirine pasına karışmış, düşmüş biri çıktı karşıma. Küçük bir çocuktuk, görmek için diz çökmem gerekmişti. Yere düşmüş bir yavrucak. Ağzımı açtımsa da ses çıkmadı. Yardım et-

mek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sadece seyretmekle yetindim. İnmem gereken istasyona gelmeden birkaç dakika önce alarmım çaldı.

Yağmur dinmişti ama hava hâlâ bulutluydu. Ufaklıklar toprak yolda oluşan su birikintilerinin arasında oynuyordu. Araba yoktu. Aradığım adrese gelmek için birkaç blok yürüdüm. Zil yoktu, kapıyı tıklattım. Bir kız açtı kapıyı, Eloisa'yı sordum. Bir adam belirdi, beni içeri alıp oturttu.

"Eloisa yok. Eli kulağındadır, gelir."

Adam gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Arazinin yanında tel örgüyle çevrelenmiş futbol sahası gibi bir yer vardı, ama ön kısmına, girişe, direklerin arasına sadece üç sıra ince tel çekilmişti. Ev ortada olduğundan her yeri görüyordu. Dakikada bir kadının gelip gelmediğine bakıyordum. Direklerden birinde içinde papağan olan bir kafes vardı. Kafeste papağan, ölü papağan demektir. Bahtsız, diye düşündüm. Papağan sanki beni duymuş gibi, "Seni sarhoş, seni sarhoş, uyumaya git!" dedi.

Adamın kendini öldürmek istiyor gibi bir hali vardı.

Papağanı duymazdan geldim. Dışarıda ot yiyen kehribar rengi ata bakmak için ikide bir başımı çeviriyordum. Bir seferinde bu tür atlara özel bir isim verildiğini duymuştum ama bir türlü aklıma gelmedi.

Derken iki kadın damlayıverdi.

"Eloisa kafayı sıyırdı. Oğlunu aramak için sokaklara düştü. Bir seferinde yağmurdan korunmak için torbalara sarınmış halde gördüm onu. Eloisa kafayı üşüttü."

Yan tarafta at hiçbir şeye aldırış etmeden otlamaya devam ediyordu.

Kadınlardan biri, "Çocuğu alıp götüreni enselemen lazım," dedi.

Diğeri başıyla onayladı onu.

Sonra birkaç tabure getirip oturdular. Yarım saate kalmadan Eloisa geldi. Kadın içeri girip bize bakakaldı. Böyle topluca tuhaf görünmüştük ona herhalde. Elinde koca koca naylon torbalar vardı. Yağmurdan korunmak için kullandıkları bunlar olmalı, diye düşündüm ama değildi, torbaların içinde Dipy'nin resminin olduğu fotokopi ilanlar vardı. Onları mahallenin dört bir yanına yapıştırıyordu.

Yavrusunun on iki gündür kayıp olduğunu söyledi. Polis umursamamıştı bile. Kadının gözlerinin içine bakmaya çalışarak, "Hanımefendi evinizdeki toprağın tadına bakmaya geldim," dedim.

O zamana kadar konuşmaya ilgisizmiş gibi duran sıska kız küçük bir tabak toprak getirdi. Kim bilir ne zamandır hazır bekletiyorlardı onu. Parmak ucumla bir parça toprağı tutup tabağı bastırdım sonra ağzıma attım. Gözümü yumdum.

Hemen gözümün önüne Dipy geldi, at arabasını sürüyordu. Kehribar at düzgün adımlarla götürüyordu arabayı ama çocuğun bir derdi vardı. Çocukların sağda solda oyalanıp da daha fazla dayanacak hali kalmadığında, tuvalete gitmesi gerektiğinde yaptığı gibi pantolonunun fermuar kısmıyla oynuyordu.

Dipy'nin çışı gelmişti, yoldan çıkarak ağaçların arasına daldı. Ata da mola verdirmek istedi, onu çözdü, ensesine bir-iki şaplak attı, sonra sevgiyle okşadı. At yeşil-

liklere doğru ilerledi. Birkaç adım attı atmadı aniden durdu. Dipy kenara gidip işedi, yeniden yola koyulmak istediğinde seslendi ama at geri gelmedi. Dipy ne olduğuna bakmak için hayvanın yanına gitti, tam bu sırada bir şeyden ürken at çifte atmaya başladı ve biri Dipy'nin başına isabet etti.

Gözümü açtım, başım dönüyordu. İlk aklıma gelen atı dayaktan gebertecekleriydi. Burada kalıp bunu görmek istemiyordum.

"Hanımefendi sizinle baş başa konuşmamız gerek," dedim.

Kadın bana bakarak, "Dışarı çıkalım," dedi.

Dışarıda Eloisa'ya kazayı anlattım. Bir şey söylemedi, sadece Dipy'nin gezintide kullandığı ata baktı. At ensesini yeni çıkan güneşe vermiş, otliyordu. Tekrar ettim: Bir kazaydı bu. Eloisa beni dinlemek istemiyordu. Onun yerine, "Diğer kadınlara çocuklarını yalnız bırakmamalarını söyleyeceğim. Birileri kaçırabilir," dedi.

Konuşurken gözlerinden yaşlar boşandı.

Başka bir şey söylemek istemiyordum. Yüzüme bakmak istemeyen kadının elini tuttum.

"Dışarılarda bir adam var, tek başına at arabasıyla çıkan çocukları kaçırıyor," diye tekrar etti.

"Gitmem gerek," dedim.

Herkese kısaca veda edip çiftlikten çıktım. Bunu dedesine de kimseye de söylemek istemiyordum. Toprak yokuştan aşağı indim. Cep telefonumu çıkarıp Ezequiel'i aradım, çocuğun hikâyesini anlattım. Aynasızlar ilgilen-sin diye. Dipy ölmüştü. Sonra bizim eve gelmesini istedim. Onu görmeye ihtiyacım vardı.

Ezequiel geldiğinde aşağı yukarı yarım saattir bekliyordum onu. İçeri girdi. Benimle konuşmaya başladı ama yarım yamalak dinliyordum.

"Neyin var?" diyerek bana bir şeylerden söz etmeye devam etti, bense anlattığı şeylere kafamı vermekten acızdım.

Anlasın diye bir elimi pantolonunun üstünden aletine, öbür elimi omzundan ensesine götürdüm. Daha okşamaya başlar başlamaz Ezequiel gevşedi ve gülümseyebildi. Sarılıp beni kendine çekti. Kokusuna bayıldım. Evde yalnızdık, ikimizden, öpüşmelerden başka bir şey umurumuzda değildi. Boynunu öpmeye başladım, kısa süre sonra öpücükler yalamaya dönüşürken zihnim iyice boşaldı. Birden ellerini üstümden çekerek kotunun düğmesini açtı, fermuarını indirdi ve sertleşen aletini çıkardı.

Ezequiel'in aletini emmek benim için oyun gibiydi. Onu öpüp yalarken gözümün önüne bir dondurma getiriyordum. Ezequiel bir süre oynamama izin verdi, sonra saçımdan tutup kaldırdı. Düğmelerini çabucak çözüp pantolonumu bir hamlede yırtarcasına çıkardı, dizlerimi misafir odasındaki koltuğa koydu. Az sonra aletinin gireceği yeri eliyle epey bir süre okşadı, hiç acele etmiyordu. En çok da hararetini hissediyordum. İçime girmeye çalışırken biraz zorlandı, bir an için canım acıdı ama sonra Ezequiel içimde hareket ediyordu, bense çıldırıyordum.

İki gün sonra gece yine rüyamda Ana'yı gördüm. Bir süredir rüyama girmiyordu. Bir daha da girmez sanıyordum ama girmişti işte ve ona kızgın olup olmadığını soruyordu.

Yanıt vermedim.

Ona kızgın olduğumu sandığından bu kadar ara vermişti. Yalan söyledim. Onu gördüğüme sevindiğimi, hiçbir şeyden ötürü kızgın olmadığını söyledim.

Ama artık ona güvenmiyordum. Bir keresinde toprağını tatmamı istemiş, bunu yapmaya cesaret ettiğimdeyse delirmişti. Ayrıca geçen seferki gibi bileklerimden tutup sürüklemesini de istemiyordum. Öte yandan Ana dostumdu, onu kaybetmeyi asla istemezdim.

"Bira içelim mi?" diye sordum ona.

Ana gözlerini fal taşı gibi açarak, "Yasaktır bu," dedi.

Sonra gülmekten yerlere yattık.

Her seferinde bunun bir rüya olduğunun farkında olmama rağmen asla, "Kim kaçırdı seni?" diye sormamıştım. Ama bunu giderek daha sık düşünüyordum.

O da konuyu açmıyordu ama fark ettiğini hissediyordum. Bunu düşünmek çok acı veriyordu.

Bir seferinde rüyamda toprak yuttuğumda birinin Ana'yı saçlarından sürüklediğini gördüm, bu esnada da-

yanılmaz bazı kahkahalar duydum. Onun haricinde her şey karanlıkta kalıyordu. Kapkaranlık bir gecede, onu zifiri karanlığın içinde sürükleyen ve elbiselerini çıkaran ellerin yanında bembeyaz vücudu ışıltı ışıltıydı. Korkudan sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti, daha fazla görmek istemiyordum. Sonrasında beni azarladığından bir şey söylememiştim ben de.

Konuşmadan durduk.

Rüyamda Ana'nın küçücük bir çantası vardı. Önce çantasına, sonra bana baktı ve "Bugün benim doğum günündü aslında, biliyor muydun?" dedi. Başımı hayır anlamında salladım. Bunun üzerine küçük çantasını açarak bir kutu bira çıkardı.

Şöyle bir baktım kutu biraya, ikimiz için çok sefil bir miktar olsa da Ana öyle güzel gülümsüyordu ki aldırış etmedim.

"Doğum günüm şerefine," dedi, "yasak değil."

Kutuyu açarken o bayıldığım küçük tık sesi geldi.

Cuma akşamıydı. Ezequiel nöbette olduğundan pazara kadar beni görmeye gelmeyecekti. Onunla bir daha ne zaman görüşeceğimizi hesap etmek La Salada pazarını gözü bağlı geçmek gibiydi. Misafir odasındaki koltuğa oturdum. Gene kalktım, gezindim, tekrar oturdum. Sakinleşmenin bir yolu yoktu.

Walter arkadaşlarıyla odasında Rescate seferi öncesi hazırlık yapıyordu. Botlu kız bizim eve gelmeyi bırakalı abim hafta sonları ortalıktan toz olup dansa gitmeyi huy edinmişti. Bu cuma tek başıma evde tıklıp kalmayı düşünmüyordum.

Yine kapı çaldı. Koltuktan kalkıp açtım. Abimin arkadaşlarından bazıları başka bir gezegenden gelmiş benziyordu. Selamsız sabahsız, "Walter içeride mi?", "Oyun başladı mı?" diyerek içeri dalıp soluğu onun odasında alıyorlardı.

Bu kez kapıyı açtığımda içlerinden biri çikolata isteyip istemediğimi sordu.

Gülerek "Hayır," dedim.

Bunun üzerine çantasından bir şey çıkardı, çikolata verecek sanırken ince bir sarma sigara uzattı.

"İçer misin?" diye sordu.

Kapının eşiğinde durup bahçedeki otları seyrederek

sigara içtik. Kâğıdı çikolata gibi kokuyor, yanarken tatlı bir duman salıyordu. Bitkilere bakarak daldım. Ne ben ne Walter bahçeye bakım yaptığımızdan çarkifeleğin evi yutması an meselesiydi sanki. Çiçeklerinin çoğu açmıştı. Sadece turuncu kâseleri andıran dış yaprakları kalmıştı geride. Dalların arkasından görünen mahalle, her akşam havanın karardığı bu saatlerdeki olağan hareketine gömülmüştü, günün birinde Ezequiel, ben ve abim hapyuttuğumuzda bu sarmaşığın etobur bitkiler gibi evi yutacağını hayal etmek beni rahatsız etmiyordu.

Bir evin de ömrü vardır, ölebilir.

Epey sonra kalktık oturduğumuz yerden, uyanmış da geriniyormuş gibiydik. Misafir odasını gülerek geçtik. Oğlan odaya girdi, bense yüzüme su çarpmak için banyoya. Yalnız olmak istemiyordum. Walter'in, onlarla birlikte Rescate'ye gitmeme izin vermesi için biraz ter dökmem gerekiyordu. Nemli ellerimi saçımda gezdirdim. Gülmemi bastırmaya çalıştımsa da nafile, yüzüme kazınmıştı sanki.

Odaya girdiğimde deminki oğlan diğerlerinin arasına oturmuştu bile. İçerisi tıklım tıklıydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum kapıdan.

Walter yanıtlamadı.

Tanımadığım oğlanlardan biri, "Ne içiyoruz?" dedi.

"Evde bir şey yok galiba. Ama Rescate'ye giderken yol üstünde bira alabiliriz," dedim abime bakarak. "Bende para var."

Walter bir saniyeliğine gözünü PlayStation'dan ayırıp bana baktı.

"Aklından bile geçirme," dedi çabucak. "Seni oraya götürmem, hayatta olmaz."

Yanıtı beni çok öfkelenlendirmişti. Demek beni kaale bile almıyordu!

Odadan fırlayıp mutfığa giderek birkaç şişe aran-

dım. Bir şey bulacağım dan değil sırf alışkanlıktan buzdolabını açtım, iki bira vardı. Sonra mutfak dolabındaki iki büyük şişeyi de aldım. Elimdeki şişeleri düşürmeden taşımaya çalışarak odaya döndüm. Ayağımla kapıyı açarken şişelerden biri elimden kayıp kırıldı.

Gülmemi bastır dığım halde her yer in cam kırığı olmasına için için sevinmiş tim. Mutf ağı gidip temizlik malzemelerini aldım ve geri dönerken annem geldi aklıma. Annem her panayırdan iki pesoya satın aldığı o küçük cam hayvan figürlerine bayılırdı. Babalık bu rengârenk küçük yaratıkların önce buzdolabının üstünü sonra evin her yerini istila ettiğini görünce rahatsız olmuştu. Anne me bu çerçöpe niye para harcadığını sormuştu. Hatta bir keresinde deliye dönüp hepsini paramparça etmişti. Ertesi gün annem küçücük cam kırıklarını toplayıp hepsini tek tek yapıştırmıştı. Bazen öylesine seyre daldım süsleri. Artık saydamlıklarını yitirmişlerdi, kahverengi yapıştı rıcı nedeniyle koyulaşmışlar, ucubeye dönmüşlerdi.

Bir şişenin kırılması bu kadar komiğime gidiyorsa bunun tek nedeni onun kızı olmamdı, kırıkları çöpe atarken böyle geçti aklımdan. Walter tek başına mutf ağı geldi.

“Kardeşim,” dedi elini omzuma koyarak, “hadi gel sen de en iyisi.”

Rescate hıncahınç doluydu.

Gençler bir litrelik plastik bardaklardaki biraları dökmek için başlarının üstünde taşıyarak geçiyorlardı. Zemin dans eden mini eteklilerin ritmiyle sarsılıyordu. Daha içeri girer girmez Walter kızlara zombi gibi dalıp gitti. Derdinin müzik olduğunu sandım ama öyle değildi. Gözleri renkli mini eteklerin arasında kaybolmuştu.

İnsanın kalp atışlarını sadece aşk değil müzik de hızlandırıyordu.

Herkes gülümseyip birilerini arıyordu. Herkes birbirine dokunup dans ediyordu. Sigaranın dumanı başka bir şeyle, bedenlerden tüten buğuyla karışıp tavana yükseliyordu.

Kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum. Sarılıp kucaklaşan onca insanı seyrederken sonunda Hernán'a rastladım.

"Artık bir karım var," dedi duyabilmem için bağırarak. "Adı Yésica."

Daha adını duyar duymaz, birkaç yıldır hiç haber almadığım şu Hernán'a bak, diye düşündüm, bir kızla getirdim onu gözümün önüne.

"İki yaşında bir kızımız var," diye ekledi.

Kış üstü yere devriliyordum az kalsın. Hernán'a bak, baba pozlarında, böbürleniyor, olur iş değildi.

Onu yeniden görmek hoşuma gitmişti.

"Demek ardına bakmadan kaçıp giden serseriden eser yok artık," diyerek biramdan büyük bir yudum aldım.

Elimde olmadan bir an Ezequiel geldi aklıma. Sonra bardağı son yuduma kadar kafama diktim, pistteki gençlere katılıp kendimi müziğe kaptırasım vardı.

"Hey baksana, dans edelim mi? Yalnız bana bak, kızın tekinin beni saçımdan filan sürüklemesini istemem sonra ha."

Bu sefer gülme sırası Hernán'daydı. Yésica'nın kafa bir kız olduğunu, dans edebileceğini, bundan bir şey çıkmayacağını söyledi.

Dans etmeye başladık. Giderek hararetleniyorduk. Hernán siyah giymişti. Ben de. Mekânda bir tek ikimiz siyah giymiştik herhalde. Üstünde zımbalı, kafataslı bir ceket vardı, saçlarının yanlarını kazıtmıştı. Başta sarsakça dans edip biraz birbirimizin üstüne devrildik ama aldırmadık.

Şarkıda, "Eller havaya," denince herkes ellerini havaya kaldırıp ritme uygun salladı, tavana doğru ateş eder gibi. Ben de kollarımı kaldırdım.

Durmadan dans ettik, yorulacağıma dans ettikçe etmek istiyordu canım. Bir süre sonra Hernán gitmesi, ot almak için para bulması gerektiğini söyledi ama gitmeden bana bira ısmarlayacaktı.

Birayı almaya gidip geri geldi. Pistin kenarında diğerlerinin dansını izleyerek içtik. Kendimi mekânda misafir gibi hissetmişim, ona da aynısı olmuş muydu bilmiyorum.

Gözlerini bardağından kaldırmadan, "Özür dilerim," dedi. "Korkmuştum o zaman."

Yanağıma bir öpücük kondurup bana uzun uzun sarıldı. Sonra dönüp gitti. Arkasından bakarken o gece arabadaki adamı, silah seslerini anımsadım. Son görüşmemiz o zamandı.

İnsanların arasında neredeyse kaybolmak üzereyken Hernán arkasına dönüp son bir kez selam verdi, sonra ortadan kayboldu.

Canım oradan ayrılmak isteyene kadar bir süre yalnız durdum. Kafamın içi *cumbia* şarkılarından yayılan kelimelerle doluydu ama müziğin neşesinden eser yoktu. Zihnim bulanıktı, bacaklarım karıncalanıyordu.

Çıkışa doğru yürüdüm. Tüneli andıran karanlık bir koridor vardı. Nereye gittiğimi bilmiyormuşçasına tereddüt ederek ağır ağır adım attım. Rescate'den çıktığımda hava o kadar karanlıktı ki yağmur mu çiselemiş, yoksa şafaktan önce yağan kırağıyla mı her yer ıslanmış ayırt edemedim. 8. otoyola çıkan palmyeli sokağı, kamyon gürültüleri ve parke taşları arasında yaşama savaşı veren karşılıklı boy atmış palmyeleri bulmayı umuyordum, araba farları gözümü aldı, yere bakarak zar zor ilerleyebildim.

Böyle birkaç metre yürüdükten sonra yeniden başımı kaldırıp gözlerimi kısıarak ışıklara baktım. Telaşla sağa sola gidip gelen bir sürü insan vardı, daha ilerideyse kaza olmuş gibi öbek öbek toplaşmalar. Bundan rahatsız olsam da oradan geçmem gerekiyordu, başka çarem yoktu. Olabildiğince çabuk geçmek için milleti dürterek hızlıca yürüdüm, aynasızların insanların yanaşmasına izin vermediğini, daha ilerideyse birinin yerde kanlar içinde yattığını gördüm. Görmek için yaklaştım. Önce zımbalı, kafataslı deri ceket, sonraysa Hernán'ın yüzünü seçtim.

Tam o anda birisi bileğimden yakaladı.

“Bu ayaktakımının arasında ne halt ediyorsun?”

Ezequiel’di. Benim orada olduğumu görünce suratının aldığı bok gibi ifade kafama kazındı. Daha önce asla bize “ayaktakımı” diye hitap etmemişti.

Ezequiel tüm öfkesini kusarak elimi yakaladı, arkadaşlarının koyduğu bariyerleri geçtik. Beni nereye götürmek istediğini bilmiyordum ama beni oradan bir milim götüremeyeceğini anlatmak için elini kuvvetle çekerek olduğum yerde durdum. Hernán’a yaklaştım. Bedeninin yanına acıyla diz çöktüm.

“Tanıyor musun onu?” diye sordu Ezequiel.

Cevap vermedim ama elini de bırakmadım. Hernán’ın yerle bütünleşmiş gibi duran bedenine dokunmak için öbür elimi uzatırken de tutmaya devam ettim. Hernán’a doğrudan bakmaktan kaçınarak gözümü siyah ceketindeki kafatasına sabitleyip elimi hemen yanındaki toprağa dayadım. Sonra ölen bir arkadaş insanın hayatından nasıl koparılıp alınıyorsa, öyle hırsla avuçladım yatığı toprağı.

Toprakla mı, Hernán’ın bedeniyle mi konuşmak istiyordum bilmiyorum, Ezequiel’in elini daha da sıkı tutarak doğruldum.

Hiçbir şey duymuyordum. Öteki aynasızlar meraklı izleyici güruhunu dağıtmaya çalışıyordu ama zordu. Gitmeye niyetleri yoktu. Bense boğazıma düğümlenen kelimelerle konuşmak istiyordum. Ama konuşabilseydim toprak yiyemezdim. Sessizlik insanı ruhuna kadar delip aşındırıyordu. Ezequiel’in tuttuğu elim dışında buz kesmişti her yerim. Diğer elimi cebime sokup avucumdaki toprağı hazineymiş gibi sıktım.

İnsanların bana baktığını fark ettim. Birisi, “Toprak-yiyen,” diye mi seslenmişti acaba?

Bir şey duymuyordum ama görmeye gelince görü-

yordum etrafımdaki fal taşı gibi açılmış, her biri birer deliği andıran göz selini. Akmış rimellerin arkasında uykusuz suratlarda acıyla öfke karışmıştı. Ve yeni bir şey daha vardı: Korku.

Ezequiel beni alıp arabasına götürdü, sağ ön kapıyı açtı, beni oturtup kapıyı kapadı. İnsanların bakışlarını hâlâ üstümde hissediyordum.

“Bekle beni burada.”

Niye korkuyorlardı?

Benden mi?

İlk seferinde zamanında uzaklaşan Hernán bu kez ölmüştü. O bana geri dönmemişti. Hiç istemediğim halde onun karşısına çıkan bendim.

Ezequiel'in arabadan uzaklaşmasını bekledikten sonra katı toprak parçasını ağızıma attım.

Buna pişman olacağımı biliyordum.

Gözümü yumdum.

Sadece bir anlığına her şey kapkaranlık oldu.

Sonra görmeye başladım.

İçki sersemi uyudum. Öyle sanıyorum yani. Rüyamda Ana'nın gözlerinin altı torba torbaydı. Daha önce asla öyle görmemiştim onu. Allak bullak olmuş bir halde konuşuyordu.

Bir büyü sözünü tekrarlarcasına, "Panda Kerestehanesi yasak," deyip duruyordu.

Bense onu sakinleştirmek için bunu bildiğimi, daha önce de söylediğini belirttim.

Ana ise bana inanmadı, gözlerinde üzgün bir ifadeyle, "Ama gideceksin! Gideceksin!" dedi.

Aklı başında değildi, tanınmaz haldeydi.

"Tek kişi değildi. Biri sürükledi. Diğeri bağladı. Birkaç kişi üstümü başımı yırttı."

Onu dinlemek istemiyordum. Kulağımı tıkayıp, bu yalnızca bir rüya, dedim kendime, bir rüya, acı beynimin içini oyuyordu oysa.

Ana anlatmayı sürdürüyor, bense ismini saydığı he-rifleri saymayı bile başaramıyordum.

Ellerimi kulaklarımdan çektim, Ana sustu.

Biraz bekledi ve kendisini yeniden dinlediğime emin olduğunda ısrarla yine başladı:

"Panda Kerestehanesi yasak."

Uyandım. Bir daha rüyamda Ana'yı görmek istemiyordum.

Bacakları ve kolları daima hareket halindeydi, konuştu mu tüm gözleri üstünde toplamayı başaran bir sihre sahip dudakları da öyle. Eti sıkıydı, yeni ve ışıltılı şeylerin cazibesine sahip el yapımı bir bibloydu sanki. Tahminimce on üç yaşlarındaydı ama yaşı küçük bir kız mı yoksa şapşalın teki mi hâlâ karar verememiştım, yüksek sesle konuşmasını isterdim, çünkü az uyumuştım ve kafam başka yerdeydi. Bulunduğum yerden sesini duyamıyordum. Ama gülüşü geliyordu kulağıma. "Miseria,"¹ diye sesleniyorlardı ona, şimdi şalterleri atacak diye düşünüyordum ama atmıyordu. Bir şey yokmuşçasına kahkahalarla gülüyordu. Ne zaman birisi Miseria diyecek olsa sanki bu normal bir isimmiş gibi üstüne alınıyordu.

Öğleden sonra evde gözümü açtığımda Walter bir önceki gece beraberce Rescate'ye gittiğimiz oğlanlarla çoktan damlamıştı. Diskotek dönüşü her biri yanlarına bir de kız takmıştı, kim bilir hangisi de –belki de Walter?– Miseria'yı.

"Henüz küçük bir kız olmalı," diye geçirdim içimden, ne ben ne ötekiler ondan gözümüzü alabiliyorduk.

1. İsp. sefalet. (Ç.N.)

Neredeyse herkes yerde oturuyordu. Çiftlerin biri misafir odasındaki koltuktaydı, Miseria da ortada, hiç ara vermeksizin çene çalmaya devam ediyordu.

Abim mutfakta Fernet likörü hazırlıyor, ara sıra gelip birer bardak uzatıyordu. Uzattığı bardağı alan eller içkiyi ağır ağır dudaklara götürüyordu, adeta alınan her yudumda Hernán'a ait bir anı canlanacakmış gibi.

Herhalde onu tanımayan tek kişi Miseria'ydı. Sü-müklünün teki, diye düşündüm. Ne kadar da sıskaydı, kulaklarını zar zor örten saçları ikide bir güldüğünde dudaklarının iki yanına düşüyordu.

Walter bir Fernet bardağı verdi, yere oturdum. Az içmeme rağmen hemen çarptı. Ağzıma tek lokma koymamıştım. Çok geçmeden evimin zemini ölünün gıyabında yapılan cenaze töreni mekânına dönüştü. Elden ele gezen kadehler, kâh gülümseme kâh sessizlik.

Ne yapacaktık?

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ezequiel'i aramak istiyordum. Hepsinin evimden gitmesini istiyordum. Ezequiel gelip bizi içerken görmüş olsaydı bir şey anlamazdı.

Yerde otururken bacaklarımı karnıma çekip dizlerime sarıldım. Öyle dalıp gitmişim ki Miseria bana bir şeyler söylediğinde sesini idrak etmem zaman aldı. Kız yanıma oturmak için izin istiyordu.

O zaman jeton düştü: Herkes biriyle birlikteydi, ben hariç.

"Gel buyur," dedim, oturdu.

Taytını diskoteğin vestiyerinde bıraktığını söyledi. Yanıt vermedim. Hernán'a veda etmediğimi, bunun için artık çok geç olduğunu düşünüyordum. Kızın biri ağlamaya başladı ve yanındaki biri ona sarılıp bir kadeh uzattı.

"Onun için abinin pantolonu var üstümde," dedi Miseria ve bir kahkaha patlattı. "Çuval gibi oldu üstüme."

Bana kendimi anımsatıyordu.

"Taytını vestiyerde unuttuysan üstünde neyle çıktın Rescate'den?"

Miseria eliyle küçük anlamında bir işaret yaparak, "Bir karışlık sarı eteğimle, tıpkı şarkıdaki gibi," dedi.

Gülümsedim.

Başını sallayarak Hernán'ı ta küçüklükten beri tanıdığını söyledi. Annesi hiç çalışmadığı zamanlar onu mahalledeki bir aşevine götürürmüştü. Çocuklar orada takmış Miseria adını.

Cüretkâr kız sonra, "Gel falına bakayım," dedi.

Hiç izin istemeden elimi aldı, elime bakarken ben de küçük kızken aşevine gittiğimiz zamanları anımsadım.

Çatal bıçak olmadığından her şeyi kaşıkla yedik. İşte bunu becermek zordu. Oranın sahibesi, insanın suratına pis pis bakarak verirdi yemeği, dudağının kenarında kıvrılmış kurtçuk gibi beliren tiksinti ifadesini görmemek için başını eğdin. Ben korktuğum için bakmama-ya çalışırdım. Elinle yediğini görürse, "Hayvanlar sizi," diyerek tahta kaşıkla döverdi.

Annem öldüğünde halam Walter'le beni karnımız doysun diye o kadının aşevine götürürdü. Kadın bir keresinde, sümüklünün şu anda elime bakıp da salladığı şeyi söylemişti:

"Uzun vadede işlerin iyi gidecek. Bir yolunu bulup yırtacaksın ama ödeyeceğin bedel ağır olacak."

Neden bilmem gülümseyiverdim, tıpkı bir önceki gece Hernán'la dans ettiğimiz "La Culebra del Amor" şarkısındaki aşk yılanına kendimi kaptırmışım gibi.

Nereden bulup getirdin bu kız, dercesine Walter'e baktım ama abim anlamadı, sanki derdimize derman olacakmış gibi Fernet dağıtmaya devam ediyordu.

Bardağımdan bir yudum daha alıp, ne halt edeceğiz, diye düşündüm.

Ağzımı açarsam herkes Ale Skin'e hücum etmek isteyecekti.

Onu ilk kez gördüğümünden bu yana sanki bin yıl geçmişti, oysa dün gibi kazanmıştı aklıma. Altı-yedi yaşlarında küçük bir kızdım ve istediğim çizmeler için keçi gibi inatla kriz üstüne kriz geçiriyordum. Kimsenin beni iplediği yoktu. Ta ki doğum günümün akşamı annem üstü kurdeleli bir paket verene kadar.

Daha açmamı bile beklemeden, "Kırletmeyesin sakın," demişti.

O kadar salaktım ki çizmeleri bir çırpıda ayağıma geçirip sırf göstermek için sokağa fırlayıvermiştim. Kızlardan biri benimle dövüşmek için bahane yaratmış, diğerleri de ona arka çıkmıştı. Çok sayıda olduklarından başa çıkamayıp eve girmek zorunda kalmıştım. Yeni çizmelerim ayağımda –çıkarmayı aklımdan bile geçiremezdim çünkü– yeniden dışarı çıkmak için bu sefer Walter'e yapışmıştım. Odasına gitmiştim, poposunu kaldırına kadar epey beklemem gerekmişti. Walter de o gün video oyunları oynamak istiyordu. Babalığın suratı boka bakar gibi ekşimiş, "Al birini vur ötekine," demişti ama esasında umurunda değildik.

Kısacası o akşam ikimiz de keçi gibi inat ediyorduk.

Ben yeni çizmelerime, Walter ise video oyunlarına takmıştı. Sonra çıktık.

İleri bakarak hiç konuşmadan hızlı hızlı yürüyorduk. Walter daha kestirme olacağı için tren yolundan gitmeyi önermişti. Telleri atlamaktan zerrece hoşlanmıyordum ama tali yoldan gitmenin bir faydası kimseyle karşılaşmayacak olmamızdı. Abimin yaptığı gibi atlama-ya çalıştımsa da beceremedim. Sonra yere yatıp sürünerek tellerin altından geçtim geçmesine ama yerdeki yanmış otların çizmemi batıracak kadar yağla kaplı olduğunu görmemiştim.

Çizmeleri ovalamış, sonra gözümü yumup yeniden ovalamıştım, leke kaybolmadığı gibi ovaladıkça her yere bulaşmıştı. Bunun üzerine bacaklarıma sarılıp ağlamaya başladım. Walter beni teselli etmeye çalışarak bir an önce ağlamayı bırakıp ayağa kalkmamı söylediye de ancak gözümü açıp da demiryolundan yaklaşan oğlanları görünce kestim ağlamayı.

Kemiklerimizi un ufak edeceklerini düşündüren şey siyah giysileri ya da dazlak kafaları değil, bize doğru yürüyüş tarzlarıydı. İçlerinden sadece Ale Skin denen tipin elinde dev gibi bir sopa vardı. Abim bunun bir beyzbol sopası olduğunu söylemişti, korkudan yutkunamamıştım bile. Yerimizden kımıldayıp oyun salonuna gideceğimize öylece donup kalmıştık.

Yanımıza geldiklerinde Ale Skin sopayı kaldırıp, "Oyun oynamak geliyor içimden," dedi.

Diğerleri kahkaha attı. Sanki orada değilmişiz gibi karşımıza geçmiş gülüyorlardı. İçlerinden biri, "Kızın başıyla oynayalım," demiş, Ale Skin başımı uçuracakmış gibi sopasını havada sallamıştı. Walter çabucak önüme geçip dik dik bakmaya başlamıştı. Diğerleriye gülmeye devam etmişti, korkudan altıma etmem an meselesiydi. Derken herif sopayı sallamayı bırakmış, abime yaklaşmış

ve suratının ortasına tükürmüştü. Gene gülmüşlerdi. Walter yerinden kımıldamamıştı. Kalbim artık korkudan durmak üzereyken oğlanlar kim bilir neden arkalarına dönüp uzaklaşmaya başlamışlardı. Walter yüzünü ceketinin koluna silmişti, ikimiz de yorum yapmamıştık.

Gördüğüm görüntüde, tıpkı o sefer olduğu gibi dazlaklar da siyah giysileri de aynen mevcuttu. Ama bu sefer giysisinin altında sopa değil bıçak vardı. Göz açıp kapayınca kadar, hiç sözlü sataşma olmadan o bıçakla Hernán'ın hayatına son vermişti. Herif ne yaptığını biliyordu, benimse bunun nedenini öğrenmem gerekiyordu.

Miseria birkaç yudum Fernet alıp bardağı bana uzattı. Elim titriyordu. Fernet'in üstüme başıma dökülmesine acayip canım sıkıldı. Lekelerden nefret ediyordum. Yere alkol saçılmasından da, ölmüş bir arkadaşın arkasından gözyaşlarımızın yere damlamasından da nefret ediyordum.

Ale Skin'di, diye düşündüm. Kelimeler boğazımı kavrursa da tek kelime etmek istemiyordum: Bazı kelimeler insanı lekeleyebilir. Elimdeki bardaktan bir yudum aldım, titrememi artık kontrol edebiliyordum. Bütün o topluluğun ortasında ayakta duran tek kişinin abim olduğunu görünce kadehi ona doğru kaldırdım, o da aynısını yaparak karşılık verdi.

Miseria gülümseyerek bana baktı. Herhalde kaldırdığım kadehteki Fernet'in beni çarptığını düşünmüştü. Sonra karnının ağrıdığını söyleyip kaburgalarının arasını işaret etti.

"Bir şey yemiş miydin?" diye sordum.

İlk önce önemsiz bir soruymuşçasına omuz silkti, sonra olumsuz anlamda başını salladı ve güldü. Ama gülmesi kısa sürdü, yeniden karnını tuttu. Bardağı elimden isteyip bir yudum daha Fernet aldı. Miseria aç karnına Fernet içiyordu. Ona bir şeyler hazırlayacağımı söylemek isterdim ama evde bir şey yoktu.

Bir-iki lokma yemek hazırlamak için dışarı çıkıp alışveriş yapmak gerekiyordu ama bu kadar insanın arasında kıınıldamak kolay değildi. Bana bile zor geliyordu harekete geçmek.

Çaba sarf edip ayağa kalkarak iki kız ve bir oğlanla sohbet eden Walter'in yanına gittim. Biraz pizza, ekmek, salam filan almaya gideceğimizi söylemeyi aklımdan geçiriyordum ama yanına gittiğimde hepsi silindi aklımdan, tek söyleyebildiğim, "Toprağın bana dediğine bakılırsa Hernán'ı öldüren Ale Skin," oldu.

Önce bir ölüm sessizliği oldu, arkasından patırtı koptu. Millet öfkeyle ayağa dikilip hep bir ağızdan bağırıp çağırmaya başladı.

Kimse kimseyi dinlemiyordu.

"Ale Skin ha, vay orospu çocuğu!" dedi biri.

"Piç kuruları, ne yapacağız onlara biliyor musunuz?" dedi öteki.

"Hernán'ın öcünü almak gerek!" dedi tanımadığım bir kız.

Hep bir ağızdan bağıra çağıra durmadan aynı şeyleri tekrar ediyor, konuştuğça coşup kendilerini kaybediyorlardı. Ağzından tek kelime çıkmayan bir tek abimdi. Sinirli sinirli odayı arşınıyordu.

En iyisi Ezequiel'i aramak, diye düşündüm. Keşke Rescate'ye filan hiç gitmemiş, Hernán'a rastlamamış olsaydım, esas en iyisi bu olurdu. Gitsinler istiyordum. Evimde beni yalnız bıraksınlar. Başım çatlıyordu.

Miseria'yı görmek için etrafa bakındım ama ortalıkta yoktu. Onu mutfakta buldum. Mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Yağdan vıcık vıcık görünen bir kâğıt külahtan kızarmış patates yiyordu. Kapıya geliyordu kokusu. Beni görünce külahı uzattı.

"İster misin? Buzdolabında buldum."

Aç olmadığımı söyledim, o ise yemeye devam etti, orada olmam zerrece umurunda değilmiş gibi parmakla-

rını yaladı. Çiğnemeyi sürdürürken külâhın dibinde kalan son patateslere ulaşmak için iyice dibine baktı.

Tam o anda içeri Walter girdi, bizi gördüğü halde tek kelime etmedi. Aklı başında değildi sanki.

Miseria abim çıkarken önce ona, sonra bana baktı, lokmasını yuttu ve “Kahretsin, niye bana anlatmadın?” dedi.

Evde bir Allahın kulu kalmamıştı.

Alkol, üzüntü ve yorgunluk ağır gelmesine rağmen herkes hızlı hızlı yürüyordu.

Ben hariç. Ben sadece Ana'yı, Panda Amca'nın oradaki Walter'i ve ona yöneltilmiş o bıçağı düşünüyordum. Hernán'ın bedenine giren de aynı bıçaktı ve daha göreceğimiz vardı. Yine Ezequiel'i aramayı düşündüm. En azından bir mesaj atmayı. Ama hayır. O zaman saatlerce açıklama yapmam gerekirdi.

Diğer kızlara baktım. Birkaçı oğlanlara yapışmış, geniş adımlarla onlara ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Sokaklar, caddeler bitmişti, yolun sesi gelmiyordu artık. Sazlıklar ve onun ilerisinde de oldum olası beni korkutan bölge göründü, buradaki ağaçlarla bitkilerin saklanmaya uygun olduğunu, içlerinden her an birilerinin çıkabileceğini düşünürdüm.

Bildiğim topraklardan bambaşka topraklara doğru giriyorduk. Hiç ama hiç hoşuma gitmeyen bir toprağa, çünkü tadına baksam biliyordum ki görmeyi istemeyeceğim şeyler gösterecekti bana. Yüzüme vuruyordu onları. Tıpkı bambaşka bir kokusu olan ve yüzümüze çarpan şu hava gibi.

Diğerleri giderek hızlandı. Ben de öyle. Miseria'nın

neredeyse eğlenir gibi bir hali vardı. Acele etmek hiç zor gelmiyordu ona. Nefessiz kaldığı da yoktu, habire gülüyordu. Hernán umurunda mıydı acaba? Biraz sinirime dokundu. Peki ya beni ya da abimi biraz olsun umursuyor muydu?

Neyse ne, en azından bize eşlik ediyordu Miseria.

Bana ne kadar yolumuz kaldığını sordu.

Az kaldığını söylediğimde gülmeyi kesti.

"Daha önce hiç gelmiş miydin buralara?" dedim.

Gözlerini fal taşı gibi açarak, "Deli misin? Niye geleceğim, annem gebertir beni," dedi.

Ana depo binasının üstündeki büyük tabela göründü. Bir yanı paslanmış olsa da yazı hâlâ okunuyordu: PANDA KERESTEHANESİ.

Orayı geride bıraktık. Önümdeki kızlardan biri sendeleyip düştü. Otlar uzundu. Toprak görünmüyordu. İki oğlan kalkmasına yardım ederken kız ayak bileğini tuttu. Hafif topallayarak yeniden yürümeye başladı. Diğerleri durmamıştı. Miseria da. Biz geride kalanlar gruba yetişmek için daha da hızlandık. Ne de olsa yaklaşmıştık, kimşenin Ale Skin ortaya çıktığında gruptan ayrı, sap gibi kalmaya niyeti yoktu.

Hava kararıyordu.

Park yerinin önünde bir kamyon vardı. Kamyonun arkası sanki bir eğlence varmış gibi kasa kasa bira doluydu. Öndekiler bizi beklerken kamyona bakmak için durdular. Şişelerden birine dokundum, sıcaktı. Kamyonun altındaki zemin toprak değil betondur.

Işıkları yanan deponun önünde hepimiz sıraya dizildik.

Miseria'yla yan gözle bakışıyorduk.

Yığınak yapılan alkolün miktarına bakılırsa içerisi kalabalık olmalıydı. Ama cumartesi akşamı için saat henüz erkendi. Daha biraları buzdolabına yüklememişlerdi.

Kapıda bir çam yarması dikiliyordu.

“Ne oynuyor?” dedi abim.

Herif bizi tepeden tırnağa süzdü.

“Matineye mi geldiniz?”

Kimsenin bir şey söylemediğini ama gitmeye de niyeti olmadığını görünce bizi biraz daha inceledikten sonra sessizce o iri cüssesiyle kenara çekilip içeri girmemize izin verdi.

Deponun içi berbat bir mezbelelikti. İçerisi dışarıdan karanlıktı. Gece daha başlamadığından saatlerdir kafa çekenler hayaletleri andırıyordu.

Tavan o kadar yüksekti ki olduğumuzdan da küçük hissettim ama korkumu belli etmemeye çalıştım. Daha önce hiç dinlemediğim bir müzik çalıyordu. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar şu an kirli gri görünüyordu, sigaranın dumanıyla boğulan ışıklar ortalığı pek aydınlatmıyordu. İçerideki pus şaşırttı beni. Rüyamda bunu görmemiştim.

Aramızda hiç gözü korkmadan yürüyen bir tek Walter'di. İkişerli üçerli gruplara ayrıldık. Miseria masaların olduğu bir bölüme doğru yöneldi, ben de onunla gittim. Kimseye sırtımı dönmeye cesaretim yoktu. Tanıdık bir yüz arandım durdum ama boşunaydı, hepsi hayaletleri andırıyordu. Ara sıra başka başka tipler bakışlarıma karşılık veriyordu.

Miseria'nın yüzünde sanki her şey yolundaymış gibi sabit bir gülümseme vardı ama önceki gibi gülmüyordu. O da benim gibi, diğerleri gibi, hepimiz gibi arıyordu. Bense toprağın, bana gösterdiği şeyin ilk işaretini vermesini bekliyordum. Şu dakikadan itibaren başımıza her şey gelebilirdi, bıçağa gelene kadar dur durak dinlemeden...

Masalarda bardakların, şişelerin arasında renkli iskambil kâğıtları, karolar, kupalar vardı. Mekânda Miseria,

ben ve birlikte geldiğimiz kızlardan başka kadın yoktu. Diğerleri, içerideki herifler durmadan bize bakıyorlardı.

Bir masaya yanaştık. Oyun oynayan tipler yer açmak için can attı. Ne oynadıklarını bilmiyordum ama masadan, adamların bedeninden, bardaklardan, izmarit dolu küllüklerden tüten koku ara sıra babamın giysilerinden, saçından ve cildinden gelen kokuyu anımsattı. Herifin biri ağır bir kadeh uzattı. Bardağın camından önce sıcak eli değdi elime. Denemek için bir yudum aldım, neydi bilmiyorum ama hoşuma gitmişti, sonra daha büyük bir yudum alıp bardağı geri verdim.

Abimin masaların çok ilerisindeki uzunca bir tezgâha doğru yürüdüğünü gördüm. Bizimkilerden iki kişi peşinden gidiyordu. Kendinden emin yürümesi dikkatimi çekti. Tezgâha eğildi, bir şey ısmarladı, verdikleri birayı aldı, parasını ödedi. Sonra arkasını dönüp doğruca şişeyi kafasına dikti. Dışarı çıktığımız zamanlar şişeyi böyle diktiğini daha önce hiç görmemiştim. Rahatsız oldum. Mekânda ondan başka böyle yapan yoktu. Masalarda kumar oynayanlar dönüp ona kötü kötü bakana kadar bunu devam ettirdi.

Yanına gidip, “Kes şunu Walter!” dedim.

Ama beni duymazdan gelerek şişeyi yanındaki oğlana geçirdi, o da ağzını temizlemeden kafaya dikti. Kuvvetli kahkahalar atıyorlardı, coşmaya başlamışlardı.

Herkes durmuş şimdi abimle iki arkadaşının gülüşerek birayı elden ele geçirmelerini izlemeye başlamıştı ki Walter büyük bir yudum aldı, bira boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı, içmeye devam etmeye çalıştıysa da öksürük engel oldu. Şişeden köpükler yere taşı, bunu gören, öksürüğü kesilmeyen abim şişeyi düşürdü, şişe kırılırken Walter iki büklüm olup kusmaya başladı.

Arkamdan, çizmelerimin lekелendiği o akşam duyduğum Ale Skin’in keskin, küçümseyici sesi geldi:

“Baksana şu ayaktakımının yaptığına!”

Demek rüyamda Walter'in elini tanımamışım. Daha Ale Skin'e dönerken sustalı bıçağını çıkardı, belli ki epeydir hazırda tutuyordu. Biranın etkisi geçmişti. Walter'in soğukkanlılıkla yaptığı bıçak hamlesinden beriki kıl payı kurtuldu.

Ale Skin de pantolonunun arka cebinden bıçağını çıkardı.

Öbür dazlakların da hepsi oradaydı.

Miseria nereden çıktığını anlamadığım başka bir herifle itişiyordu. Eline bir şişe geçirmişti, bir anlığına gözüm başka tarafa takıldı, bir de baktım şişe kırılmış, herif yerde uzanıyor.

Ale Skin gözünü abimden ayırmadan ceketini çıkardı. Bir kez daha bıçakla hamle yapmasını bekliyordu. Walter de sol elindeki bıçağın hareketini izliyordu: Yüzünde hayvani bir şey fark ettim. Ale Skin bıçağı savurdu, abim geri çekildi ama beriki ısrarlı, çabuk bir hamle daha yaptı ceketini tutan eliyle. Walter bıçağı yeniden savurdu, Ale Skin bu hamleyi ceketıyla savuşturdu ve abimin bacağına bir tekme attı. Walter acıyla kıvrandı. Bıçağı savuşturmak için dirsekleriyle kendini savunuyordu. Derken bir tekme atmayı becerdi, Ale'nin bıçağı bulunduğu yerden uzağa savruldu. Bunu fırsat bilen abim Ale

Skin'in suratına bir yumruk indirip onu uzaklaştırmayı başardı. Bir kez daha durum değişmişti, abim onu yere devirmiş öfkeyle yumruk indiriyordu.

Kapıda dikilen çam yarması bir anda koşarak gelip Walter'e arkadan yanaştı, onu sırtından tutup kaldırarak hareketsiz bıraktı. Ale bir anda yerinden fırladı. İkisiyle başa çıkamayacağını bildiğimden yardımına gelebilecek biri var mı diye etrafa bakındım ama herkes biriyle kav-gaya tutuşmuştu, boşta kimse yoktu.

Şimdi dayak yeme sırası abimdeydi, yumruklar peş peşe geldi. Artık hareket edemiyordu, daha fazla bak-mak istemiyordum. Ale Skin'in yerde duran bıçağını gördüm. Uzakta değildi, ne olursa olsun onu almam ge-rekiyordu. Yaklaşmaya çalıştım ama okkalı bir tekme yi-yerek yere yuvarlandım. Kımıldayamıyordum.

"Tutalım şunu," dediğini duydum birinin.

Başımı kaldırınca bana tekme atan tipi gördüm. Mi-seria'yla birlikte bir kız onun karşısına dikildi. Herif geri geri yürürken üstüme yıkıldı.

Hemen önümde bana hafifçe dokunan, bıçak tutan bir el gördüm. O eli, kolu, üstümdeki herifi yakasından tutup çuval gibi kaldıran sonra onu bir anlığına dövüşün dışında bırakan okkalı yumruğu indiren kişiyi tanıyordum.

Benim babalıktı.

Bunu fark ettiğimde nefessiz kaldım.

Babalık bıçağını saklayarak Walter'le meşgul olduk-ları yere yaklaştı. Ale Skin'i tuttuğu gibi yumruklarına son vermeye, geri çekilmeye mecbur etti. Abimi tutan çam yarmasının şaşkınlıktan kollarını gevşetmesi Walter'in serbest kalıp kendini kurtarmasına yetti.

Ale Skin, "Lan yürü git işine ihtiyar!" diye bağırdı.

Karanlıkta hareket etmeye alışkın olanların çevikli-ğiyle babam bıçağı tuttuğu gibi ete sapladı.

Afallamıştım.

Adeta duvarların griliğinden bir şeyler bulaşmıştı bize.

İçeride tam bir patırtı hâkimdi ve çıkışa doğru yürüdük. Hiçbirimiz elimizi taşın altına koymaktan kaçınmamış ama abartılacak kadar dayak da yememiştik. Beni itip çekiştiriyorlardı, belimde birinin kolunu hissettim. Babalıktı bu. O olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Arkamızdan bir köpek havlıyormuş gibi savrulan hakaretleri duyuyordum.

Geride bıraktığımız dayak yiyenler, “Bu iş burada kalmaz orospu çocukları!” diye bağırıyordu.

Seslerine bakılırsa dövüşmek istiyorlardı. Ama yaklaşamadılar. Ale Skin’in yanında kaldılar.

Nasıl bilmem, Ale Skin’in bunu atlatamayacağını biliyordum. Ne yaparlarsa yapsınlar o da Hernán gibi ölüydü artık.

Konuşacak mecalim yoktu. Walter hâlâ bağırmaya devam ediyordu, sussun istiyordum artık. Herkes sussun. Herkes gitsin ve her zamanki gibi abimle baş başa kalalım.

Bir an babalık beni bıraktı ve olduğu yerde durdu. “Yine görüşeceğiz,” dedi Walter ona.

Babalık yanıt vermedi ama gözlerinde bir rahatlama vardı.

İki kez birini öldürürken görmüştüm onu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

"Toprakyiye, toprak yemeyi öğrendiğin yer yok artık. Her şey yıkılacak," dedi Bayan Ana rüyamda.

Etrafıma bakındım. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Mahallem de değildi kerestehane de.

"Neresi burası?"

"Sana buraya bir daha gelmemeni, bunun yasak olduğunu söylemiştim değil mi?" diye ekledi Ana. "Bak bana şimdi. Sizin için geliyorlar. Kehanette bulunmaya devam etmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya ben? Hani bana verdiği sözler?"

"Artık devam etmek istemiyorum Ana."

"Ama onları bulabilirsin. Hapse atılmalarını sağlayabilirsin. Benim için. Ortalıkla gezdikleri sürece öldürmeye devam edecekler, anladın mı?"

Sesi öyle korkunçtu ki uyandım.

“Peki ya gidersek ne olur Walter?”

Uyuyor muydu bilmiyorum ama abim beni duyunca yastığı başına bastırdı. Bu yatakta uyurken onu izlemeyi seviyordum. Birkaç dakika bir şey olmamış gibi durdu.

Bekledim. Soluk alıp veriş i zar zor duyuluyordu.

Odadan çıkmak için kalktığımda, “Çaydanlığa su koy,” dedi.

Ocağı yaktım, çaydanlığı doldurup ocağa koydum ve ateş i seyre daldım. Abim mutf ağı gelip buzdolabından bir şişe su aldı. Bardağı doldurup duvara yaslanarak yanımda durdu. Suyu içerken o da ateş i izliyordu.

“Babalığın çaydanlığını yanan ocakta bırakıp kömür ettiğ in günü anımsıyor musun? Az kalsın gebertiyordu seni.”

Çaydanlığa bakmayı sürdürdüm, zihnimde kapkara olana dek.

Çekip gitmenin bu kadar üzücü olacağını düşünmemiştim.

Söylediğ ine yanıt vereceğ ime, “Şişeleri ne yapacağız peki?” diye sordum.

Walter bir yudum daha su içerek, “Kalsın şişeler,” dedi.

Sessizce ateş bakmayı sürdürdük. Çaydanlıktaki su haddinden fazla ısınmış gibime geldi ama yerimden kı-mıldamadım. Walter ocağı söndürdü, çaydanlığı indirip içine biraz soğuk su döktü. Ben de mate bardağını ve yarılanmış çay paketini aldım.

Misafir odasındaki masaya oturduk.

Çok geçmeden çat kapı Miseria geldi, kapıyı itip içeri girdi.

Mate bardağına bakarak yanımıza oturdu. Farklı bir gülümseme vardı yüzünde.

Sanki ikimiz baş başaymışız gibi, "Motoru satıyorum, elimize biraz nakit geçer. Alet edevatları alırım yanıma, işime yarayabilir," dedi abim.

"Toprak işine son vermek istiyorum," dedim, Walter yanıtlamadı.

Miseria gözlerini pörtleterek bana baktı. Mate bardağını abime uzattı, Walter demleyip geri verdi. Parmakları birbirine değdi.

"Nereye gideceğiz peki?" dedim.

Neden bilmiyorum, birbirlerine dokunmayı bırak-sınlar istiyordum.

Miseria araya girerek, "Ben de sizinle geleceğim," dedi.

Walter, "Saçmalama salak. Aynasızlarla başımı belaya sokmak istemiyorum," dedi. Mate bardağını sertçe masaya indirdi, hareketiyle konuya son noktayı koyduğunu belirtmek ister gibiydi.

Miseria pes etmedi. Aksine daha da ısrarla devam etti:

"Anneme bir iş bulduğumu ve seninle geleceğimi söylerim."

Walter'le bakıştık.

"Ne işte çalışacakmışsın peki?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok ama böyle söylersem bırakacağına eminim."

Ağzımı açmadım ama Miseria'nın annem öldürüldüğü zamanki yaşımdan taş çatlasın birkaç yaş büyük olduğunu düşündüm. Bizimle gelmesi fikri hoşuma gitmişti.

Epey sessiz kaldık. Sonunda Miseria, "Hadi mate içelim," diyerek sessizliği bozdu ve gülümsedi.

Walter'in ona bayıldığı belli oluyordu.

Ayağa kalkıp oturduğum yere geldi. Alnımdan öpüp, "Hadi kardeşim gidiyoruz," dedi.

Walter Miseria'yla birlikte çıkmıştı. Birlikte onun evine gitmiş olmalıydılar. Çıkarken görmemiştim.

Biraz yatağa uzandım. Yorgundum, kalp atışlarım uyumama izin vermiyordu. Olabilecek en kötü bileşimdi bu. Kalbim bile sakinleşemiyordu. Gözümü yumdum.

"Peki ya Ezequiel?" diye sordum kendi kendime.

"Ezequiel kalıyor."

Bu konuyu konuşacak kimsem olmadığına göre kendim sorup kendim yanıtlıyordum.

Gözümü açtım. Bir kutunun içinde bir ayna aradım. Annemin aynası. Bu aynaya baktığı her seferi anımsıyordum, onda annemden bir parça bulmayı, bana bir şekilde yardım etmesini istedim.

Ağzımın oynadığını gördüm:

"Ezequiel kalıyor."

Battaniyeyi alıp tepeme çektim. Gözümü yumup ağlamaya başladım.

Ezequiel'e buluşmamızı söylediğimde hoşuna gitti.

Banyonun aynasında yüzümde farklı bir şeyin izini sürdüm ama yoktu öyle bir şey ya da ben bulamamıştım. Her zamanki gözlerimdi.

Dişimi fırçaladım. Rimel sürdüm. Çantamı aldım. Anahtarları alıp, kapıyı kapatıp çıktım. Tam anahtarı kilitte sokmak üzereyken duraksayıp, madem gidiyoruz bu kadar anahtar ne işe yarayacak, diye düşündüm. Kapıyı kilitlemeden bıraktım. Anahtarları çantama atıp karakola doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda Ezequiel beni kapıda bekliyordu. Hızlısından bir öpücük verdim. Kendisini aramadığım için kızgın değildi. Evine gitmeyi isteyip istemediğimi sordu, arabayla gezmeyi tercih ettiğimi söyledim.

"Nereye gidelim?"

"Bilmem. Konuşmaya ihtiyacım var," diye yanıtladım. Ama arabaya biner binmez sustum.

Yiyecek bir şeyler almayı önerdiğinde başımla onayladım. İhtiyar bir kadının dükkânının önünde durduk. Ne istersem almamı söyledi. Buzdolabını açıp iki bira aldım. Soğuk olsun yeterdi benim için. Kadına gösterdim, bir paket de fıstık istedim.

"Açık var," dedi.

Yüz gram istedim.

Ezequiel bira istemiyordu, üç paket bilmem ne marka sigara aldı, ödeyip çıktık.

Bir süre kaldırımda durduk. Sonunda Ezequiel, "Hadi gidelim," dedi.

Arabaya bindik.

Birayı yarılamıştım, şişeyi dizlerimin arasına sıkıştırdım. Midem yanmasın diye bir avuç fıstık attım ağzıma.

"Neler olup bittiğini anlatacak mısın?" dedi.

"Gidiyoruz," dedim, sanki böylelikle anlayacakmış gibi.

Ezequiel bir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti. Bir şeyler daha söylememi bekliyordu.

"Gidiyoruz Ezequiel, evden ayrılıyoruz."

"Niye?"

"Çünkü insanlara ve toprağa artık katlanamıyorum."

Beni duymamış gibiydi hali, çünkü bir şey olmamış gibi sürmeye devam ediyordu, sonunda yavaşlayarak kimselerin olmadığı karanlık bir sokağa girdi.

"Ölülerden bıktım artık," dedim.

Ezequiel arabayı kaldırımın kenarına yanaştırıp bir ağacın yanında durdu. Hâlâ direksiyonu tutuyordu. Ben ise ileri bakıyordum. Birayı birkaç kez üst üste kafama diktim.

"Uzağa mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Birayı bitirdim, kapıyı açtım, inip şişeyi attım. Ezequiel'le nasıl devam edebileceğimizi hayal etmeye çalışıyordum, herhangi bir şey gelmiyordu aklıma. Telefonla konuşmak, internette sohbet etmek. Söyleyebileceğim bir şey yoktu, bizi sakinleştirebilecek bir şey de, ne beni ne onu.

Arabaya girip oturduktan sonra ona baktım.

"Bir yolunu buluruz," dedim.

Gözümü yere indirdim. Ezequiel yanıt vermedi, bense ikinci biraya baktım.

“Beni mezarlığa götürür müsün?”

“Mezarlığa mı?”

“Evet,” diye yanıtladım ama önce başka bir büfeye uğramamız gerekiyordu, daha fazla kafa çekmeye ihtiyacımız olacaktı.

Yola koyulmuştuk. Üç kişiydik, üç çanta, üç cep telefonu. Benimkiyle Walter'in çantası patlamak üzereydi. Miseria'nınki kendisinden bile cılızdı, sanki içinde yalnızca üç-beş çift çorap vardı.

Yolun kenarından yürüyorduk. Önümüzden gelen bir kamyonun farlarıyla karanlık yarıldı. Sonra bir diğeri ve bir diğeri daha geçti. Yolda daima kamyon olurdu. Farları o kadar kuvvetli ışık veriyordu ki gözümüzü alıp bizi bir anlığına kör ediyordu.

Ezequiel'e bizi bir yere bırakmasını söyleyebilirdim ama istememiştım. Önceki gün az kalsın arabasına kusu-yordum. Ayrıca iki kere vedalaşmak da bana zor gelecekti.

Yürümeye devam ederken cep telefonuma sıkı sıkı sarıldım, sanki Ezequiel'i bu saatten sonra ancak orada saklayabilirmişim gibi.

Bir cadde geçtik. Yağmurlu günlerde burayı sel götürürdü. Çocukken asla buraya gelmek istemez, fırtınanın kocaman ağzıyla beni yutabileceğini sanırdım. Bunu anımsayınca gülümsedim.

Evlerin çoğu karanlıktaydı. İşyerleri büsbütün kapanmıştı. Kırık bir camın ardından bir kedi bakıyordu bize, sanki şuncacık umurundaymışız gibi.

Tek ışık kaynağı gelip geçen kamyonlardı. Onun dışında etraf neredeyse zifiri karanlıktı.

Walter'in söylediği geldi aklıma: "Çıkınca bir şeye bineriz işte ne olursa, otobüse, trene, ne gelirse."

Terk edilmiş bir benzinliğin yanından geçtik. Koskocamandı, önünde eskiden beri bu şekilde, içeriyi göstermeyen tahtalar çakılı mıydı yoksa açık olduğu bir zaman da var mıydı, anımsayamadım. Hiç ışık yoktu. Oradan geçtiğim zamanlarda tahtalarda ne yazdığını takardım kafayı. Neredeyse yazıların hepsini ezberliyordum. Kalp içinde "Lara ve Yani daima", altında "Lucas oyun bitti" Siyah spreyle boyayla "Yaşasın kankalar!" Daha ileride stensille yazılmış, bütün mahallede rastlanan, "Lezbiyen yüreğim çarpar Melina'yla" Karşısındaysa kocaman harflerle: "Gençlere özgürlük! Podestá senin otladığın"

Durdum. Hepsini belli mesafeden görebilmek için birkaç adım geri attım: "Podestá senin otladığın"

Motoru satmadan önce Miseria abimden sürmeyi öğretmesini istemişti. Walter hayır deyince, Miseria, "Şimdi demiyorum. Dışarı gittiğimizde, başka bir motor alınca," diye yanıtlamıştı.

"Dışarı," demişti, sanki Çin'e gidiyorduk da.

Miseria'yla Walter benden neredeyse bir blok uzaktaydı.

Benzinliğin önünde tek başıma duruyordum, ayak-kabılarımı çıkarıp ayaklarımı toprağı bastırdım. Duvar yazılarını birkaç kez okurken sıkıca bastım yere ayağı. Gitmem gerekiyordu.

Diz çöküp dokundum. Toprak soğuktu ama hoşuma gitti, topraktı sonuçta, toz ya da çöp değil. Buranın toprağı. Bir avuç doldurdum elime, sıktım. Toprak zamanında benim buralardan gelip geçtiğimi bilecek miydi?

Ayağı kalktım, toprağı cebime koydum.

Yeniden ayakkabılarımı giyip Walter ve Miseria'ya yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Dışarıdaydık, yolun kenarında bekliyorduk.

Otobüsler buradan geçerdı, henüz saat fazla geç değildi.

“İlk gelene bineriz,” dedi abim, bize de mantıklı geldi.

Gelen bir otobüsün uzaktan ışığını gördük.

“Durak nerede?” diye sordum.

Miseria gülümsedi. “Ne bileyim ben” anlamında omuz silkti ama otobüs iyice yaklaşınca kolunu kaldırdı.

Otobüs durdu. Bindik. Neredeyse boştu. Koltuklardan birinde uyuyakalmış adamın teki vardı, kapıya yakın iki koltukta öpüşen bir çift. Arkada kimse yoktu. Üç bilet çıkardım, hoş, nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Walter ve Miseria arka kapının dibindeki koltuğa oturdular.

“Cam kenarına oturmam lazım,” dedim Miseria’ya.

Bana baktı ve şaka yaptığımı filan sandı ama beni o kadar ciddi görünce kalkıp öbür tarafa oturdu.

Yola koyulmuştuk.

Cam kenarında ben, yanımdaysa Walter ve bacaklarını yayıp başını abimin omzuna yaslamış halde Miseria.

Otobüs köşeyi dönerken geride bıraktıklarımız göründü. Tek bir Allahın kulu yoktu, gerçi gittiğimiz yön daha da karanlık görünüyordu.

Yalnız olduğumu, yepyeni bir yere doğru gittiğimi düşündüm. Gece bunu biraz olsun gizliyor, arada sırada beliren ışıklarsa gösteriyordu. Cebimdeki toprağı yokladım, azıcıktı. Bozuk yollardan geçiyorduk, otobüs hopluyordu. Toprağı ağzıma attım, yutmak için yanında içebileceğim bir şey yoktu ama böylesi de iyiydi. Toprağı hissetmek istiyordum.

Pencereye yaslandım, gözümü yumdum, uykumu getiren bir ses duydum:

“Toprakıyen, toprağı okumayı öğrendiğin yer yok artık.”

Kafamın içinde tanıdık bir yer belirmeye başladı. Bir mum yakmışım gibi gözüm karanlığa alışmıştı. Walter, Miseria ve ben misafir odasındaki kanepede otuyorduk. Yorgun gibiydik. Üzgün. Şimdi olduğumuzdan daha büyüktük. Ortalıkta koşturup duran bir bücür vardı, gözlerimle takip etmeye çalışıyordum onu. Sendeledi. Abimin odasının girişini bir duvar kapatıyordu. Çocuk ellerini çıplak tuğlalarda gezdirdi. Tuğlalar ve çocuk hem yeni hem yabancıydı benim için. Walter oğlana seslendi, çocuk onun yanına koşup kucacağına çıktı.

Misafir odasında şişeler yığılıydı, hem de bir sürü.

“Toprakıyen, toprağı okumayı öğrendiğin yer yok artık,” dedi o ses yine, öfkelenim.

Derken cep telefonum çaldı. Açmak istedimse de yapamadım. Ne tuşları görüyordum ne bir şey okuyabiliyordum. Ezequiel’in aradığını sandım, çaresizdim.

“Seni bekliyorlar,” dedi öfkeyle Bayan Ana. “Yapacağın işler var, ev yıkıldı, sadece misafir odası kaldı. Birini daha toprağı veriyorlar.”

Gözümü açtım.

Önceki gün Ezequiel’in annemin mezarına giderken bana eşlik ettiği geldi aklıma. Yandaki mezarlığı, mezar taşındaki sözleri düşündüm. Bir sürü şey yazmışlardı. Anneminkindeyse sadece bir isim ve iki tarih vardı.

Annemin mezar taşını kim koydurmuştu bilmiyorum. Biz değildik, ne ben ne Walter.

Mezar taşları adeta insanın ölülerine yolladığı mektuplardır.

Ana'nın yoktu.

Anneminkinde sadece adı ve tarihler vardı.

Yanıma baktım. Abim kolunu Miseria'nın omzuna atmıştı, ikisi de uyuyordu.

Canım bira çekiyordu, hem de nasıl. Derin bir nefes aldım, ağızımda hâlâ toprağın tadı vardı ama gözümü yummadım. Otobüsün camından geceye baktım. Çektiğim nefesi ağır ağır bırakırken yeniden annemin mezarını, yanındaki kitabeyi, Ezequiel'i düşündüm ve dünyanın sonu gelmişçesine sarhoş olmak istedi canım.

"Ezequiel," dedim ve orada, gideceğimiz yerde, sadece bana ait, kendim için de bir isim istediğimi düşündüm.

Teşekkürler

Bana öğretmen olan Selva Almada ve Julián López'e.

Enjambre adlı edebiyat merkeziyle tanışmamı ve yazmaya başladığım ilk mekânı sağlayan Marcelo Carnero ve Victoria Schcolnik'e. İlk okurlarım olan atölyedeki ve klinikteki tüm dostlarıma.

Her şeyin ötesinde var olanı görmeme ve yazmama yardım eden Vera Giaconi'ye.

Bu süre boyunca hep yanımda olan çocuklarım Ashanti, Ezequiel, Reina, Eva, Valentín, Ariadna ve Benja'ya...

Toprağı okşadım, avucumu kapadım, María'nın ve onca kızın, başka bir kadının bedeninden olma sevgili kızların gittiği yere açılan anahtarı elimde tutarak ayağa kalktım. Toprağı tutup yuttum, biraz daha, biraz daha, yeni gözlerim ortaya çıksın ve görebileyim diye.

Her köşesinden adaletsizlik fışkıran Buenos Aires varoşlarında yaşayan isimsiz kız dürtülerine uyararak toprak yemeye başlayınca doğaüstü bir yeteneği ortaya çıkar: Toprakla temas edenlere dair gapten görüntüler görebilmektedir. Kaybettiklerinin izini bulmak isteyen insanlar bahçesine toprak dolu şişeler bırakmaya başlar. Artık Toprakyiye diye anılacak kız toprağın gizlediği ürpertici sırları çözerken bir yandan da kendi kaderini çizmeye çalışacaktır.

Toprakyiye'de Dolores Reyes kadın ve çocukların dibe itildiği, şiddetle şekillenen eril dünyanın karanlığına büyülü bir ışık tutuyor.

#fantastik #büyülügerçeklik #karanlık #toprak #doğa #olgunlaşmak #gizem #arjantin

 can

26,5 TL

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5104-2

9 789750 751042